

ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

Problems of Copyright Infringement to Access Online Broadcasting

ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

Problems of Copyright Infringement to Access Online Broadcasting

การค้นคว้าอิสระเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

นิติศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ปีการศึกษา 2558

©2559

อภินันท์ สุขอภัย

สงวนลิขสิทธิ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
อนุมัติให้การค้นคว้าอิสระเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
นิติศาสตรมหาบัณฑิต

เรื่อง ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ผู้วิจัย อภินันท์ สุขอภัย

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร.อุดมศักดิ์ สินธิพงษ์)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ดร.กริชผกา บุญเฟื่อง)

ผู้เชี่ยวชาญ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สรารุช ปิตยาศักดิ์)

(ดร.ศันสนีย์ เทพปัญญา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

8 สิงหาคม 2559

อภิรักษ์ สุขอภัย. ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต, สิงหาคม 2559, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ (114 หน้า)
อาจารย์ที่ปรึกษา: รองศาสตราจารย์ ดร.อุดมศักดิ์ สินธิพงษ์

บทคัดย่อ

ประเทศไทยแม้จะมีพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ให้ความคุ้มครองผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพไว้ก็ตาม แต่ยังไม่ครอบคลุมถึงการคุ้มครองทางอินเทอร์เน็ตหรือทางออนไลน์ ที่พบว่าจะยังไม่มี การนิยามคำว่า “งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์” ไว้จึงต้องเทียบเคียงคำนิยามงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่บัญญัติไว้ในมาตรา 4 ส่วนการคุ้มครองงานงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ มาตรการตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ก็ยังไม่ครอบคลุมและชัดเจนเพียงพอ ในขณะที่กฎหมายต่างประเทศให้คำนิยามงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ และบัญญัติมาตรการการคุ้มครอง เช่น ลักษณะของการกระทำละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ การคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ไว้อย่างชัดเจน จึงมีข้อเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1) ควรเพิ่มเติมนิยามของคำว่า การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ดังนี้ “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ หมายความว่า การส่งสัญญาณโดยวิธีใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียง หรือภาพหรือภาพและเสียง หรือการนำเสนอภาพและเสียง หรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกัน และให้รวมถึงการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่จะมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต หรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าว”

2) ควรแก้ไขคำว่า ทำซ้ำ ตามมาตรา 4 ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ดังนี้ “ทำซ้ำ” หมายความว่า รวมถึง “การคัดลอกไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ไม่ว่าชั่วคราวหรือถาวร รวมถึงเลียนแบบทำสำเนา ทำแม่พิมพ์ บันทึกเสียง บันทึกภาพ หรือบันทึกเสียงหรือภาพ จากต้นฉบับ จากสำเนา หรือจากการโฆษณาในส่วนอันเป็นสาระสำคัญ ทั้งนี้ไม่ว่าบางส่วนหรือทั้งหมด”

3) ควรแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6 “การบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานวิเทศไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หากทำขึ้นโดยองค์การที่ได้รับสิทธิในการส่งสัญญาณการถ่ายทอดงานที่ไม่ใช่งานภาพยนตร์ หรือโสตทัศนวัสดุ ทั้งนี้การทำสำเนานั้นอนุญาตให้ทำได้หนึ่งสำเนาเพื่อการส่งสัญญาณถ่ายทอดภายในขอบของตนเท่านั้น และจะต้องทำลายสำเนาดังกล่าวภายใน 6 เดือน

นับแต่วันที่ได้ถ่ายทอดต่อสาธารณชนครั้งแรก หรือเก็บสำเนานั้นอย่างเป็นทางการ เว้นแต่กรณีองค์กรที่ไม่มุ่งหวังกำไร จะต้องทำลายสำเนางานนั้นภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ได้ถ่ายทอดต่อสาธารณชนครั้งแรก หรือเก็บสำเนานั้นอย่างเป็นทางการ”

4) ควรแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ให้ครอบคลุมถึงข้อยกเว้นที่เกี่ยวข้องกับกรณีเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือเพื่อวัตถุประสงค์การแพร่เสียงแพร่ภาพ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการเข้าถึงงานของสาธารณชนได้มากยิ่งขึ้น โดยเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในการขอใบอนุญาตโดยรัฐบาล จัดทำเป็นประกาศซึ่งอ้างอิงจากหลักเกณฑ์การขอใบอนุญาตใช้สิทธิแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ของกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ในเรื่องข้อกำหนดในการแสดงสิ่งบันทึกเสียง เรื่องไม่ประกาศรายการล่วงหน้า เรื่องการควบคุมตารางรายการ เรื่องข้อห้ามของความร่วมมือที่ไม่ถูกต้อง เรื่องความร่วมมือในการป้องกันการตรวจสอบ เรื่องจากการจำกัดการทำซ้ำโดยผู้รับ เรื่องไม่เผยแพร่งานละเมิดลิขสิทธิ์ เรื่องรองรับมาตรการป้องกันทางเทคโนโลยี และเรื่องการเผยแพร่ข้อมูล เป็นต้น

คำสำคัญ: ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์, การให้บริการ, งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

Sukaphai, A. LL.M., August 2016, Graduate School, Bangkok University.

Problems of Copyright Infringement to Access Online Broadcasting (114 pp.)

Advisor: Assoc.Prof.Udomsak Sinthipong, Ph.D.

ABSTRACT

Despite Thailand's Copy Right Act B.E. 2537 (1994) which provides protection to sound and video broadcasting service providers, the existing protection still does not cover the Internet or online broadcasting. Since there is no definition for the term 'Online Sound and Video Broadcasting Work,' it is necessary to correlate this term with the definition of 'Sound and Video Broadcasting Work' defined in Section 4. In the part of work protection for online sound and video broadcasting work, the measures under the Copy Right Act B.E. 2537 (1994) is still not sufficiently clear and comprehensive whereas the international law clearly defines the term 'Online Sound and Video Broadcasting Work' and legislates the protective measures e.g. characteristics of action violating online sound and video broadcasting work, online sound and video broadcasting work protection, exceptions to the online sound and video broadcasting work. Therefore, it is recommended that there should be amendments to the relevant law as follows:

- 1) To add the definition of the term of sound and video broadcasting work via website to the Copy Right Act B.E. 2537 (1994) as "Online Sound and Video Broadcasting means either wire or wireless transmission on computer network to the voice recipient, image recipient, or video recipient or the presentation of video or program signal which can be sent to a great number or people at the same time, including the signal transmission with encryption to prevent the sound and video broadcasting via website which is to be decrypted by the Internet sound and video broadcasting organization or to be approved by such organization";

- 2) To amend the term reproduction in Section 4 of the Copy Right Act B.E. 2537 (1994) as "Reproduction" includes any means of copying whether it is temporary or permanent including emulating, copying, producing prototype, audio/

image/ video recording of the original, copy, or advertisement which is the essential part whether in part or in whole”;

3) To amend the Copy Right Act B.E. 2537 (1994) in Section 6, “Recording for the purpose of usage within radio station shall not be deemed as copyright infringement if such action is performed by the organization that is authorized to transmit the broadcasting signal of the work that is neither movie nor audio-visual material, whereas only one copy is permitted and the recording shall be only for the purpose of broadcasting within the scope of the organization while such copy shall be destroyed within 6 months counted from the first time the reproduction is broadcasted to the public or kept as document unless it is the non-profit organization in which such copy shall be destroyed within 1 year counted from the date that the copy has been broadcasted to the public for the first time or kept as document”;

4) To amend the Copy Right Act B.E. 2537 (1994) to cover the exception relating to the purpose of sound and video broadcasting or the sound and video broadcasting organization which is for the benefits of accessibility to the public works by adding the criteria for licensing, whereas the government should make the announcement, based on the sound and video broadcasting via website criteria of the U.S. law concerning the rules on the audio records publishing including non-preannouncement of the program, schedule control, prohibition of wrongful cooperation, cooperation to prevent checking, limitation of reproduction by recipient, non-publishing of pirated work, support of technological preventive measure, information dissemination, and etc.

Keywords: Problems of Copyright Infringement, Access Online Broadcasting

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเรียบร้อยด้วยความเมตตาอนุเคราะห์จาก รองศาสตราจารย์ ดร.อุดมศักดิ์ สีนธิพงษ์ และ ดร.กริชผกา บุญเฟื่อง ที่ดูแลสารนิพนธ์ฉบับนี้และตรวจความเรียบร้อยของสารนิพนธ์ฉบับนี้ให้มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และคณาจารย์ทุกท่านทั้งที่ได้เอ่ยนามและไม่ได้เอ่ยนามในสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทางด้านวิชานิติศาสตร์อันเป็นวิทยาทานอย่างยิ่งต่อผู้เขียนในประการสำคัญ

ขอกราบขอบพระคุณบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ กรณีหากมีข้อบกพร่องเกี่ยวข้องกับสารนิพนธ์ฉบับนี้ในประการใด ผู้วิจัยขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

อภิรักษ์ สุขอภัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญตาราง	ฎ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
1.3 ขอบเขตการศึกษา	3
1.4 สมมติฐานของการศึกษา	3
1.5 วิธีดำเนินการศึกษา	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 แนวคิดหลักการวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงภาพออนไลน์	
2.1 งานอันมีลิขสิทธิ์	5
2.1.1 ความหมายของลิขสิทธิ์	5
2.1.2 แนวคิดและหลักการคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์	6
2.1.3 หลักข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์	7
2.2 ความเป็นมาและลักษณะของเทคโนโลยีในการแพร่เสียงแพร่ภาพ	9
2.2.1 ความเป็นมาของการแพร่เสียงแพร่ภาพ	9
2.2.2 เทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์อินเทอร์เน็ต	11
บทที่ 3 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์	
3.1 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ประเทศไทย	22
3.1.1 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537	22
3.1.2 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2558	25
3.2 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของต่างประเทศและระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง	30

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 (ต่อ) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์	
3.2.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา	30
3.2.2 ประเทศสหราชอาณาจักร	40
3.2.3 ประเทศออสเตรเลีย	44
3.2.4 ประเทศญี่ปุ่น	47
3.2.5 กฎหมายระหว่างประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพ	51
บทที่ 4 วิเคราะห์เปรียบเทียบความรับผิดในการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยและต่างประเทศ	
4.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยกับกฎหมายต่างประเทศ	71
4.1.1 เปรียบเทียบคำนิยาม “งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์”	71
4.1.2 เปรียบเทียบลักษณะของการกระทำละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์	75
4.1.3 เปรียบเทียบการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์	77
4.1.4 ซ้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ	79
4.2 วิเคราะห์ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทย	87
4.2.1 ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทย	87
4.2.2 ผลกระทบต่อเศรษฐกิจปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์	92
บทที่ 5 บทสรุป และข้อเสนอแนะ	
5.1 บทสรุป	97
5.2 ข้อเสนอแนะ	102
บรรณานุกรม	104
ภาคผนวก	109
ประวัติผู้เขียน	114
เอกสารข้อตกลงว่าด้วยการขออนุญาตให้ใช้สิทธิ์ในรายงานการค้นคว้าอิสระ	

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1: ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียง แพร่ภาพออนไลน์	63

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property) เป็นผลงานอันเกิดจากการประดิษฐ์ คิดค้น หรือสร้างสรรค์ของมนุษย์ ซึ่งเน้นที่ผลผลิตของสติปัญญาและความชำนาญ โดยไม่คำนึงถึงชนิดของการสร้างสรรค์หรือวิธีในการแสดงออกอาจจะแสดงออกในรูปแบบของสิ่งที่จับต้องได้ เช่น สินค้าต่าง ๆ หรือในรูปของสิ่งที่จับต้องไม่ได้¹ เช่น บริการ แนวคิดในการดำเนินธุรกิจ กรรมวิธีการผลิตทางอุตสาหกรรม เป็นต้น ในทางสากลทรัพย์สินทางปัญญาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท² ได้แก่ ลิขสิทธิ์ และทรัพย์สินทางอุตสาหกรรม (Industrial Property) หมายถึง ความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ที่เกี่ยวกับสินค้าอุตสาหกรรมต่าง ๆ ในการประดิษฐ์คิดค้นกระบวนการหรือเทคนิคในการผลิตที่ได้ปรับปรุงหรือคิดค้นขึ้นใหม่ หรือการออกแบบผลิตภัณฑ์ทางอุตสาหกรรมที่เป็นองค์ประกอบและรูปร่างของตัวผลิตภัณฑ์ ทรัพย์สินทางอุตสาหกรรมจึงสามารถแบ่งออกได้ ดังนี้สิทธิบัตร (Patent) แบบผังภูมิของวงจรรวม (Layout - Design of Integrated Circuit) เครื่องหมายการค้า (Trademark) ความลับทางการค้า (Trade Secret) ชื่อทางการค้า (Trade Name) สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ (Geographical Indications) เป็นต้น

ส่วนลิขสิทธิ์ (Copyright) หมายถึง สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ที่จะกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้นตามประเภทลิขสิทธิ์ที่กฎหมายกำหนด ได้แก่ งานวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะ ไม่ว่างานลักษณะดังกล่าวจะแสดงออกโดยวิธีหรือรูปแบบอย่างไร³ ดังนั้นกฎหมายให้ความคุ้มครองโดยให้เจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิเด็ดขาดแต่เพียงผู้เดียวในการทำซ้ำหรือดัดแปลง เผยแพร่สาธารณชนให้เข้าต้นฉบับ หรือสำเนาาน โปรแกรมคอมพิวเตอร์ โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ และสิ่งบันทึกเสียง และอนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิ์เกี่ยวกับงานสร้างสรรค์ที่ตนได้กระทำขึ้น หากมีการนำงานเขียนไปดัดแปลงหรือเผยแพร่ไม่ว่าจะใน

¹ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ความรู้เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา [Online], 1 มีนาคม 2559. แหล่งที่มา <http://www.en.kku.ac.th/research/th/index.php?view>.

² มหาวิทยาลัยมหิดล, ความรู้เบื้องต้นด้านทรัพย์สินทางปัญญา [Online], 1 มีนาคม 2559. แหล่งที่มา <http://www.am.mahidol.ac.th/.../11%20Introduction%20to%20Intellectual%20>.

³ เรื่องเดียวกัน.

รูปแบบใด การกระทำดังกล่าวเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ จึงต้องขออนุญาตเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน ซึ่งการจะขออนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับเจ้าของลิขสิทธิ์จะต้องอนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์ดังกล่าว⁴

ปัจจุบันอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีคู่กับคอมพิวเตอร์ก็คือ “อินเทอร์เน็ต” (Internet) ที่บุคคลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในการสื่อสารและส่งข้อมูลผ่านทางช่องทางนี้ ประกอบมีการนำเสนอและแชร์ไฟล์ข้อมูลโดยการนำเสนอข้อความ ภาพยนตร์ รูปภาพ เสียง หรือวิดีโอบนอินเทอร์เน็ตปัจจุบันหันมาใช้อินเทอร์เน็ตในการชมส่วนตัวมากกว่า การแพร่ภาพทางเว็บไซต์ หรือ Webcasting โดยมีรูปแบบในการบริการในการให้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงทางเว็บไซต์ในการถ่ายทอดสดในรูปแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์ซึ่งจะเป็นเว็บไซต์แบบสถานีวิทยุออนไลน์ หรือโทรทัศน์ออนไลน์ โดยผ่านทางเว็บไซต์ หรือ รูปแบบการให้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงทางเว็บไซต์ในแบบ On Demand ซึ่งจะเป็นการออกอากาศทางวิทยุหรือโทรทัศน์ผ่านทางเว็บไซต์โดยมีอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางหลักในการส่งข้อมูลนั้น โดยผู้ใช้บริการสามารถรับชมรับฟังทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์ในระบบปกติ หรือสามารถดูรายการย้อนหลังหรือสามารถชมรายการที่อัดมาจากที่อื่นในรูปแบบวิดีโอ และยังสามารถชมรายการได้หลากหลายทั้งในและต่างประเทศ โดยรูปแบบการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ทั้งทางบันเทิง ท่องเที่ยว กีฬา หรือการศึกษา เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ฟังและผู้ชมให้ความสนใจจำนวนมากซึ่งไม่ต่างจากการรับชมหรือรับฟังทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์ในระบบปกติ

ปัญหาในการคุ้มครองลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ต่าง ๆ มีปัญหาที่น่าสนใจหลายประการ ปัญหาจากการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ตามกฎหมายในประเทศไทย พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 พบว่า งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นถือได้ว่าเป็นข้อมูลทางคอมพิวเตอร์อันได้รับการคุ้มครองจากกฎหมายฉบับดังกล่าวอย่างไรบ้าง หรือการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์หรือการนำงานที่มีลิขสิทธิ์ซึ่งเป็นงานที่ผิดกฎหมายมาเผยแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์จะได้รับการคุ้มครองมากน้อยเพียงใด หรือพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจในการยับยั้งการกระทำผิดมากน้อยเพียงใด อีกทั้งปัญหาจากการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 พบว่า มีปัญหาลักษณะการละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นมีขอบเขตเพียงใด ซึ่งลักษณะการทำละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์จะมีความเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี Steaming โดยศึกษาเปรียบเทียบกับข้อยกเว้นการละเมิดที่เกี่ยวข้องกับงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศ

⁴ สุกัญญา เจริญวัย, ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ของคนพิการ (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2555), 2.

ดังนั้นจึงมีความจำเป็นต้องศึกษาประเด็นปัญหาดังกล่าวที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันสำหรับกรณีปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์กรณีงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ออนไลน์นั้นมีมาตรการคุ้มครองและป้องกันการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลหรือไม่ และมีความจำเป็นหรือไม่ที่ประเทศไทยจะต้องมีการเพิ่มเติมหรือแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เพื่อให้ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวหมดไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1.2.1 เพื่อศึกษาถึง แนวความคิด หลักการเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์และหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์
- 1.2.2 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยกับกฎหมายต่างประเทศ
- 1.2.3 เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทย
- 1.2.4 เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงและแก้ไขปัญหากฎหมายการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยให้มีความเหมาะสมกับสภาวะการณ์ของโลกในยุคปัจจุบันและเป็นไปตามมาตรฐานสากล

1.3 ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ตามกฎหมายความคุ้มครองลิขสิทธิ์ เช่นพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2558 และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2558 และศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยกับกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศ

1.4 สมมติฐานของการศึกษา

กฎหมายลิขสิทธิ์ของไทย ในปัจจุบันมีข้อจำกัดบางประการและยังไม่สามารถควบคุมงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์อันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพราะกฎหมายลิขสิทธิ์ไทยไม่สามารถบังคับใช้กับปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ทางอินเทอร์เน็ต จึงควรมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศไทยจะต้องทบทวนและหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวและปรับปรุงกฎหมายลิขสิทธิ์ให้สอดคล้องกับปัญหาใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

เป็นการศึกษาวิเคราะห์ ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง ตำรา ผลการวิจัย ด้วบท
กฎหมาย คำพิพากษาบทความวิชาการ วารสาร และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในรูปแบบสิ่งพิมพ์
สื่ออิเล็กทรอนิกส์ รายงานวิจัย และวิทยานิพนธ์ และข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์
งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึง แนวความคิด หลักการเกี่ยวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์และหลักกฎหมายที่
เกี่ยวข้องกับปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

1.6.2 ทำให้ทราบการเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการ
เข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยกับกฎหมายต่างประเทศ

1.6.3 ทำให้ทราบปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพ
ออนไลน์ของประเทศไทย

1.6.4 ทำให้ทราบแนวทางเสนอแนะเพื่อปรับปรุงและแก้ไขปัญหากฎหมายการละเมิดลิขสิทธิ์
งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยให้มีความเหมาะสมกับสภาวะการณ์ของโลกในยุค
ปัจจุบัน และเป็นไปตามมาตรฐานสากล

บทที่ 2

แนวคิดหลักการวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับ การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงภาพออนไลน์

แนวคิดหลักการพื้นฐานของกฎหมายลิขสิทธิ์และหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงภาพออนไลน์เพื่อแสดงให้เห็นว่ากฎหมายให้การคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์เพียงใด

2.1 งานอันมีลิขสิทธิ์

การคุ้มครองลิขสิทธิ์ของเจ้าของงานเหตุผลทางด้านความเป็นธรรมตามธรรมชาติผู้สร้างสรรค์งานได้ก่อให้เกิดงานอันมีลิขสิทธิ์ขึ้นด้วยสติปัญญาและความรู้ความสามารถของผู้สร้างสรรค์ย่อมเป็นเจ้าของงานที่ตนเองได้สร้างสรรค์ขึ้นมาและมีสิทธิในการที่จะปกป้องงานไม่ให้ผู้อื่นมาใช้ประโยชน์จากงานของตนได้โดยไม่ได้รับอนุญาตและหากการใช้นั้นสามารถสร้างมูลค่าทรัพย์สินขึ้นมาผู้สร้างสรรค์ก็ควรได้ประโยชน์จากการนั้นด้วยในรูปของค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Royalty) เหตุผลทางด้านเศรษฐกิจที่ผู้สร้างสรรค์งานและต้องใช้จ่ายเงินลงทุนค่อนข้างสูงในการผลิตงานผู้สร้างสรรค์งานก็ควรได้รับประโยชน์ส่วนเหตุผลทางด้านวัฒนธรรมงานลิขสิทธิ์ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมากกล่าวได้ว่าเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของชาติซึ่งสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมของชาตินั้นในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งในแง่เปลี่ยนแปลงสังคมไปสู่การสร้างความก้าวหน้าทางวัฒนธรรมยิ่งขึ้นเหตุผลทางด้านสังคมการเผยแพร่งานลิขสิทธิ์ไปสู่คนจำนวนมากจะทำให้เกิดความเชื่อมโยงกันได้ระหว่างชนชั้นและกลุ่มผู้มีวัยต่างกันอันส่งผลให้สังคมมีความมั่นคงยิ่งขึ้นจึงถือได้ว่าผู้สร้างสรรค์เป็นผู้บริการและสร้างความก้าวหน้าให้แก่สังคม¹

2.1.1 ความหมายของลิขสิทธิ์

คำว่า “ลิขสิทธิ์” หมายถึง สิทธิแต่ผู้เดียวที่จะทำการใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้ทำขึ้นลิขสิทธิ์เป็นทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งที่กฎหมายให้ความคุ้มครองโดยให้เจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใด ๆ เกี่ยวกับงานที่ตนได้สร้างสรรค์ขึ้นทั้งนี้การให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ต่างจากทรัพย์สินทางปัญญาประเภทอื่นได้แก่สิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้ากล่าวคือลิขสิทธิ์เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติเมื่อมีการสร้างสรรค์งานขึ้นโดยไม่ต้องจดทะเบียนส่วนสิทธิบัตรใช้ระบบจดทะเบียนและตรวจสอบเครื่องหมายการค้าและเครื่องหมายบริการมีทั้งจด

¹ รัชชชัย ศุภผลศิริ, กฎหมายลิขสิทธิ์พร้อมด้วยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2544), 13.

ทะเบียนและไม่จดทะเบียนอย่างไรก็ตามการที่กรมทรัพย์สินทางปัญญารับแจ้งผลงานลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์นั้นมิใช่เป็นการได้มาซึ่งลิขสิทธิ์แต่เป็นการแจ้งเพื่อใช้เป็นพยานหลักฐานหากมีคดีพิพาทขึ้นสู่ศาลว่าใครเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ๆ เท่านั้น²

2.1.2 แนวคิดและหลักการคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์

องค์ประกอบของงานอันมีลิขสิทธิ์ต้องเป็นงานที่สร้างสรรค์ด้วยตนเองงานอันจะได้รับลิขสิทธิ์นั้นผู้สร้างสรรค์ต้องเป็นผู้ทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ด้วยการริเริ่มของตนเอง (Originality) โดยมิได้ทำซ้ำหรือดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยมิได้รับอนุญาตทั้งนี้งานอันมีลิขสิทธิ์นั้นไม่จำเป็นต้องเป็นงานใหม่ (Novelty) หรือไม่เป็นงานที่ปรากฏอยู่แล้วอันเป็นองค์ประกอบของการยื่นคำขอรับสิทธิบัตรต้องมีการแสดงออกซึ่งความคิดกฎหมายลิขสิทธิ์คุ้มครองการแสดงออกซึ่งความคิด (Expression of Idea) เท่านั้นไม่คุ้มครองความคิด (Idea) แนวความคิด (Concept) โครงเรื่องทั้งนี้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6 วรรคแรกที่กำหนดว่าการคุ้มครองลิขสิทธิ์ไม่คลุมถึงความคิดหรือขั้นตอนกรรมวิธีหรือระบบหรือวิธีใช้หรือทำงานหรือแนวความคิดหลักการการค้นพบหรือทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์หรือคณิตศาสตร์

บทบัญญัติดังกล่าวมีความสอดคล้องกับความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเกี่ยวกับการค้า (TRIPs Agreement) ข้อ 9 (2)³ ที่ได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่า “การคุ้มครองลิขสิทธิ์จะคลุมถึงการแสดงออกแต่ไม่รวมถึงความคิดกรรมวิธีหรือวิธีปฏิบัติหรือแนวความคิดทางคณิตศาสตร์” กล่าวคือการคุ้มครองลิขสิทธิ์จะคุ้มครองเฉพาะการแสดงออกทางความคิดแต่ไม่ได้คุ้มครองความคิดที่อยู่เบื้องหลังการแสดงออกนั้นยกตัวอย่างเช่นการคัดลอกงานของผู้อื่นถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์แต่การแสดงออกถึงความคิดที่คล้ายคลึงกันด้วยวิธีการที่แตกต่างกันไปไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์⁴

ต้องเป็นงานที่กฎหมายให้ความคุ้มครองกฎหมายให้ความคุ้มครองงานสร้างสรรค์ที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6 วรรคแรก ได้แก่ งานวรรณกรรมงานนาฏกรรมงานศิลปกรรมงานดนตรีกรรมงานโสตทัศนวัสดุงานภาพยนตร์งานสิ่งบันทึกเสียงงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานอื่นใดในแผนวรรณคดีแผนวิทยาศาสตร์หรือแผนศิลปะของผู้สร้างสรรค์ไม่ว่างานดังกล่าวจะแสดงออกโดยวิธีหรือรูปแบบอย่างไร

² มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537.

³ Article 9(2) of TRIPs Agreement “Copyright protection shall extend to expressions and not to ideas, procedures, methods of operation or mathematical concepts as such”.

⁴ พัฒนรัชต์ ฟักจันทร์, “ความตกลงทริปส์ (TRIPs Agreement)”, กฎกติกาWTO เล่มที่ห้า: ทรัพย์สินทางปัญญา, (กรุงเทพฯ: สามลดา, 2552), 18.

2.1.3 หลักข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์

ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตราฐานระหว่างประเทศ

2.1.3.1 อนุสัญญากรุงเบอร์ลินว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรมฉบับแก้ไข ณ กรุงปารีส ค.ศ. 1971 (Berne Convention for the Protection of Literary and Artistic Works, 1971)

ได้กำหนดข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ไว้ดังต่อไปนี้วางหลักเกณฑ์ให้กฎหมายภายในของประเทศภาคีกำหนดให้สิทธิในการทำซ้ำ (Reproduction) งานลิขสิทธิ์ได้ในกรณีพิเศษบางกรณี ทั้งนี้การทำซ้ำนั้นจะต้องไม่ขัดกับการใช้ประโยชน์ของงานตามปกติและต้องไม่เป็นการเสื่อมเสียแก่ประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของผู้สร้างสรรค์เกินสมควร (ข้อ 9(2)) วางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการใช้งานลิขสิทธิ์เพื่อการอ้างอิงจากงานที่ได้เผยแพร่ต่อสาธารณชนแล้วทั้งนี้การใช้งานนั้นจะต้องเป็นการใช้อย่างเป็นธรรมและมีปริมาณการใช้ไม่เกินสมควรสำหรับวัตถุประสงค์ในการใช้และให้รวมถึงการอ้างอิงจากบทความในหนังสือพิมพ์และนิตยสารในรูปของการสรุปข่าว (ข้อ 10 (1)) วางหลักเกณฑ์ให้กฎหมายภายในของประเทศภาคีและข้อตกลงระหว่างประเทศกำหนดขอบเขตคุ้มครองหมายในการใช้งานลิขสิทธิ์วรรณกรรมและศิลปกรรมเพื่อการอธิบายในสื่อสิ่งพิมพ์การแพร่เสียงแพร่ภาพบันทึกเสียงหรือบันทึกภาพเพื่อการสอนโดยเป็นการใช้งานอย่างเป็นธรรม (ข้อ 10 (2)) วางหลักเกณฑ์ให้กฎหมายภายในประเทศภาคีกำหนดว่าการใช้งานลิขสิทธิ์ตามมาตรา 10 (1) และ (2) จะต้องแสดงการรับรู้ถึงแหล่งที่มาและชื่อผู้สร้างสรรค์ที่ปรากฏอยู่ที่ตัวงานด้วยเสมอ (ข้อ 10 (3)) ให้กฎหมายภายในของประเทศภาคีอนุญาตให้ทำซ้ำซึ่งบทความที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจการเมืองหรือศาสนาโดยการพิมพ์หรือแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการสื่อสารต่อสาธารณชนทางสายและต้องแสดงการรับรู้ถึงแหล่งที่มาของงานลิขสิทธิ์อย่างชัดเจนหลักเกณฑ์ข้อยกเว้นตามข้อนี้จะมีผลสำคัญและเป็นประโยชน์ต่อสื่อมวลชนต่าง ๆ ในการใช้ประโยชน์จากบทความที่เผยแพร่แล้วโดยต้องมีเงื่อนไขดังนี้ ก. บทความนั้นต้องเป็นเรื่องปัจจุบันทางด้านเศรษฐกิจการเมืองหรือศาสนาต้องมีการเผยแพร่บทความนั้นมาก่อนและไม่มีข้อจำกัดหรือข้อห้ามในการทำซ้ำหรือเผยแพร่ไว้โดยแจ้งชัดและต้องอ้างแหล่งที่มาของงานลิขสิทธิ์ที่นำมาใช้โดยชัดเจน (Article 10 bis (1)) ให้กฎหมายภายในของประเทศภาคีอาจกำหนดเงื่อนไขในการรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันใด ๆ โดยภาพถ่ายหรือภาพยนตร์หรือการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการสื่อสารต่อสาธารณชนทางสายนั้นงานวรรณกรรมหรือศิลปกรรมที่เห็นหรือได้ยินในเหตุการณ์นั้นอาจมีการทำซ้ำและทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนได้ตามความเหมาะสมแก่ความมุ่งหมายในการรายงานเหตุการณ์นั้น (ข้อ 10 bis (2)) จะเห็นได้ว่าอนุสัญญากรุงเบอร์ลินฯ จะนำมาใช้กับการทำซ้ำการลอกเลียนและการเผยแพร่งานวรรณกรรมและศิลปกรรมโดยไม่นำมาใช้กับการยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานประเภทอื่นด้วย

2.1.3.2 ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเกี่ยวกับการค้า (TRIPs Agreement)

ความตกลง TRIPs ได้กำหนดหลักการในข้อจำกัดการใช้สิทธิและข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ไว้ในข้อ 13 “บรรดาประเทศสมาชิกจะกำหนดข้อจำกัดแต่เพียงผู้เดียวและข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในกรณีพิเศษบางเรื่องซึ่งไม่ขัดกับการใช้ประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และไม่เป็นการทำให้เสื่อมเสียประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของสิทธิเกินสมควร” หลักเกณฑ์ในข้อจำกัดสิทธิแต่เพียงผู้เดียวและข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ของความตกลง TRIPs ข้อนี้เป็นหลักเกณฑ์ที่ได้นำมาจากอนุสัญญากรุงเบอร์ลินฯ ข้อ 9(2) ซึ่งเป็นข้อยกเว้นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการทำซ้ำ (Reproduction) เท่านั้นแต่ข้อจำกัดการใช้สิทธิและข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามความตกลง TRIPs ข้อ 13 ไม่ได้บัญญัติเป็นข้อยกเว้นเฉพาะสิทธิในการทำซ้ำเท่านั้นแต่ได้บัญญัติไว้กว้าง ๆ โดยไม่ได้กล่าวถึงสิทธิประเภทใดประเภทหนึ่งเป็นพิเศษนอกจากนี้ความตกลง TRIPs ยังไม่ได้กำหนดลักษณะของการกระทำที่ได้รับการยกเว้นดังเช่นที่ปรากฏในอนุสัญญากรุงเบอร์ลินฯ รัฐภาคีสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดกรณียกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ได้โดยเสรีภายใต้เงื่อนไขที่ไม่ขัดแย้งกับการใช้ประโยชน์โดยปกติของงานนั้นและไม่เป็นการทำให้เสื่อมเสียประโยชน์อันชอบธรรมของเจ้าของสิทธิเกินสมควร⁵

2.1.3.3 หลักข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทย

ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์เป็นความพยายามสร้างดุลแห่งผลประโยชน์ระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ใช้งานลิขสิทธิ์โดยให้บุคคลอื่นสามารถใช้งานลิขสิทธิ์ได้ตามความเหมาะสมโดยไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ภายใต้เงื่อนไขทั้งของการกระทำต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และการกระทำนั้นไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควรทั้งนี้มาตรา 32 วรรคแรก แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 นั้นได้บัญญัติขึ้นโดยสอดคล้องกับหลัก 3 - Stept Test ที่ปรากฏอยู่ในข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามอนุสัญญากรุงเบอร์ลินฯ ข้อ 9(2) ความตกลง TRIPs ข้อ 13 และหลักการใช้งานลิขสิทธิ์ได้โดยชอบธรรมอันเป็นข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศสหราชอาณาจักรเรียกว่า “Fair Dealing” ส่วนประเทศสหรัฐอเมริกาเรียกว่า “Fair Use”⁶

⁵ จักรกฤษณ์ ควรวพจน์, กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยลิขสิทธิ์สิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า, (กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2542), 129.

⁶ วัส ดิงสมิตร, ลิขสิทธิ์: ทวิบทพร้อมข้อสังเกตเรียงมาตราและคำพิพากษาศาลฎีกา, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2551), 27.

ข้อยกเว้นทั่วไปมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ถ้าได้กระทำดังต่อไปนี้วิจัยหรือศึกษางานนั้นอันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไรการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการวิจัยหรือศึกษาถือว่าเป็นการใช้งานที่เป็นธรรมเพื่อพัฒนาวิทยาการทางสังคม⁷ ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเองหรือเพื่อประโยชน์ของตนเองและบุคคลอื่นในครอบครัวหรือญาติสนิทสำหรับการใช้เพื่อประโยชน์ของตนเองหรือในครอบครัวตามกรณีนี้เป็นการใช้ในปริมาณน้อยซึ่งไม่น่าจะกระทบสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์จึงถือว่าการใช้ที่เป็นธรรมตีพิมพ์วิจารณ์หรือแนะนำผลงานโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นการตีพิมพ์วิจารณ์หรือแนะนำผลงานตามกรณีนี้โดยปกติจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับงานของผู้อื่นจึงเป็นการใช้ที่เป็นธรรมเสนอรายงานข่าวทางสื่อมวลชนโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น

การรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ (Sufficient Acknowledgement) ตามกรณีข้างต้นหมายถึงการระบุถึงตัวตนที่กล่าวถึงที่คัดลอกเลียนมาหรือที่อ้างอิงถึงนั้นเป็นการเฉพาะเจาะจงเช่นการระบุชื่อหรือลักษณะที่บ่งบอกถึงงานนั้นพร้อมทั้งต้องระบุชื่อผู้สร้างสรรค์หรือผู้แต่งด้วยโดยไม่ต้องแสดงหรือรับรู้ออกมาตรง ๆ เพียงแค่ให้ผู้อ่านผู้รับฟังหรือชมได้เข้าใจว่าเป็นงานของใครก็เพียงพอแล้ว⁸ ทำซ้ำดัดแปลงนำออกแสดงหรือทำให้ปรากฏเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของศาลหรือพนักงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายหรือในรายงานผลการพิจารณาดังกล่าวการใช้งานตามกรณีนี้มีวัตถุประสงค์ในการพิจารณาของศาลหรือในการรายงานผลการพิจารณาจึงเป็นการใช้ที่เป็นธรรมทำซ้ำดัดแปลงนำออกแสดงหรือทำให้ปรากฏโดยผู้สอนเพื่อประโยชน์ในการสอนของตนอันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไรทำซ้ำดัดแปลงบางส่วนของงานหรือตัดทอนหรือทำบทสรุปโดยผู้สอนหรือสถาบันศึกษาเพื่อแจกจ่ายหรือจำหน่ายแก่ผู้เรียนในชั้นเรียน

2.2 ความเป็นมาและลักษณะของเทคโนโลยีในการแพร่เสียงแพร่ภาพ

2.2.1 ความเป็นมาของการแพร่เสียงแพร่ภาพ

ในทศวรรษที่ 50 และ 60 การแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) เริ่มมีความแพร่หลายมากขึ้นโดยในขณะนั้นระบบวิทยุกระจายเสียงยังใช้ระบบอนาล็อก⁹ ระบบโทรทัศน์เป็นการแพร่ภาพทางอากาศโดยเครื่องส่งภาคพื้นดินเนื่องจากข้อจำกัดของค่าใช้จ่ายในการถ่ายทอดสัญญาณเสียงและความจำกัดของช่วงความถี่ และคลื่นแฮตเซียน (Hertzian Frequency) ซึ่งเป็นตัวกลางในการนำส่งสัญญาณไปในอากาศจึงทำให้มีผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการแพร่ภาพและกระจายเสียงเพียงไม่กี่รายหรือ

⁷ อรรถพรณ พนัสพัฒนา, คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์, พิมพ์ครั้งที่ 4 (กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2549), 125.

⁸ สมพร พรหมพิตร, กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาลิขสิทธิ์, (กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2538), 96.

⁹ ประทีป บุญญิตินพรัตน์, ทฤษฎีและการใช้งานวงจรดิจิทัล เล่ม 1, (ม.ป.ท.: ม.ป.พ., 2538), 4-5.

สถานีโทรทัศน์ก็มีเพียงไม่กี่แห่งและการออกอากาศส่วนใหญ่ก็เป็นไปเพื่องานบริการสาธารณะโดยยังไม่ มีช่วงหรือรายการโทรทัศน์แยกเป็นรายการที่ละช่องเหมือนอย่างรายการเพลงช่องหนึ่งหรือรายการ หนึ่งช่องหนึ่งอย่างในปัจจุบันประกอบกับกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะนั้นจึงยังจำกัดอยู่เฉพาะภายใน ขอบเขตของแต่ละประเทศซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นกฎหมายในการอนุญาตให้ใช้หรือเป็นมาตรการในการ แบ่งปันคลื่นความถี่และการควบคุมเนื้อหารายการ¹⁰

จนกระทั่งเมื่อปี ค.ศ. 1961 ได้เกิดอนุสัญญากรุงโรมว่าด้วยการคุ้มครองนักแสดงผู้ผลิต สิ่งบันทึกเสียงและองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1961 (International Convention for the Protection of Performers, Producers of Phonograms and Broadcasting Organization 1961) เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2504 ซึ่งอนุสัญญากรุงโรมได้ให้ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ ภาพไว้ในมาตรา 3(f)¹¹ ว่า “การแพร่เสียงแพร่ภาพ หมายถึง การส่งโดยวิธีไร้สายไปสู่สาธารณชนซึ่ง เสียงหรือภาพและเสียง” กล่าวคือกำหนดความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพไว้เฉพาะการส่งโดย วิธีไร้สาย (Wireless) ซึ่งเป็นการส่งทางอากาศเท่านั้นซึ่งภายหลังที่เกิดอนุสัญญากรุงโรมแล้วการแพร่ เสียงแพร่ภาพก็ได้รับการพัฒนาไปอย่างมากเนื่องจากเกิดเทคโนโลยีและอุปกรณ์ใหม่ ๆ ในการส่ง สัญญาณและรับสัญญาณซึ่งรวมถึงเทคนิคในการลักลอบใช้สัญญาณ ส่วนการส่งสัญญาณภาคพื้นดิน นั้นได้ถูกใช้งานน้อยลงเพราะถูกแทนที่ด้วยการส่งสัญญาณทางสายเคเบิล

ในช่วงทศวรรษที่ 70 มีการเริ่มต้นการส่งสัญญาณและรับสัญญาณทางดาวเทียมซึ่งแม้ระบบ ดังกล่าวจะเกิดขึ้นภายหลังอนุสัญญากรุงโรมแต่ก็มีการตีความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพตาม อนุสัญญากรุงโรมที่ว่า การส่งสัญญาณโดยวิธีไร้สายไปสู่ประชาชนนั้นครอบคลุมไปถึงการแพร่เสียง แพร่ภาพทางดาวเทียมด้วยซึ่งการถ่ายทอดผ่านดาวเทียมนั้นมีอยู่ 2 ระบบ¹² คือ ในระบบแรกจะ เป็นการส่งสัญญาณดาวเทียมโดยเจาะจง (Fixed Service Satellites) ส่วนในระบบที่สองจะเป็นการ ส่งสัญญาณดาวเทียมโดยตรงไปสู่ผู้ชม (Direct Broadcasting Satellites) ในปัจจุบันส่วนของ อินเทอร์เน็ตที่มากับสายโทรศัพท์หรือทางสายเคเบิลหรือด้วยวิธีไร้สายนั้นก็อาจมีวิธีการแพร่เสียงแพร่ ภาพได้หลายวิธีไม่ว่าจะเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยผ่านทางเว็บไซต์ Webcastingต่าง ๆ¹³ หรือ

¹⁰ ประเสริฐจ รัษฎัตนศรี, “สิทธิในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ”, *วารสารกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ (ฉบับพิเศษครบรอบ 9 ปี)* (2549): 163-168.

¹¹ Rome Convention 1961 Article 3(f).

Article 3 for the purposes of this Convention ... (f) ‘broadcasting’ means the transmission by wireless means for public reception of sounds or of images and sounds.

¹² ไชยศ วรรณทีศิริ, “ปัญหาลิขสิทธิ์เกี่ยวกับงานถ่ายทอดผ่านดาวเทียม”, *ตุลพาท* 41, (มกราคม – กุมภาพันธ์ 2537): 99-100.

¹³ สมชาย จิว, “โฉมหน้าบรอดคาสติ้ง 90”, *วารสารคู่แข่ง* 174, (พฤศจิกายน 2537): 118-121.

เป็นการถ่ายทอดสดทางอินเทอร์เน็ตพร้อมกันกับทางวิทยุโทรทัศน์ก็ได้ (Simulcasting) หรือเป็นการรับชมรายการทางอินเทอร์เน็ตเมื่อร้องขอหรือเป็นการถ่ายทอดเฉพาะเครือข่ายหรือเฉพาะกลุ่มระหว่างผู้ใช้ด้วยกันเอง (Multicasting) เป็นต้น

การแพร่เสียงแพร่ภาพโดยทั่วไปแล้วจะเข้าใจได้ว่าหมายถึง “การส่งสัญญาณภาพและเสียงไปยังผู้ชมผู้ฟังที่ห่างไกลโดยจะฝากสัญญาณไปกับคลื่นวิทยุในอากาศ”¹⁴ ซึ่งในภาษาอังกฤษการแพร่ภาพและกระจายเสียงนั้นจะใช้คำเรียกรวมกันว่า Broadcasting ซึ่งเมื่อพิจารณาตามรากศัพท์แล้วคำว่า Broad เป็นคำคุณศัพท์หมายถึงกว้างขวางโง่งงไม่ถูกจำกัดอิสระส่วนคำว่า Cast เป็นคำกริยาอาการหมายถึงขว้างโยนเหวี่ยงหรือถ้าเป็นคำนามจะหมายถึงสิ่งที่ขว้างออกไประยะทางที่ขว้างออกไป เป็นต้นนอกจากนี้ในสารานุกรมบริแทนนิกา (Encyclopedia Britannica) ได้ระบุถึง Broadcasting ว่าหมายถึง “การออกอากาศรายการวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ไปยังผู้รับที่เป็นสาธารณชนทั่วไป”¹⁵

2.2.2 เทคโนโลยีที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์อินเทอร์เน็ต

ปัจจุบันยังมีเทคโนโลยีที่เกี่ยวกับการส่งสัญญาณทางอินเทอร์เน็ตซึ่งมีวิธีการในการส่งสัญญาณหลากหลายรูปแบบแต่ที่มีความสำคัญและได้รับความนิยมในการใช้งานกันอย่างแพร่หลายมากขึ้นในทุก ๆ วันนั้นคือการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้นั้นมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจถึงความจำเป็นมาพัฒนาการความหมายลักษณะหรือการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ตลอดจนรูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์¹⁶ ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญดังต่อไปนี้

2.2.2.1 ความจำเป็นมาของพัฒนาการของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์

ส่วนลักษณะโครงสร้างของการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์หรือ Webcasting ในยุคแรกนั้นมีลักษณะคือผู้ให้บริการจะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ที่เป็น Web Server ที่เก็บข้อมูลภาพและเสียงโดยจะจัดเก็บข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ที่ต้องการในแบบดิจิทัลแล้วส่งข้อมูลนั้นไปยังผู้ชมเมื่อผู้ชมร้องขอมาโดยผ่านระบบเครือข่ายสารสนเทศที่มีโครงสร้างของระบบผู้ให้บริการจะทำการแปลงระบบจากอนาล็อกเช่นจากสัญญาณโทรทัศน์สัญญาณวีดิทัศน์หรือสัญญาณวิทยุให้เป็นดิจิทัลเช่นไฟล์วีดีโอแบบ MPEG หรือไฟล์มัลติมีเดียอื่นโดยใช้อุปกรณ์เข้ารหัส (Encoder) และโปรแกรมเข้ารหัส (Software Encoder) แล้วนำเข้าไปจัดเก็บไว้ใน Web Server ซึ่ง

¹⁴ ศิริพร วีระโชติ, การจัดการงานวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2549), 25.

¹⁵ เอกธิดา เสริมทอง, หลักการแพร่ภาพและกระจายเสียง, (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม, 2551), 7.

¹⁶ เพ็ชร ดาจินชัย, การศึกษาเทคโนโลยี Webcasting ในประเทศไทย (รายงานผลการวิจัย, กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2545), 22-27.

Web Server นั้นจะเชื่อมต่อเข้ากับเครือข่ายสารสนเทศเพื่อการสื่อสารกับคอมพิวเตอร์แล้วจึงส่งข้อมูลให้ตามที่ใช้บริการ หรือ Client ติดต่อร้องขอมาซึ่งวิธีการคัดลอกแฟ้มเหล่านั้นผ่านเครือข่ายมายังผู้ใช้เมื่อคัดลอกมาได้ครบแล้วจึงจะเริ่มแสดงผล

เนื่องจากไฟล์มัลติมีเดียขนาดใหญ่ในการส่งข้อมูลจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งจึงต้องใช้ระยะเวลาในการส่งนานมากดังนั้นเทคโนโลยีการบีบอัดข้อมูลจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการให้บริการ Webcasting ซึ่งเทคโนโลยีการบีบอัดข้อมูลนั้นได้มีการพัฒนาขึ้นจนสามารถบีบอัดข้อมูลเสียงและวิดีโอให้มีขนาดเล็กลงได้ซึ่งการบีบอัดข้อมูลให้เหลือน้อยจะทำให้ลดปัญหาทางด้านความเร็วในการส่งข้อมูลผ่านเครือข่ายที่มีข้อจำกัดทางด้านปริมาณข้อมูลต่อวินาทีลงไปได้และยังทำให้การสื่อสารผ่านทางสายไปบนอินเทอร์เน็ตสะดวกเร็วขึ้นต่อมาได้มีการพัฒนาเทคโนโลยีที่เรียกว่าสตรีมมิ่ง (Streaming) ซึ่งการให้บริการสตรีมมิ่งนั้นจะสามารถเล่นเสียงเพลงหรือดนตรีไปพร้อมกันกับที่ไฟล์เสียงนั้นกำลังถูกส่งมาที่เครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการโดยผู้ใช้บริการไม่ต้องรอจนกระทั่งไฟล์นั้นถูกดาวน์โหลดมาทั้งหมดก่อนดังนั้นเทคโนโลยีนี้จึงทำให้เกิดการส่งสัญญาณเสียงแบบออนไลน์หรือวิดีโอแบบออนไลน์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอย่างแพร่หลายมากขึ้น

2.2.2.2 ความหมายและลักษณะของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์

ในปัจจุบันการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้รับความนิยมจากผู้ชมเป็นจำนวนมากซึ่งเห็นได้จากการที่มีเว็บไซต์ที่ให้บริการชมโทรทัศน์ออนไลน์หรือวิทยุออนไลน์ตลอดจนเว็บไซต์ชมวิดีโอออนไลน์หรือฟังเพลงออนไลน์ที่มีเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์หรือ Webcasting¹⁷ นั้นเป็นการนำไฟล์มีเดียเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้เทคโนโลยีสตรีมมิ่งในการเผยแพร่จากแหล่งเนื้อหาเดียวไปยังผู้ฟังหรือผู้ชมจำนวนมากพร้อมกันซึ่งการเผยแพร่งดังกล่าวอาจมีลักษณะเป็นการถ่ายทอดสดหรือเลือกฟังเลือกชมตามความต้องการของผู้ฟังหรือผู้ชมก็ได้นอกจากนี้ยังหมายถึงการใช้เว็บไซต์เป็นสื่อในการนำภาพหรือเสียงหรือทั้งภาพและเสียงออกสู่สาธารณชนโดยมีลักษณะเป็นการแสดงสดหรือเป็นเทปบันทึกย้อนหลัง¹⁸

การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์จากผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพไปยังผู้ใช้บริการได้นั้นจะต้องอาศัยอุปกรณ์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ทั้งทางด้าน Hardware และ Software ซึ่งในส่วนของ Hardware ของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพ ได้แก่ Capture Hardware และ Server Hardware กล่าวคือ Capture Hardware เป็นส่วนที่เกี่ยวกับการนำเอาภาพหรือเสียงเข้าสู่เครื่องคอมพิวเตอร์โดยผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องใช้อุปกรณ์เกี่ยวกับ Capture Hardware

¹⁷ บริษัท เอ็มพีซี มิวสิค จำกัด, ประเภทของลิขสิทธิ์เพลง [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.mpcmusic.co.th/index.php?menu=Tcopyrights>.

¹⁸ เพ็ชร ดาจินชัย, การศึกษาเทคโนโลยี Webcasting ในประเทศไทย, 121.

เพื่อเปลี่ยนเสียงหรือภาพมาเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลนี้จะถูกจัดเก็บลงเป็นแฟ้มข้อมูลที่มีขนาดของแฟ้มข้อมูลขนาดใหญ่ซึ่งอุปกรณ์ในการทำ Capture Hardware ที่สำคัญนั้น ได้แก่ กล้องวิดีโอ, กล้องดิจิทัลและ Capture Card ซึ่งเป็นอุปกรณ์ของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เอาไว้เข้ารหัสวิดีโอและใช้เป็นตัวกลางในการถ่ายโอนสัญญาณและเสียงจากกล้องวิดีโอไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์¹⁹ เป็นต้น

ส่วน Server Hardware นั้นจะเป็นส่วนที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ เกี่ยวกับการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์หรือ Webcasting อันได้แก่ การควบคุมการใช้บริการการรักษาความปลอดภัยการเก็บข้อมูลของผู้ใช้ เป็นต้นซึ่งการทำ Server Hardware นั้นขนาดและความเร็วของ Hard Disk ซึ่งเป็นอุปกรณ์ของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้บรรจุข้อมูลแบบไม่ลบเลือนนั้นเป็นสิ่งสำคัญต่อการผลิตสื่อดิจิทัลและให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้อย่างมีประสิทธิภาพในส่วน Software ของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพ ได้แก่ Editing Software ซึ่งเป็นโปรแกรมที่เกี่ยวกับการตัดต่อภาพและเสียงโดยการตัดต่อภาพและเสียงในระบบเดิมนั้นจะเป็นการตัดต่อภาพแบบเป็นลำดับที่ต่อเนื่องกันไป (Linear Video Editing) แต่เมื่อก้าวเข้าสู่ขบวนการดิจิทัลแล้วระบบตัดต่อภาพจะเป็นการตัดต่ออย่างไม่เป็นลำดับ (Non – Linear Video Editing) ที่ผู้ให้บริการสามารถเริ่มหรือจบหรือจัดการตัดต่อภาพและเสียงในแต่ละส่วนได้อย่างอิสระและมีประสิทธิภาพดีกว่าระบบเดิม²⁰ ผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพยังต้องมีโปรแกรมที่ใช้แปลงสัญญาณภาพและเสียงอีกด้วย²¹ ซึ่งโปรแกรมที่ผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพส่วนใหญ่นิยมใช้ในการแปลงสัญญาณภาพและเสียงเพื่อแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นได้แก่โปรแกรม Windows Media Encoder หรือโปรแกรม Adobe Flash Media Live Encoder ส่วน Server Software นั้นโดยทั่วไปเมื่อมีผู้ใช้บริการได้ติดต่อเข้ามาที่ Server ของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพแล้ว Server ก็จะส่งข้อมูลที่เป็นชุดของข้อมูลหรือกลุ่มของข้อมูลไปให้ผู้ให้บริการซึ่งโปรแกรมที่ผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพส่วนใหญ่นิยมใช้และทำหน้าที่ดังกล่าวได้แก่โปรแกรม Flash Media Server

ในส่วนของผู้ใช้บริการนั้นการรับชมงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์จากผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพก็จะต้องอาศัยอุปกรณ์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ทั้งทางด้าน Hardware และ Software เช่นกันซึ่งทางด้าน Hardware คือ เครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีประสิทธิภาพในการใช้บริการที่เพียงพอและสามารถเล่นไฟล์มัลติมีเดียได้อย่างมีคุณภาพและในส่วนของ Software คือ โปรแกรมที่

¹⁹ ศรชัย ศรีมื่นอก, **คู่มือใช้งานและตั้งค่ากล้องผ่าน Browser** [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www.plentycomputer.com/manual/C50_Pro_Web_Setup_Thai_Manual.pdf.

²⁰ นิคม ทาแดง และธนิต ภูศิริ, **ระบบการแพร่เสียงเพื่อการศึกษา** [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.edu.stou.ac.th/EDU/UploadedFile/27104-2.pdf>.

²¹ สถาบันวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก, **การเปลี่ยนผ่านสู่โทรทัศน์ระบบดิจิทัล** [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www.tv5.co.th/technics/tv_digital_in_the_future.html.

ทำหน้าที่ติดต่อกับ Server Software ซึ่งในปัจจุบันโปรแกรมที่ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่นิยมใช้ได้แก่ โปรแกรม Windows Media Player และโปรแกรม Adobe Flash Player กล่าวคือโปรแกรม Windows Media Player เป็นโปรแกรมที่ผลิตโดยบริษัท Microsoft โดยใช้ในการเปิดรับชมไฟล์ มัลติมีเดียต่าง ๆ ได้หลากหลายรูปแบบทั้งไฟล์วีดิโอหรือไฟล์เสียงรวมถึงใช้รับชมการถ่ายทอดภาพ หรือเสียงผ่านทางเว็บไซต์อีกด้วย ส่วนโปรแกรม Adobe Flash Player เป็นโปรแกรมที่ผลิตโดย บริษัท Adobe Systems โดยมีคุณสมบัติในการใช้งานคล้ายกับโปรแกรม Windows Media Player²² นอกจากนี้อุปกรณ์ที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ทางด้าน Hardware และ Software แล้วทั้ง ผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพและผู้ให้บริการจะต้องมีอินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นสื่อกลางในการเชื่อมต่อ ข้อมูลระหว่างทั้งสองฝ่ายอีกด้วย

2.2.2.3 เทคโนโลยีทั่วไปที่เกี่ยวกับ Webcasting

เทคโนโลยีทั่วไปที่เกี่ยวกับ Webcasting นั้นมีอยู่หลายเทคโนโลยีที่สำคัญดังต่อไปนี้²³

1) เทคโนโลยีการบีบอัดสัญญาณหรือบีบอัดข้อมูล ในเรื่องของการบีบอัดสัญญาณเสียง นั้นจะมีวิธีการการบีบอัดสัญญาณและรูปแบบหลากหลายแต่ที่เป็นมาตรฐานที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน นั้นได้แก่วิธีการบีบอัดสัญญาณในรูปแบบ MP 3 (Mpeg 1-Audio Layer 3) ซึ่งให้คุณภาพเสียงในระดับ มาตรฐานของเสียงดนตรีส่วนการบีบอัดสัญญาณภาพเคลื่อนไหวนั้นจะใช้วิธีการบีบอัดสัญญาณในรูปแบบ MPEG (Moving Picture Experts Group) ซึ่งสามารถบีบอัดสัญญาณข้อมูลได้ในอัตราส่วนตั้งแต่ 50: 1 ถึง 200: 1 ขึ้นอยู่กับลักษณะข้อมูลเป็นต้น²⁴

2) เทคโนโลยีการส่งข้อมูล Streaming เป็นเทคนิคในการถ่ายโอนข้อมูลที่ถูกพัฒนา ขึ้นมาเพื่อรองรับการรับฟัง หรือรับชมมัลติมีเดียทางอินเทอร์เน็ตในยุคแรกนั้นการนำเสนอไฟล์เสียง หรือไฟล์วีดิโอบนเว็บไซต์จะมีลักษณะดาวน์โหลดไฟล์นั้นทั้งหมดให้เสร็จสิ้นก่อนถึงจะเริ่มรับฟัง หรือ รับชมไฟล์นั้นได้ซึ่งลักษณะดังกล่าวทำให้ผู้ใช้บริการต้องเสียเวลาในการดาวน์โหลดเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าไฟล์นั้นอาจมีขนาดเล็กโดยมีระยะเวลาในการเล่นเพียง 30 วินาที ก็ตามผู้ใช้บริการก็อาจจะ ต้องใช้เวลาในการดาวน์โหลดถึง 20 นาที จึงจะสามารถรับฟังหรือรับชมไฟล์นั้นได้²⁵

²² กิติมา เพชรทรัพย์, **Multimedia: องค์ประกอบของมัลติมีเดีย** [Online], 10 เมษายน 2559.

แหล่งที่มา <http://www4.srp.ac.th/~kitima/lesson/Multimedia/standard/m03.html>.

²³ เพ็ชร ดาจินชัย, **การศึกษาเทคโนโลยี Webcasting ในประเทศไทย**, 41-44.

²⁴ ยืนภู วรวรรณ, **เทคโนโลยีมัลติมีเดีย** [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา

<https://www.web.ku.ac.th/schoolnet/snet1/network/multimedia.html>.

²⁵ จักรกฤษณ์ แร่ทอง, **รู้จัก Streaming Media Technology - NextProject.net** [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.nextproject.net/contents/?00036>.

3) เทคโนโลยี Buffer ใช้ทำหน้าที่ในการพักข้อมูลไว้ชั่วคราวเพื่อลดปัญหาการถ่ายเทข้อมูลไม่ทันโดยในเทคโนโลยี Streaming นั้น Buffer ถือเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การเล่นภาพหรือเสียงที่ถูกส่งมาจาก Server ของผู้ให้บริการนั้นมีความต่อเนื่องซึ่งในกรณีแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซท์ในแบบถ่ายทอดสดหรือในแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์นั้นเมื่อตัวโปรแกรมที่ใช้เล่นเสียงหรือวิดีโอผ่านทางเว็บไซท์ได้เล่นเสียงหรือวิดีโอโดยดึงข้อมูลจาก Buffer ในส่วนใดของ Buffer แล้วส่วนที่ถูกดึงมาหรือถูกเล่นแล้วนั้นก็จะถูกแทนที่ด้วยข้อมูลที่เหลือที่ Buffer กำลังจะไหลลดมากล่าวคือข้อมูลเก่าใน Buffer ที่ถูกเล่นไปแล้วจะถูกแทนที่ด้วยข้อมูลอันใหม่ที่ยังไม่ถูกเล่น²⁶

4) กรณีแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซท์ในแบบ On Demand นั้นผู้ใช้บริการสามารถเลือกฟังหรือชมได้ 2 ลักษณะ คือ เลือกเล่นเสียงหรือวิดีโอผ่านทางเว็บไซท์ในขณะที่ Buffer กำลังเก็บรวบรวมข้อมูลก็ได้ซึ่งลักษณะการเก็บข้อมูลใน Buffer แบบนี้จะเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นกลุ่มก้อนทีละนิดไปเรื่อย ๆ จนครบทั้งหมด²⁷

5) เทคโนโลยี Push เป็นเทคโนโลยีที่ใช้กันบนอินเทอร์เน็ตเนื่องจากการทำงานบนอินเทอร์เน็ตเป็นการทำงานโดยต้องอาศัย Web Browser เข้าไปดูตามเว็บไซท์ต่าง ๆ โดยจะเป็นในลักษณะที่เรียกว่า Client/ Server ซึ่งก็คือเทคโนโลยีดึงข้อมูล (Pull Technology)²⁸ ซึ่งจะแตกต่างจากเทคโนโลยีผลักข้อมูล (Push Technology) ที่เทคโนโลยี Push จะเป็นการที่ผู้ให้บริการ หรือ Server ของผู้ให้บริการจะเป็นผู้ส่งข้อมูลตามที่คุณใช้บริการได้มีการติดต่อร้องขอบริการไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้รับบริการ หรือ Client โดยตรงโดยผู้ให้บริการ หรือ Server จะมีโปรแกรมที่สามารถทำการสร้างข้อมูลแล้วทำการกระจายข้อมูลดังกล่าวไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้บริการ หรือ Client โดยที่ผู้รับบริการหรือ Client ก็จะต้องมีโปรแกรมที่จะรอรับข้อมูลของ Server ได้ด้วยเช่นกัน²⁹

2.2.2.4 การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซท์

การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซท์นั้นมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างมากกล่าวคือการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซท์ใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการ

²⁶ การทำงานแบบบัฟเฟอร์ (Buffering) [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www.baanjomyut.com/library_2/extension-1/internet/06.html.

²⁷ ศรีณย์ บ่อหนา, การคุ้มครองลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาต่างประเทศ [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.saranlaw.com/15-2014-08-20-03-10-30/56>.

²⁸ นุชทวดี มากพวย, ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับนวัตกรรมเทคโนโลยีและสารสนเทศ [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.kolkanun01.blogspot.com/2012/09/1.html>.

²⁹ นื่องนุช เหล่ามณีรัตนภรณ์, ระบบการนำเสนอข้อมูลการวิเคราะห์หลักทรัพย์โดยใช้เทคโนโลยี Push บนอินเทอร์เน็ต, (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี, 2540), 5-6.

กระจายข้อมูลซึ่งการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตนั้นมีหลายเทคโนโลยีที่เข้ามาเกี่ยวข้องแต่ในปัจจุบันเทคโนโลยีที่สำคัญและนิยมใช้กันเป็นจำนวนมากมีอยู่ 2 เทคโนโลยีดังต่อไปนี้

1) การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตแบบธรรมดาโดยใช้ Analog Modem³⁰ ซึ่งคำว่า Modem นั้นย่อมาจากคำว่า MO (Modulation) ที่เป็นการแปลงสัญญาณดิจิทัลจากเครื่องคอมพิวเตอร์ต้นทางให้กลายเป็นสัญญาณอนาล็อกแล้วส่งไปตามสายโทรศัพท์ซึ่งเป็นคู่สายทองแดงตีเกลียว และคำว่า DEM (Demodulation) ที่เป็นการเปลี่ยนจากสัญญาณอนาล็อกที่ได้จากสายโทรศัพท์ให้กลับไปเป็นสัญญาณดิจิทัลเพื่อส่งต่อไปยังเครื่องคอมพิวเตอร์ปลายทางได้ซึ่งการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตโดยใช้เทคโนโลยีได้มีมาตั้งแต่ยุคแรก ๆ ของการเริ่มใช้อินเทอร์เน็ตส่วนการรับส่งสัญญาณอินเทอร์เน็ตนั้นจะเป็นรับส่งสัญญาณผ่านระบบโทรศัพท์แบบธรรมดาโดยที่เวลาผู้ใช้บริการจะทำการเชื่อมต่อกับระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในแต่ละครั้งนั้นผู้ใช้บริการจำเป็นที่จะต้องหมุนหมายเลขโทรศัพท์ไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตด้วยซึ่งมาตรฐานล่าสุดของ Analog Modem ที่ใช้กันในปัจจุบันคือ V.92 โดยมี Bit Rate หรืออัตราการความเร็วในการรับส่งข้อมูลสูงสุดที่ 56/33.6 Kbps

2) การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตแบบความเร็วสูงซึ่งการเชื่อมต่อในแบบนี้มีเทคโนโลยีในการเชื่อมต่อหลายแบบแต่ที่สำคัญนั้นจะเป็นการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตในแบบ Asymmetric Digital Subscriber Line หรือ ADSL ซึ่งเทคโนโลยี ADSL นี้มีเทคนิคการเข้ารหัสสัญญาณโดยจะแบ่งย่านความถี่บนคู่สายทองแดงออกเป็น 3 ช่วง คือช่วงความถี่โทรศัพท์ช่วงความถี่ของการส่งข้อมูล (Upstream) และช่วงความถี่ในการรับข้อมูล (Downstream) จึงทำให้ผู้ใช้บริการสามารถส่งข้อมูลและใช้โทรศัพท์ในเวลาเดียวกันได้ซึ่งความแตกต่างของ ADSL กับ Analog Modem นั้นมีหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นเรื่องอัตราความเร็วในการรับส่งข้อมูลที่มากกว่าแบบ Analog Modem หลายเท่าหรือเรื่องวิธีการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตซึ่งแบบ Analog Modem³¹ จะต้องหมุนหมายเลขโทรศัพท์ไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต

ในเรื่องรูปแบบการส่งสัญญาณอินเทอร์เน็ตจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตมายังผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตนั้นมีหลายเทคโนโลยีเข้ามาเกี่ยวข้องแต่ที่นิยมใช้ในปัจจุบันสามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบที่สำคัญกล่าวคือ (1) การส่งสัญญาณอินเทอร์เน็ตแบบใช้สายซึ่งเป็นการส่งสัญญาณอินเทอร์เน็ตจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตผ่านทางสายโทรศัพท์ไปยังผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต³² (2) การส่งสัญญาณอินเทอร์เน็ตแบบไร้สายหรือที่เรียกว่า Wireless LAN ซึ่ง Wireless LAN นั้นหมายถึงการ

³⁰ True, วิธีการตั้งค่า ADSL modem (Billion BIPAC5200W) ให้เป็น Access Point เพื่อใช้งานร่วมกับ Cable Modem (Cisco EPC3825) [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www3.truecorp.co.th/assets/files/files/Billion_EPC3825_2.pdf.

³¹ เรื่องเดียวกัน.

³² มนทกานต์ พันธุ์โพธิ์, คณะกรรมการกำหนดค่าใช้จ่ายลิขสิทธิ์ในกฎหมายลิขสิทธิ์: ศึกษาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536), 67.

ติดต่อสื่อสารในระยะทางไกล ๆ โดยไม่ใช้สายไฟหรือแบบไร้สายซึ่งการส่งสัญญาณแบบไร้สายนี้จะเป็นการส่งสัญญาณผ่านทางคลื่น Infrared หรือเป็นการส่งสัญญาณผ่านทางคลื่นวิทยุโดยการส่งสัญญาณ Wireless ชนิดผ่านทางคลื่น Infrared นั้นมักจะใช้งานในอุปกรณ์ที่เครื่องรับและเครื่องส่งสัญญาณจะต้องติดตั้งไว้ในจุดที่ไม่มีสิ่งกีดขวางเพราะ Infrared เป็นคลื่นแสงไม่สามารถทะลุผ่านสิ่งของได้

2.2.2.5 รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์

รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในประเทศไทยและต่างประเทศนั้นมีรูปแบบที่สำคัญโดยแบ่งตามลักษณะในการแพร่เสียงแพร่ภาพดังต่อไปนี้

1) รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบถ่ายทอดสด³³ จะมีลักษณะเป็นการใช้กล้องวิดีโอหรือกล้องดิจิทัลที่ได้เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตในการส่งภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวออกมาโดยผู้ใช้บริการสามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตเพื่อเข้าไปดูภาพนั้นได้ซึ่งการให้บริการในรูปแบบนี้มีอยู่หลายเว็บไซต์อย่างเช่นเว็บไซต์วิทยุที่มีการถ่ายทอดสดผู้จัดการการในขณะเปิดเพลงหรือถ่ายทอดเสียงสดหรือเว็บไซต์โทรทัศน์ที่มีการถ่ายทอดสดเป็นต้นส่วนขั้นตอนในการแพร่เสียงแพร่ภาพในรูปแบบนี้เริ่มขึ้นโดยผู้ใช้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพได้ทำการเชื่อมต่อกับกล้องวิดีโอกับเครื่องคอมพิวเตอร์บนอินเทอร์เน็ตโดยที่ภาพหนึ่งเฟรมจากวิดีโอจะถูกส่งมายังเครื่องคอมพิวเตอร์ทุก ๆ ช่วงเวลาที่กำหนดซึ่งเป็นหนึ่งภาพทุก ๆ หลายวินาทีหรือวันละครั้งก็ได้โดยหลังจากรูปภาพถูกส่งมายังเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตแล้วการดสำหรับเก็บภาพจากวิดีโอ (Video Capture) หรือ Hardware อื่นจะทำการเก็บภาพโดยแปลงไฟล์ให้อยู่ในรูปแบบที่เครื่องคอมพิวเตอร์สามารถอ่านได้โดยปกติแล้วจะถูกแปลงให้อยู่ในรูปแบบภาพที่เรียกว่า JPEG ซึ่งภาพแบบ JPEG นั้นจะถูกเชื่อมเข้ากับ URL (Uniform Resource Locator) ซึ่งเป็นตัวบ่งบอกข้อมูลหรือที่อยู่ของไฟล์หรือเว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ตไว้เป็นพิเศษในหน้าแรกที่ปรากฏของแต่ละเว็บไซต์ (Home Page) โดย Link หรือหัวข้อในเว็บไซต์ดังกล่าวนี้จะยังคงอยู่เช่นเดิมแม้ว่าภาพที่ถ่ายทอดออกมาจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาก็ตามเมื่อไรก็ตามที่ผู้ใช้บริการเลือกไปที่ Link นั้น ผู้ใช้บริการก็จะเห็นภาพที่ถูกถ่ายล่าสุดโดยกล้องวิดีโอโดยรูปภาพที่ถูกถ่ายทอดออกมานั้นจะถูกส่งไปยัง Web Browser บนเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการแล้วแสดงเป็นภาพออกมาส่วนการถ่ายทอดเสียงสดก็จะมีลักษณะเช่นเดียวกันกับการถ่ายทอดสดโดยใช้กล้องวิดีโอเพียงแต่การถ่ายทอดเสียงสดนั้นจะมีอุปกรณ์สำคัญคือ Microphone หรืออุปกรณ์อื่นที่สามารถใช้บันทึกเสียงได้

2) รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์กล่าวคือวิทยุออนไลน์นั้นเป็นการให้บริการ Streaming Audio

³³ ศรีณย์ บ่อหนา, การคุ้มครองลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาต่างประเทศ.

หรือการแพร่กระจายสัญญาณเสียงทางเว็บไซต์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตโดยที่ผู้ให้บริการสามารถจัดผังรายการได้เองที่ต้องการเพื่อจัดตั้งสถานีวิทยุจัดรายการออนไลน์สตรีมมิ่งสามารถพูดคุยและเปิดเพลงในรูปแบบเดียวกันกับการจัดการออนไลน์สตรีมมิ่งสามารถพูดคุยและเปิดเพลงในรูปแบบเดียวกันกับการจัดรายการของสถานีวิทยุปกติได้ส่วนโทรศัพท์เคลื่อนที่ออนไลน์เป็นการให้บริการแพร่กระจายสัญญาณเสียงและภาพทางเว็บไซต์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตซึ่งมีลักษณะการให้บริการเหมือนกับวิทยุออนไลน์

3) รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบ On Demand³⁴ ซึ่งการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในรูปแบบนี้ผู้ใช้บริการแต่ละคนจะสามารถเลือกรายการต่าง ๆ ที่ตนเองสนใจในเวลาใดหรือรับชมรายการย้อนหลังก็ได้ นอกจากนี้ยังสามารถควบคุมการทำงานได้ตามความต้องการเช่นเล่นรายการหยุดรายการย้อนหลังหรือเดินหน้ารายการเป็นต้นซึ่งการชมรายการตามความต้องการนี้จะมีอิสระในการรับชมมากกว่าแบบถ่ายทอดสดหรือแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ผู้ชมไม่สามารถเลือกรายการหรือควบคุมการทำงานได้ตามความต้องการ

2.2.2.6 ส่วนขั้นตอนในการรับชมการแพร่เสียงแพร่ภาพ³⁵

ในรูปแบบนี้สามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ การใช้ Web Server ในการนำข้อส่งไปยังโปรแกรมที่ใช้ไฟล์มัลติมีเดียและอีกวิธีหนึ่งคือการใช้ Streaming Media Server ซึ่งจะใช้ Server โดยเฉพาะในการให้บริการข้อมูลคือประเภทแรก Streaming Web Server³⁶ ผู้ให้บริการจะทำการแปลงไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอให้อยู่ในรูปแบบและมีขนาดที่เหมาะสมสำหรับการส่งข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตโดยพิจารณาจากความเร็วในการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตหลังจากนั้นผู้ให้บริการจะทำการอัปโหลดไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอนั้นไปยัง Web Server และสร้างหน้าเว็บไซต์ (Webpage) ที่ระบุ URL ของไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอนั้น ๆ ซึ่งเมื่อมีการเรียกใช้ไฟล์ดังกล่าวโปรแกรมที่ใช้เล่นไฟล์มัลติมีเดียในเครื่องผู้ใช้บริการก็จะทำงานและเริ่มดาวน์โหลดไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอนั้นและเมื่อไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอนั้นถูกดาวน์โหลดไฟล์ทั้งหมดจนเสร็จสิ้นแล้วโปรแกรมที่ใช้เล่นไฟล์มัลติมีเดียถึงจะ

³⁴ ฉัตรเพชร บุญยเกตุ, การใช้เทคโนโลยีดาวเทียมเพื่อการสื่อสารและโทรคมนาคม [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.space.mict.go.th/knowledge.php?id=commu>.

³⁵ รายงานสรุปผลการประชุมคณะกรรมการด้านลิขสิทธิ์ครั้งที่ 20 ของสหภาพวิทยุโทรทัศน์แห่งเอเชียแปซิฟิก และการสัมมนาเรื่องลิขสิทธิ์ (20th ABU Copyright Committee Meeting and Forum), 26 – 28 พฤษภาคม 2557 ณ กรุงโคลัมโบ ประเทศศรีลังกา [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www.hq.prd.go.th/foreignPRD/ewt_dl_link.php?nid=269.

³⁶ ปัญญาพร ปรากฏโรจน์, สตรีมมิ่งมีเดีย (Streaming media technology) [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www.pirun.ku.ac.th/~faasppp/document/mm_chapter6.ppt.

เริ่มเล่นไฟล์นั้นประเภทที่สอง Streaming With Streaming Media Server³⁷ ซึ่งประเภทนี้จะได้รับความนิยมนแพร่หลายมากกว่าประเภทแรกเนื่องจากผู้ใช้บริการสามารถที่จะรับชมหรือรับฟังไฟล์วิดีโอหรือไฟล์เสียงในขณะที่โปรแกรมยังดาวน์โหลดข้อมูลไม่เสร็จซึ่ง Streaming With Streaming Media Server นั้นจะมี Server อยู่ 2 แบบ ที่เข้ามาเกี่ยวข้องคือ Streaming Media Server และ Web Server โดย Server ทั้งสองอาจจะอยู่บน Server ของผู้ให้บริการตัวเดียวกันก็ได้

นอกจากนี้ Streaming With Streaming Media Server ยังมีความเกี่ยวข้องกับ Metafile ซึ่ง Metafile นั้นเป็นไฟล์ขนาดเล็กและเป็นตัวใช้บรรจุข้อมูลโดยในโปรแกรมเล่นไฟล์เสียงหรือวิดีโอ นั้น Metafile จะถูกใช้เป็นที่เก็บตำแหน่ง URL จริง ๆ ของไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอและยังใช้เก็บคำสั่งที่ใช้เรียกโปรแกรมเล่นไฟล์เสียงหรือวิดีโอขึ้นมาทำงานด้วยซึ่งเมื่อผู้ใช้บริการต้องการฟังเพลงออนไลน์และได้เข้าไปในเว็บไซต์ที่ให้บริการเพลงออนไลน์เพื่อเลือกฟังเพลงที่ต้องการโดยคลิกที่ Link ของเพลงในเว็บไซต์นั้นแล้ว Web Browser³⁸ ของผู้ใช้บริการก็จะทำการเชื่อมต่อไปยัง Web Server ของผู้ให้บริการซึ่ง Web Server ดังกล่าวนั้นจะยังไม่ได้เชื่อมต่อไปยังไฟล์เพลงนั้นโดยตรงแต่จะทำการส่ง Metafile กลับมาที่ Web Browser ของผู้ใช้บริการหลังจากนั้น Metafile ก็จะมีคำสั่งเรียกโปรแกรมเล่นเพลงออกมาโดยจะทำการติดต่อกับ URL ตามที่กำหนดไว้ใน Metafile ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว URL ดังกล่าวจะไม่ได้เชื่อมต่อไปยัง Web Server แต่จะเชื่อมต่อไปยัง Streaming Media Server ซึ่งเป็น Server ที่ใช้เก็บข้อมูลมัลติมีเดียเช่นไฟล์ภาพไฟล์วิดีโอไฟล์เสียงโดยมีโปรแกรมที่เกี่ยวกับการ Streaming Media ทำหน้าที่ควบคุม Server ดังกล่าวเป็นต้นโดย Streaming Media Server จะมีไฟล์เพลงที่เก็บไว้อยู่จริงแล้วส่งไฟล์เพลงนั้นกลับมายัง Web Browser ของผู้ใช้บริการแทน³⁹

การให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ทั้ง 3 รูปแบบที่ได้อธิบายไว้ข้างต้นนั้นล้วนเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี Streaming ทั้งสิ้นนอกจากนี้ยังมีเว็บไซต์บางเว็บไซต์ได้ให้บริการในรูปแบบผสมกล่าวคือเป็นการผสมระหว่าง 2 รูปแบบขึ้นไป เช่น เว็บไซต์ของสถานีวิทยุบางแห่งที่มีการนำรูปแบบที่ 1 ผสมกับรูปแบบที่ 2 คือ ให้บริการถ่ายทอดสดโดยผู้จัดรายการวิทยุพร้อมทั้งเปิดเพลงทางวิทยุออนไลน์ไปด้วยในขณะที่เดียวกันหรือบางเว็บไซต์ได้ผสมรูปแบบที่ 2 และรูปแบบที่ 3

³⁷ นัญญา ผลิตวานนท์, **Streaming media server** [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www.kmcenter.rid.go.th /kmc08/km_56 /km2013/ book56_8/sound_2.pdf.

³⁸ **Web browser หมายถึงอะไร Web browser คืออะไร** [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.it.travel2mukdahan.com/2013/04/web-browser.html>.

³⁹ จักรกฤษณ์ กาญจนากาศ, **เทคโนโลยี Streaming media** [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <https://www.gotoknow.org/posts/193835>.

เข้าด้วยกันที่สนับสนุนโดยกระทรวงวัฒนธรรมซึ่งให้บริการรับชมรายการโทรทัศน์ออนไลน์และยังสามารถรับชมรายการโทรทัศน์ย้อนหลังได้ด้วย เช่น เว็บไซต์ [http:// www.me.in.th](http://www.me.in.th)⁴⁰

สรุปแนวคิดหลักการวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงภาพออนไลน์

ที่มาของการคุ้มครองลิขสิทธิ์ของเจ้าของงานเหตุผลทางด้านความเป็นธรรมตามธรรมชาติ ผู้สร้างสรรค์งานได้ก่อให้เกิดงานอันมีลิขสิทธิ์ขึ้นด้วยสติปัญญาและความรู้ความสามารถของผู้สร้างสรรค์ย่อมเป็นเจ้าของงานที่ตนเองได้สร้างสรรค์ขึ้นมาและมีสิทธิในการที่จะปกป้องงานไม่ให้ผู้อื่นมาใช้ประโยชน์จากงานของตนได้โดยไม่ได้รับอนุญาตและหากการใช้นั้นสามารถสร้างมูลค่าทรัพย์สินขึ้นมาผู้สร้างสรรค์ก็ควรได้ประโยชน์จากการนั้นด้วยในรูปของค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Royalty) ส่วนแนวคิดและหลักการคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์องค์ประกอบของงานอันมีลิขสิทธิ์ต้องเป็นงานที่สร้างสรรค์ด้วยตนเองงานอันจะได้รับการคุ้มครองนั้นผู้สร้างสรรค์ต้องเป็นผู้ทำหรือก่อให้เกิดงานสร้างสรรค์ด้วยการริเริ่มของตนเอง (Originality) โดยมีได้ทำซ้ำหรือดัดแปลงจากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตทั้งงานอันมีลิขสิทธิ์นั้นไม่จำเป็นต้องเป็นงานใหม่ (Novelty) หรือไม่ใช่งานที่ปรากฏอยู่แล้วอันเป็นองค์ประกอบของการยื่นคำขอรับสิทธิบัตรต้องมีการแสดงออกซึ่งความคิด ภูมยาลิขสิทธิ์คุ้มครองการแสดงออกซึ่งความคิด (Expression of Idea) ตามพระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6 วรรคแรก

ส่วนข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยพิจารณาตามมาตรฐานระหว่างประเทศเช่น (1) อนุสัญญากรุงเบอร์ลินว่าด้วยการคุ้มครองงานวรรณกรรมและศิลปกรรมฉบับแก้ไขกรุงปารีส ค.ศ. 1971 วางหลักเกณฑ์ให้กฎหมายภายในของประเทศภาคีกำหนดให้สิทธิในการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ได้ในกรณีพิเศษบางกรณีทั้งนี้การทำซ้ำนั้นจะต้องไม่ขัดกับการใช้ประโยชน์ของงานตามปกติและต้องไม่เป็นการเสื่อมเสียแก่ประโยชน์อันชอบด้วยกฎหมายของผู้สร้างสรรค์เกินสมควร (ข้อ 9(2)) ส่วนจะนำมาใช้กับการทำซ้ำ การลอกเลียนและการเผยแพร่งานวรรณกรรมและศิลปกรรมโดยไม่นำมาใช้กับการยกเว้นการละเมิด ลิขสิทธิ์ในงานประเภทอื่นด้วย (2) ความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาเกี่ยวกับการค้า (TRIPs Agreement) ความตกลง TRIPs อนุสัญญากรุงเบอร์ลินฯ รัฐภาคีสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดกรณียกเว้น การละเมิดลิขสิทธิ์ได้โดยเสรีภายใต้เงื่อนไขที่ไม่ขัดแย้งกับการใช้ประโยชน์โดยปกติของงานนั้นและไม่เป็นการทำให้เสื่อมเสียประโยชน์อันชอบธรรมของเจ้าของสิทธิเกินสมควร (3) กฎหมายไทยข้อยกเว้น การละเมิดลิขสิทธิ์เป็นความพยายามสร้างดุลแห่งผลประโยชน์ระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์และผู้ใช้งาน ลิขสิทธิ์โดยให้บุคคลอื่นสามารถใช้งานลิขสิทธิ์ได้ตามความเหมาะสมโดยไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ภายใต้

⁴⁰ การประเมินคุณภาพสื่อโทรทัศน์ Media evaluation system [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.me.in.th/>.

เงื่อนไขทั้งของการกระทำต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และการกระทำนั้นไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร

ในปัจจุบันการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้รับความนิยมจากผู้ชมเป็นจำนวนมากซึ่งเห็นได้จากการที่มีเว็บไซต์ที่ให้บริการชมโทรทัศน์ออนไลน์หรือวิทยุออนไลน์ตลอดจนเว็บไซต์ชมวีดีโอออนไลน์หรือฟังเพลงออนไลน์ที่มีเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์หรือ Webcasting นั้นเป็นการนำไฟล์มีเดียเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้เทคโนโลยีสตรีมมิ่งในการเผยแพร่จากแหล่งเนื้อหาเดียวไปยังผู้ฟังหรือผู้ชมจำนวนมากพร้อมกันซึ่งการเผยแพร่นี้ดังกล่าวอาจมีลักษณะเป็นการถ่ายทอดสดหรือเลือกฟังเลือกชมตามความต้องการของผู้ฟังหรือผู้ชมก็ได้ นอกจากนี้ยังหมายถึงการใช้เว็บไซต์เป็นสื่อในการนำภาพหรือเสียงหรือทั้งภาพและเสียงออกสู่สาธารณชนโดยมีลักษณะเป็นการแสดงสดหรือเป็นเทปบันทึกย้อนหลัง

รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในประเทศไทยและต่างประเทศนั้นมีรูปแบบที่สำคัญโดยแบ่งตามลักษณะในการแพร่เสียงแพร่ภาพดังต่อไปนี้ (1) รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบถ่ายทอดสดจะมีลักษณะเป็นการใช้กล่องวีดีโอหรือกล่องดิจิทัลที่ได้เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตในการส่งภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวออกมาโดยผู้ใช้บริการสามารถเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตเพื่อเข้าไปดูภาพนั้นได้ (2) รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์ (3) รูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในรูปแบบ On Demand

บทที่ 3
กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ
การละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

การให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ตามกฎหมายประเทศไทย
ต่างประเทศและระหว่างประเทศนั้นได้มีกฎหมายที่ได้ให้ความคุ้มครองที่สำคัญดังนี้

3.1 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ประเทศไทย

3.1.1 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ลิขสิทธิ์เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในความคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ซึ่งบุคคลพึงจะได้รับจากผลงานที่เกิดความนึกคิดของผู้สร้างสรรค์โดยมุ่งหวังให้คนทั่วไปเคารพในสิทธิ์ของผู้รับเพื่อผดุงรักษาผลประโยชน์ของผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ตราบเท่าที่ไม่เป็นการกระทบกระเทือนต่อประโยชน์สาธารณะ¹

3.1.1.1 ความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

ซึ่งตามมาตรา 4 ได้ให้ความหมายของคำว่า “งานแพร่เสียงแพร่ภาพ” หมายความว่า งานที่น่าออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียงการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์หรือโดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันจะเห็นได้ว่าความหมายจะเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพในวิทยุและโทรทัศน์ในระบบปกติแต่การแพร่เสียงแพร่ภาพไม่มีการกำหนดคำนิยามไว้อย่างชัดเจนแต่ในคำนิยามได้มีคำว่า โดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งอาจจะหมายถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้แต่ก็มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่าคำดังกล่าวครอบคลุมมากน้อยเพียงใด²

3.1.1.2 เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

ให้ผู้สร้างสรรค์เป็นผู้มีลิขสิทธิ์ในงานที่ตนได้สร้างสรรค์ขึ้นภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

1) หลักบุคคลให้ผู้สร้างสรรค์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นผู้มีลิขสิทธิ์ในงานที่ตนได้สร้างสรรค์ขึ้นภายใต้เงื่อนไขในมาตรา 8 ดังต่อไปนี้ (1) ในกรณีที่ยังไม่ได้มีการโฆษณางานผู้สร้างสรรค์ต้องเป็นผู้มีสัญชาติไทย หรืออยู่ในราชอาณาจักรหรือเป็นผู้มีสัญชาติ หรืออยู่ในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย (2) ในกรณีที่ได้มีการโฆษณาแล้วการโฆษณางานนั้นในครั้งแรกได้กระทำขึ้นในราชอาณาจักร หรือในประเทศที่เป็นภาคีแห่ง

¹ ไซยศเหมะรัชตะ, คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2545), 3.

² สุจิตตา ธีรโรจนวิทย์, ปัญหาและแนวทางการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549), 139-142.

อนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วย หรือในกรณีที่มีการโฆษณาครั้งแรกได้กระทำนอกราชอาณาจักร หรือในประเทศอื่นที่ไม่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วยหากได้มีการโฆษณาในงานดังกล่าวในราชอาณาจักรหรือในประเทศที่เป็นภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์ซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีอยู่ด้วยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีการโฆษณาครั้งแรก หรือ ผู้สร้างสรรค์เป็นผู้มีลักษณะตามที่กำหนดไว้ใน (1) ในขณะที่มีการโฆษณางานครั้งแรก

2) หลักสถานะของผู้สร้างสรรค์ซึ่งในงานที่ผู้สร้างสรรค์ได้สร้างสรรค์ขึ้นในฐานะพนักงานหรือลูกจ้างถ้ามิได้ทำเป็นหนังสือตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นให้ลิขสิทธิ์ในงานนั้นเป็นของผู้สร้างสรรค์ แต่นายจ้างมีสิทธินำงานนั้นออกเผยแพร่ต่อสาธารณชนได้ตามที่เป็นวัตถุประสงค์แห่งการจ้างแรงงานนั้น (มาตรา 9) หรืองานที่ผู้สร้างสรรค์ได้สร้างสรรค์ขึ้นโดยการรับจ้างบุคคลอื่นให้ผู้นั้นเป็นผู้มีลิขสิทธิ์ในงานนั้นเว้นแต่ผู้สร้างสรรค์ และผู้นั้นจะตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น (มาตรา 10)

3) หลักสิทธิของผู้ดัดแปลงงานใหม่มีลักษณะเป็นการดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ให้ผู้ที่ได้ดัดแปลงนั้นมีลิขสิทธิ์ในงานที่ได้ดัดแปลงตามพระราชบัญญัตินี้แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่มีอยู่ในงานของผู้สร้างสรรค์เดิมที่ถูกดัดแปลง (มาตรา 11) หรืองานใหม่มีลักษณะเป็นการนำเอางานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้มารวบรวมหรือประกอบเข้ากันโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือเป็นการนำเอาข้อมูล หรือสิ่งอื่นใดซึ่งสามารถอ่าน หรือถ่ายทอดได้โดยอาศัยเครื่องกล หรืออุปกรณ์อื่นใดมารวบรวม หรือประกอบเข้ากันหากผู้ที่ได้รวบรวมหรือประกอบเข้ากันได้รวบรวม หรือประกอบเข้ากันซึ่งงานดังกล่าวขึ้นโดยการคัดเลือก หรือจัดลำดับในลักษณะซึ่งมิได้ลอกเลียนงานของบุคคลอื่นให้ผู้ที่ได้รวบรวมหรือประกอบเข้ากันนั้นมีลิขสิทธิ์ในงานที่ได้รวบรวมหรือประกอบเข้ากันตามพระราชบัญญัตินี้แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่มีอยู่ในงานหรือข้อมูลหรือสิ่งอื่นใดของผู้สร้างสรรค์เดิมที่ถูกนำมารวบรวม หรือประกอบเข้ากัน (มาตรา 12)

4) หลักการเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในฐานะผู้รับโอนซึ่งลิขสิทธิ์นั้นยอมโอนให้แก่กันได้ เจ้าของลิขสิทธิ์อาจโอนลิขสิทธิ์ของตนทั้งหมด หรือแต่บางส่วนให้แก่บุคคลอื่นได้ และจะโอนให้โดยมีกำหนดเวลา หรือตลอดอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ก็ได้การโอนลิขสิทธิ์ตามวรรคสองซึ่งมิใช่ทางมรดกต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อผู้โอน และผู้รับโอนถ้าไม่ได้กำหนดระยะเวลาไว้ในสัญญาโอนให้ถือว่าเป็นการโอนมีกำหนดระยะเวลาสิบปี (มาตรา 17)

3.1.1.3 สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในแพร่เสียงแพร่ภาพ

เจ้าของลิขสิทธิ์ในแพร่เสียงแพร่ภาพย่อมมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะกระทำการใด ๆ ต่าง ๆ ในการในแพร่เสียงแพร่ภาพแต่ผู้เดียวดังต่อไปนี้ (1) ทำซ้ำหรือดัดแปลง (2) เผยแพร่ต่อสาธารณชน (3) ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนางานโปรแกรมคอมพิวเตอร์สื่ทัศน์ทัศนวัสดุภาพยนตร์และสิ่ง

บันทึกเสียง (4) ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น (5) อนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิตาม (1) (2) หรือ (3) โดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างไรก็ได้แต่เงื่อนไขดังกล่าวจะกำหนดในลักษณะที่เป็นการจำกัดการ แข่งขันโดยไม่เป็นธรรมไม่ได้การพิจารณาว่าเงื่อนไขตามวรรคหนึ่ง (5) จะเป็นการจำกัดการ แข่งขันโดย ไม่เป็นธรรมหรือไม่ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

3.1.1.4 การกระทำที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในแพร่เสียงแพร่ภาพ

การกระทำที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในแพร่เสียงแพร่ภาพแบ่งได้ 2 ลักษณะดังนี้

1) การละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นต้นการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ตาม พระราชบัญญัตินี้โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 15(5) ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ตามมาตรา 27 ส่วนการละเมิดลิขสิทธิ์เฉพาะด้านการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานแพร่เสียงแพร่ภาพอันมีลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัตินี้โดยไม่ได้รับอนุญาตตามมาตรา 15(5) ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 29 รวมทั้งการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่โปรแกรมคอมพิวเตอร์อันมีลิขสิทธิ์ตามมาตรา 30

2) การละเมิดลิขสิทธิ์ขั้นรองผู้ใดรู้อยู่แล้วหรือมีเหตุอันควรรู้อย่างใดได้ทำขึ้นโดย ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานนั้นเพื่อหากำไรให้ถือว่าผู้นั้นกระทำการละเมิด ลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31

3.1.1.5 ข้อยกเว้นการละเมิดในแพร่เสียงแพร่ภาพ

1) การกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นตามพระราชบัญญัตินี้หากไม่ขัดต่อ การแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และไม่กระทบกระเทือนถึง สิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควรมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ภายใต้บังคับ บทบัญญัติในวรรคหนึ่งการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ตามวรรคหนึ่งมิให้ถือว่าเป็น การละเมิดลิขสิทธิ์ถ้าได้กระทำดังต่อไปนี้วิจัยหรือศึกษางานนั้นอันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไรใช้เพื่อ ประโยชน์ของตนเองหรือเพื่อประโยชน์ของตนเองและบุคคลอื่นในครอบครัวหรือญาติสนิทมิตร มิตรหรือแนะนำผลงานโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นเสนอรายงานข่าวทาง สื่อสารมวลชนโดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นทำซ้ำดัดแปลงนำออกแสดงหรือทำ ให้ปรากฏเพื่อประโยชน์ในการพิจารณาของศาลหรือเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายหรือในการ รายงานผลการพิจารณาดังกล่าวทำซ้ำดัดแปลงนำออกแสดงหรือทำให้ปรากฏโดยผู้สอนเพื่อประโยชน์ ในการสอนของตนอันมิใช่การกระทำเพื่อหากำไรทำซ้ำดัดแปลงบางส่วนของงานหรือตัดทอนหรือทำ บทสรุปโดยผู้สอนหรือสถาบันศึกษาเพื่อแจกจ่ายหรือจำหน่ายแก่ผู้เรียนในชั้นเรียนหรือในสถาบัน ศึกษาทั้งนี้ต้องไม่เป็นการกระทำเพื่อหากำไรงานนั้นมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการถามและตอบในการ สอบ (มาตรา 32)

2) การกล่าวคัดลอกเลียนหรืออ้างอิงงานบางตอนตามสมควรจากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้โดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ถ้าได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง (มาตรา 33)

3) การทำซ้ำโดยบรรณารักษ์ของห้องสมุดซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากการทำซ้ำนั้นมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไรและได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่งในกรณีดังต่อไปนี้การทำซ้ำเพื่อใช้ในห้องสมุดหรือให้แก่ห้องสมุดอื่นการทำซ้ำงานบางตอนตามสมควรให้แก่บุคคลอื่นเพื่อประโยชน์ในการวิจัยหรือการศึกษา (มาตรา 34)

4) การกระทำแก่โปรแกรมคอมพิวเตอร์อันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไรและได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 35

5) การทำซ้ำเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการโดยเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายหรือตามคำสั่งของเจ้าพนักงานดังกล่าวซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้และที่อยู่ในความครอบครองของทางราชการมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ถ้าได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง (มาตรา 43)

3.1.2 พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2558³

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันมีการนำข้อมูลการบริหารสิทธิ และมาตรการทางเทคโนโลยีมาใช้ในการคุ้มครองงานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง สมควรกำหนดให้มี การคุ้มครองข้อมูลการบริหารสิทธิและมาตรการทางเทคโนโลยี รวมทั้งกำหนดข้อยกเว้นการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ และสิทธิของนักแสดงเพิ่มขึ้น อีกทั้งสมควรกำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง ที่ทำให้งานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงเข้าถึงโดยสาธารณชนได้อย่างแพร่หลาย ต้องจ่ายค่าเสียหายเพิ่มขึ้น และสมควรกำหนดให้ศาลมีอำนาจสั่งริบหรือสั่งทำลายสิ่งที่ใช้ในการกระทำความผิดและสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามา ในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงได้ด้วย

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2558

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

³ แก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ลงในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 132 ตอนที่ 6 ก วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2558.

มาตรา 3 ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ข้อมูลการบริหารสิทธิ” “มาตรการทางเทคโนโลยี” และ “การหลบเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี” ระหว่างบทนิยามคำว่า “การโฆษณา” และ “พนักงานเจ้าหน้าที่” ในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

“ข้อมูลการบริหารสิทธิ” หมายความว่า ข้อมูลที่บ่งชี้ถึงผู้สร้างสรรค์ งานสร้างสรรค์ นักแสดง การแสดง เจ้าของลิขสิทธิ์ หรือระยะเวลาและเงื่อนไขการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์ ตลอดจนตัวเลขหรือรหัส แทนข้อมูลดังกล่าว โดยข้อมูลเช่นนี้ติดอยู่หรือปรากฏเกี่ยวข้องกับงานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกการแสดง “มาตรการทางเทคโนโลยี” หมายความว่า เทคโนโลยีที่ออกแบบมาเพื่อป้องกันการทำซ้ำหรือ ควบคุมการเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกการแสดง โดยเทคโนโลยีเช่นนี้ได้นำมาใช้กับงาน อันมีลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกการแสดงนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ

“การหลบเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยี” หมายความว่า การกระทำด้วยประการใด ๆ ที่ทำให้ มาตรการทางเทคโนโลยีไม่เกิดผล”

มาตรา 4 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 32/1 มาตรา 32/2 และมาตรา 32/3 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 “มาตรา 32/1 การจำหน่ายต้นฉบับหรือสำเนางานอันมีลิขสิทธิ์ โดยผู้ได้มาซึ่งกรรมสิทธิ์ในต้นฉบับ หรือสำเนางานอันมีลิขสิทธิ์นั้นโดยชอบด้วยกฎหมาย มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ มาตรา 32/2 การกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่ทำหรือได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายในระบบคอมพิวเตอร์ ที่มีลักษณะเป็นการทำซ้ำที่จำเป็นต้องมีสำหรับการนำมาใช้ เพื่อให้อุปกรณ์ที่ใช้ในระบบคอมพิวเตอร์ หรือกระบวนการส่งงานอันมีลิขสิทธิ์ทางระบบคอมพิวเตอร์ ทำงานได้ตามปกติ มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ มาตรา 32/3 ในกรณีที่มีหลักฐานอันควรเชื่อได้ ว่ามีการละเมิดลิขสิทธิ์ในระบบคอมพิวเตอร์ของ ผู้ให้บริการ เจ้าของลิขสิทธิ์อาจยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อ มีคำสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ผู้ให้บริการ หมายความว่า (1) ผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ต หรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่น โดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเองหรือในนามหรือเพื่อ ประโยชน์ ของบุคคลอื่น (2) ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น คำ ร้องตามวรรคหนึ่ง ต้องมีรายละเอียดโดยชัดแจ้งซึ่งข้อมูล หลักฐานและคำขอบังคับ ดังต่อไปนี้ (1) ชื่อ และที่อยู่ของผู้ให้บริการ (2) งานอันมีลิขสิทธิ์ที่อ้างว่าถูกละเมิดลิขสิทธิ์ (3) งานที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดย ละเมิดลิขสิทธิ์ (4) กระบวนการสืบทราบ วันและเวลาที่พบการกระทำ และการกระทำหรือพฤติการณ์ ตลอดทั้ง หลักฐานเกี่ยวกับการละเมิดลิขสิทธิ์ (5) ความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการกระทำที่อ้างว่า เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ (6) คำขอบังคับให้ผู้ให้บริการนำงานที่ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบ คอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการหรือระงับการละเมิดลิขสิทธิ์ด้วยวิธีอื่นใด

เมื่อศาลได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลทำการไต่สวน หากศาลเห็นว่าคำ ร้องมีรายละเอียด ครบถ้วนตามวรรคสาม และมีเหตุจำเป็นที่ศาลสมควรจะมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้อง

นั้น ให้ศาลมีคำสั่งให้ ผู้ให้บริการระงับการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือนำงานที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ ออกจากระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการตามระยะเวลาที่ศาลกำหนด โดยคำสั่งศาลให้บังคับผู้ให้บริการได้ทันที แล้วแจ้งคำสั่งนั้นให้ผู้ให้บริการทราบโดยไม่ชักช้า ในกรณีเช่นนี้ ให้เจ้าของลิขสิทธิ์ดำเนินคดี ต่อผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ภายในระยะเวลาที่ศาลมีคำสั่งให้ระงับการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือนำงานที่อ้างว่าได้ทำขึ้นโดยละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์

ในกรณีที่ผู้ให้บริการมิใช่ผู้ควบคุม ริเริ่ม หรือสั่งการให้มีการละเมิดลิขสิทธิ์ ในระบบคอมพิวเตอร์ ของผู้ให้บริการ และผู้ให้บริการนั้นได้ดำเนินการตามคำสั่งศาลตามวรรคสี่แล้ว ผู้ให้บริการไม่ต้องรับผิด เกี่ยวกับการกระทำที่อ้างว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ที่เกิดขึ้นก่อนศาลมีคำสั่ง และหลังจากคำสั่งศาลเป็นอัน สิ้นผลแล้ว ผู้ให้บริการไม่ต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการตามคำสั่งศาลตามวรรคสี่”

มาตรา 5 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 51/1 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 “มาตรา 51/1 นักแสดงย่อมมีสิทธิที่จะแสดงว่าตนเป็นนักแสดงในการแสดงของตน และมีสิทธิห้ามผู้รับโอนสิทธิของนักแสดงหรือบุคคลอื่นใดบิดเบือน ตัดทอน ตัดแปลง หรือทำโดยประการอื่นใดแก่การแสดงนั้นจนเกิดความเสียหายต่อชื่อเสียง หรือเกียรติคุณของนักแสดง และเมื่อนักแสดงถึงแก่ความตาย ทายาทของนักแสดงมีสิทธิฟ้องร้องบังคับตามสิทธิดังกล่าวได้ตลอดอายุแห่งการคุ้มครองสิทธิของนักแสดง ทั้งนี้ เว้นแต่จะโต้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่นเป็นลายลักษณ์อักษร”

มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในมาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และให้ใช้ ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 53 ให้นำมาตรา 32 มาตรา 32/2 มาตรา 32/3 มาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 36 มาตรา 42 และมาตรา 43 มาใช้บังคับแก่สิทธิของนักแสดงโดยอนุโลม”

มาตรา 7 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นหมวด 2/1 ข้อมูลการบริหารสิทธิและมาตรการทางเทคโนโลยี มาตรา 53/1 มาตรา 53/2 มาตรา 53/3 มาตรา 53/4 และมาตรา 53/5 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

“หมวด 2/1 ข้อมูลการบริหารสิทธิและมาตรการทางเทคโนโลยี

มาตรา 53/1 การลบหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูลการบริหารสิทธิ โดยรู้อยู่แล้วว่าการกระทำนั้น อาจจงใจให้เกิด ก่อให้เกิด ให้ความสะดวก หรือปกปิดการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง ให้ถือว่าเป็น การละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิ

มาตรา 53/2 ผู้ใดรู้อยู่แล้วว่างานหรือสำเนางานอันมีลิขสิทธิ์นั้นได้มีการลบหรือเปลี่ยนแปลง ข้อมูลการบริหารสิทธิ ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำการละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิด้วย ถ้าได้กระทำการอย่างใด อย่างหนึ่งแก่งานนั้นดังต่อไปนี้ (1) นำหรือส่งเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อจำหน่าย (2) เผยแพร่ต่อสาธารณชน

มาตรา 53/3 การกระทำใด ๆ ดังต่อไปนี้ มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดข้อมูล การบริหารสิทธิ (1) การลบหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูลการบริหารสิทธิโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตามกฎหมาย เพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย การอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ การรักษาความมั่นคงแห่งชาติ หรือวัตถุประสงค์อื่นในทำนองเดียวกัน (2) การลบหรือเปลี่ยนแปลงข้อมูลการบริหารสิทธิโดยสถาบันการศึกษา หอจดหมายเหตุ ห้องสมุด หรือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพสาธารณะ ที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไร (3) การเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานหรือสำเนางานอันมีลิขสิทธิ์ที่มีการลบหรือเปลี่ยนแปลง ข้อมูลการบริหารสิทธิ โดยสถาบันการศึกษา หอจดหมายเหตุ ห้องสมุด หรือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ สาธารณะ ที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไร ลักษณะของข้อมูลการบริหารสิทธิตาม (2) และงานหรือสำเนาอันมีลิขสิทธิ์ที่มีการลบหรือ เปลี่ยนแปลงข้อมูลการบริหารสิทธิ ตาม (3) ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 53/4 การหลบเลี่ยงมาตรการทางเทคโนโลยีหรือการให้บริการเพื่อ ก่อให้เกิดการหลบเลี่ยง มาตรการทางเทคโนโลยี โดยรู้อยู่แล้วว่าการกระทำนั้นอาจจูงใจหรือก่อให้เกิด การละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิ ของนักแสดง ให้ถือว่าเป็นการละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยี

มาตรา 53/5 การกระทำตามมาตรา 53/4 ในกรณีดังต่อไปนี้ มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดมาตรการ ทางเทคโนโลยี (1) การกระทำนั้นจำเป็นสำหรับการกระทำแก่งานอันมี ลิขสิทธิ์ที่ได้รับยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ (2) เพื่อวิเคราะห์ห้องค์ประกอบที่จำเป็นของโปรแกรม คอมพิวเตอร์ในการใช้งานร่วมกับ โปรแกรมคอมพิวเตอร์อื่น (3) เพื่อประโยชน์แห่งการวิจัย วิเคราะห์ และหาข้อบกพร่องของเทคโนโลยีการเข้ารหัส โดยผู้กระทำต้องได้มาซึ่งงานหรือสำเนาอันมี ลิขสิทธิ์โดยชอบด้วยกฎหมายและได้ใช้ความพยายาม โดยสุจริตในการขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ แล้ว (4) เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะในการทดสอบ ตรวจสอบ หรือแก้ไขระบบความมั่นคงปลอดภัย ของ คอมพิวเตอร์ ของระบบคอมพิวเตอร์ หรือของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของ คอมพิวเตอร์ ระบบคอมพิวเตอร์ หรือเครือข่ายคอมพิวเตอร์ แล้วแต่กรณี (5) เพื่อระงับการทำงาน ของมาตรการทางเทคโนโลยีในส่วนที่เกี่ยวกับการรวบรวมหรือกระจาย ข้อมูลบ่งชี้ส่วนบุคคลที่ สะท้อนให้เห็นถึงกิจกรรมบนอินเทอร์เน็ตของผู้ที่เข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ โดยการกระทำนั้นต้องไม่ กระทบต่อการเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์โดยบุคคลอื่น (6) การกระทำโดยเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจตาม กฎหมาย เพื่อบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย การอันจำเป็นในการป้องกันประเทศ การรักษาความ มั่นคงแห่งชาติหรือวัตถุประสงค์อื่นในทำนองเดียวกัน (7) การกระทำโดยสถาบันการศึกษา หอ จดหมายเหตุ ห้องสมุด หรือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ สาธารณะ ที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อหากำไร เพื่อเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ไม่อาจเข้าถึงได้ด้วยวิธีอื่น”

มาตรา 8 ให้ยกเลิกชื่อหมวด 6 คดีเกี่ยวกับลิขสิทธิ์และสิทธิของนักแสดง แห่งพระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “หมวด 6 คดีเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ สิทธิของนักแสดง ข้อมูลการบริหารสิทธิ และมาตรการทางเทคโนโลยี”

มาตรา 9 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา 64 แห่งพระราชบัญญัติ ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 3537 “ในกรณีที่ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงเป็นการกระทำ โดยจงใจหรือมีเจตนาเป็นเหตุให้งานอันมีลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงสามารถเข้าถึงโดยสาธารณชน ได้อย่างแพร่หลาย ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้ละเมิดจ่ายค่าเสียหายเพิ่มขึ้นไม่เกินสองเท่าของค่าเสียหาย ตามวรรคหนึ่ง”

มาตรา 10 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 65/1 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 “มาตรา 65/1 ให้นำมาตรา 63 มาตรา 64 และมาตรา 65 มาใช้บังคับแก่การฟ้องคดี เกี่ยวกับข้อมูลการบริหารสิทธิและมาตรการทางเทคโนโลยีโดยอนุโลม”

มาตรา 11 ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา 70/1 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 3537 “มาตรา 70/1 ผู้ใดกระทำการละเมิดข้อมูลการบริหารสิทธิตามมาตรา 53/1 หรือมาตรา 53/2 หรือละเมิดมาตรการทางเทคโนโลยีตามมาตรา 53/4 ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำเพื่อการค้า ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่สามเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา 12 ให้ยกเลิกความในมาตรา 75 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และให้ใช้ ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 75 บรรดาสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ หรือสิทธิของนักแสดง และสิ่งที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ริบเสียทั้งสิ้น หรือในกรณีที่ศาลเห็นสมควร ศาลอาจสั่งให้ทำให้สิ่งนั้นใช้ไม่ได้หรือจะสั่งทำลายสิ่งนั้นก็ได้ โดยให้ผู้กระทำ ละเมิดเสียค่าใช้จ่ายในการนั้น”

มาตรา 13 ให้ยกเลิกความในมาตรา 77 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และให้ใช้ ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 77 ความผิดตามมาตรา 69 วรรคหนึ่ง มาตรา 70 วรรคหนึ่ง และมาตรา 70/1 วรรคหนึ่ง ให้อธิบดีมีอำนาจเปรียบเทียบได้”

มาตรา 14 บรรดาคดีละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดงที่มีการฟ้องคดีอาญาไว้ก่อนวันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและยังไม่ถึงที่สุด ให้นำมาตรา 75 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับกับสิ่งที่ได้ทำขึ้นหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรอันเป็น การละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิทธิของนักแสดง

3.2 มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของต่างประเทศและระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

3.2.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

3.2.1.1 หลักการทั่วไป

ในประเทศสหรัฐอเมริกาทั้งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์ในระบบปกติและการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายหลายฉบับแต่ที่สำคัญ คือ กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือ U.S. Code Title 17⁴ ซึ่งในส่วนกฎหมายลิขสิทธิ์นั้นเนื่องจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและความเป็นผู้นำทางเทคโนโลยี

ด้านต่าง ๆ จึงทำให้ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่มีการแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์เพื่อให้กฎหมายมีความสอดคล้องและรองรับกับเทคโนโลยีในปัจจุบันซึ่งการแก้ไขดังกล่าวนี้ได้กระทำโดยการตรากฎหมายที่เรียกว่า The Digital Millennium Copyright Act of 1998⁵ หรือเรียกชื่อย่อว่า DMCA เมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2542 โดยมีผลเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม U.S. Code Title 17

นอกจากนี้ DMCA ยังมีวัตถุประสงค์เพื่ออนุวัติการตามพิธีสารขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก 2 ฉบับกล่าวคือให้สนธิสัญญาลิขสิทธิ์ปี 2539 (WIPO Copyright Treaty 1996: WCT)⁶ และสนธิสัญญาการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงปี 2539 (WIPO Performances and Phonograms treaty 1996: WPPT) มีผลบังคับใช้ภายในประเทศซึ่งสนธิสัญญาทั้งสองฉบับดังกล่าวนี้มีเป้าหมายเพื่อให้หลักกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศต่าง ๆ ที่เป็นภาคีสมาชิกนั้นมีมาตรฐานทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่เพียงพอและมีมาตรฐานในการเยียวยาการละเมิดลิขสิทธิ์อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้นในการศึกษาการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ศึกษาถึงหลักกฎหมายลิขสิทธิ์ที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทั่วไปตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือ U.S. Code Title 17 ประกอบการศึกษาถึงการให้ความคุ้มครองเทคโนโลยีในการแพร่เสียงแพร่ภาพสมัยใหม่ผ่านทางเว็บไซต์บนเครือข่าย

⁴ U.S. Code: Title 17 – COPYRIGHTS [Online], 15 April 2016. Available from <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/17>.

⁵ The Digital Millennium Copyright Act of 1998 [Online], 15 April 2016. Available from <http://www.copyright.gov/legislation/dmca.pdf>.

⁶ WIPO Copyright Treaty [Online], 15 April 2016. Available from http://www.wipo.int/treaties/en/text.jsp?file_id=295166.

อินเทอร์เน็ท (Webcasting) รวมถึงข้อจำกัดความรับผิดของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ ตามกฎหมาย DMCA เข้าด้วยกัน

3.2.1.2 สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

เจ้าของลิขสิทธิ์ย่อมมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวกระทำการหรืออนุญาตให้ผู้อื่นกระทำการ รวมถึงห้ามมิให้ผู้อื่นกระทำการต่อสิทธิอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งหากมีผู้ใดล่วงละเมิดสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ของเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วผู้นั้นก็จะถือว่าเป็นผู้ละเมิดลิขสิทธิ์ซึ่งสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ นั้นมีดังต่อไปนี้⁷

1) สิทธิในการทำซ้ำ (Reproduction Right) ซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ในรูปของสำเนา งาน (Copies) หรือสื่อบันทึกภาพและเสียงซึ่งสิทธิในการทำซ้ำนั้นกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศ สหรัฐอเมริกามีได้กำหนดค่านิยมของคำว่าทำซ้ำไว้ชัดเจนแต่กล่าวเพียงว่าเจ้าของลิขสิทธิ์แต่เพียง ผู้เดียวในการทำสำเนาหรือสื่อบันทึกภาพและเสียงซึ่งสำเนานั้นคือสื่อที่นอกเหนือจากสื่อ บันทึกภาพและเสียงที่ได้รับการบันทึกโดยกระบวนการต่าง ๆ ที่ทราบกันดีในปัจจุบันหรือได้รับการ พัฒนาขึ้นในภายหลังและงานดังกล่าวสามารถเป็นที่เข้าใจทำซ้ำและถ่ายทอดได้โดยตรงหรือใช้ เครื่องมือหรืออุปกรณ์นอกจากนี้สำเนายังรวมถึงสื่อที่นอกเหนือจากสื่อบันทึกภาพและเสียงซึ่งบันทึก งานไว้ครั้งแรกด้วยทำซ้ำ และถ่ายทอดได้โดยตรงหรือใช้เครื่องมือหรืออุปกรณ์นอกจากนี้สื่อบันทึก ภาพและเสียงยังรวมถึงสื่อที่ได้บันทึกเสียงไว้ครั้งแรกด้วย⁸ ส่วนในเรื่องสิทธิในการทำซ้ำชั่วคราวนั้น U.S. Code Title 17⁹ ไม่ได้มีการกำหนดไว้ชัดเจนเพียงแต่มีการให้ความคุ้มครองไว้ในเรื่องข้อจำกัด ความรับผิดของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ใน The Digital Millennium Copyright Act และมีผู้อำนวยการสำนักงานลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาได้ทำความเข้าใจ เกี่ยวกับข้อยกเว้นดังกล่าวไว้¹⁰

⁷ สิริพร พินิจมงคล, ปัญหาทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ท: ศึกษาเฉพาะกรณีการใช้เทคโนโลยีการแลกเปลี่ยนข้อมูล (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2546), 31-45.

⁸ สรุปการสัมมนาเรื่อง “การบริหารจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์ในยุคดิจิทัล” [Online], 10 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www.dpu.ac.th/laic/kmexternal/?page_id=1133.

⁹ U.S. Code: Title 17 – COPYRIGHTS [Online], 10 April 2016. Available from <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/17>.

¹⁰ Jackson, M., From Broadcast to Webcast: Copyright Law and Streaming Media [Online], 15 April 2016. Available from <https://litigation-essentials.lexisnexis.com/webcd/app?action=DocumentDisplay&crawlid=1&srctype=smi&srcid=3B15&doctype=cite&docid=11+Tex.+Intel l.+Prop.+L.J.+447&key=6ea2f02277e3a15b93fae1522c8550ac>.

2) สิทธิในการดัดแปลง (Adaptation) ซึ่งสิทธิดังกล่าวเป็นสิทธิในการจัดทำงานสืบเนื่องโดยมีพื้นฐานเกี่ยวเนื่องมาจากงานอันมีลิขสิทธิ์ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้คำนิยามในงานสืบเนื่อง (Derivative Work) ไว้ว่างานที่มีพื้นฐานมาจากส่วนหนึ่งหรือมากกว่าส่วนหนึ่งของงานดั้งเดิม (Preexisting Work) เช่นงานแปลการเรียบเรียงเพลงภาพยนตร์นวนิยาย ภาพเคลื่อนไหวสิ่งบันทึกเสียงการสรุปความการรวบรวมหรือการทำด้วยประการอื่นใดซึ่งให้งานต้นฉบับเปลี่ยนแปลงไปหรือถูกดัดแปลงในรูปแบบใหม่¹¹

ส่วนงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นแม้จะไม่ได้มีกำหนดไว้แน่ชัดในคำนิยามของงานสืบเนื่องแต่เมื่อพิจารณาถึงความหมายของงานสืบเนื่องแล้วจะเห็นได้ว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพถือเป็นงานสืบเนื่องประเภทหนึ่งของกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาเนื่องจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นเป็นงานอันมีพื้นฐานเกี่ยวเนื่องมาจากงานอันมีลิขสิทธิ์กล่าวคือเป็นการนำงานโสตทัศนวัสดุ งานดนตรีกรรมหรืองานรูปแบบอื่น ๆ เป็นต้นมาแปลงหรือเปลี่ยนรูปแบบใหม่โดยใช้เทคนิคและเทคโนโลยีเข้ามาช่วยซึ่งเมื่อเปลี่ยนรูปแบบแล้วก็นำงานนั้นเผยแพร่ไปยังผู้ชมผู้ฟังผ่านทางอากาศหรือทางสายต่อไป

3) สิทธิในการจัดจำหน่าย (Distribution Right) ซึ่งการจัดจำหน่ายนั้นอาจทำได้โดยการขายการเช่าการเช่าซื้อลิขสิทธิ์หรือการให้ยืม¹²

4) สิทธิในการแสดงงานต่อสาธารณะ (Public Performance Right) หรือการเปิดเผยงานต่อสาธารณชน (Public Display Right) ในส่วนสิทธิในการแสดงงานต่อสาธารณะนั้นคำว่า การแสดง (Perform) นั้นหมายถึงอ่านออกเสียงจัดให้มีเล่นต้นกระทำการไม่ว่าโดยทางตรงหรือผ่านอุปกรณ์หรือกระบวนการใด ๆ หรือในกรณีภาพเคลื่อนไหว (Motion Picture) หรือโสตทัศนวัสดุ (Audiovisual Work) ซึ่งได้แก่ การแสดงให้เห็นเป็นภาพต่อเนื่องกันหรือทำให้ได้ยินเป็นเสียงประกอบ¹³

ส่วนคำว่า การเปิดเผย (Display) หมายถึง การแสดงสำเนาไม่ว่าจะทางตรงหรือโดยฟิล์มสไลด์ภาพโทรทัศน์หรือโดยอุปกรณ์หรือวิธีการอื่น ๆ หรือภาพเคลื่อนไหวหรืองานโสตทัศนวัสดุอื่น ๆ ให้เป็นภาพโดยลำพังซึ่งไม่ใช่ภาพต่อเนื่องกันซึ่งการเปิดเผยต่อสาธารณชนนี้เจ้าของลิขสิทธิ์นั้นจะไม่มีสิทธิหวงห้ามไม่ให้บุคคลใดใช้งานในส่วนบุคคลได้ซึ่งการแสดงหรือการเปิดเผยถือเป็นการกระทำในที่สาธารณมียู่ 2 ลักษณะ¹⁴ ดังต่อไปนี้

¹¹ U.S. Code Title 17, Section 101.

¹² U.S. Code Title 17, Section 103(3).

¹³ U.S. Code Title 17, Section 101.

¹⁴ U.S. Code Title 17, Section 101.

1) การแสดงหรือการเปิดเผยจะถูกพิจารณาว่าเป็นการกระทำในที่สาธารณะเมื่อการแสดงหรือการเปิดเผยนั้นได้เกิดขึ้นในที่สาธารณะหรือในสถานที่ ๆ มีบุคคลในครอบครัวและบุคคลนอกเข้าชมซึ่งรวมถึงการแสดงหรือการเปิดเผยในที่ซึ่งสาธารณะอย่างเช่นในคลับที่ฝึกโรงงานการ แสดงรอบกองไฟในโรงเรียน เป็นต้น อย่างไรก็ตามหากเป็นการติดต่อทางธุรกิจหรือการติดต่อกันของบุคคลในรัฐบาลจะไม่เข้าเงื่อนไขนี้

2) นอกจากการกระทำในที่สาธารณะแล้วการแสดงหรือการเปิดเผยในที่สาธารณะยังมีความหมายรวมถึงการแสดงหรือการเปิดเผยที่ถูกส่งออก (Transmit) และสื่อสารโดยผ่านอุปกรณ์ใด ๆ ซึ่งรวมถึงรูปแบบของสื่อทั้งหมดทั้งไร้สายและมีสายด้วยโดยไม่ต้องพิสูจน์ว่าผู้รับหรือผู้ชมจะอยู่รวมกันในพื้นที่เดียวกันหรือผู้รับหรือผู้ชมกำลังเปิดเครื่องรับเพื่อรับฟังรายการที่กำลังถ่ายทอดหรือไม่

3.2.1.3 ข้อยกเว้นของการละเมิดลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพ

เจ้าของลิขสิทธิ์ย่อมมีสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในงานอันมีลิขสิทธิ์ของตนซึ่งหากมีผู้ใดมา ล่วงละเมิดสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วผู้นั้นก็จะถือว่ากระทำผิดกฎหมายแต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาถึงความสมดุลระหว่างสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์กับผลประโยชน์ของ สาธารณชนส่วนรวมแล้วหากคำนึงถึงแต่สิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์มากเกินไปก็อาจทำให้สาธารณชน ส่วนรวมถูกปิดกั้นการเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ซึ่งข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ที่สำคัญนั้นสามารถแบ่ง ออกเป็น 2 กรณีกล่าวคือ

1) กรณีทั่วไปซึ่งเป็นการใช้งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรม (Fair Use) ซึ่งหลักนี้ถูก บัญญัติไว้ในมาตรา 107 โดยมีการตราขึ้นมาเนื่องจากก่อนที่จะมีหลักการใช้งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรมนั้น การพิจารณาพิพากษาคดีของศาลจะพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏและตัดสินโดยอาศัยหลักเหตุผล และหลักความยุติธรรมซึ่งจากคำวินิจฉัยของศาลที่ผ่านมา ๆ มากี่มีการนำหลักการการใช้งานลิขสิทธิ์โดย ชอบธรรมมาใช้แบบกว้าง ๆ ไม่ได้วางหลักชัดเจนว่ามีความครอบคลุมเพียงใดด้วยเหตุนี้สภาองเกรส จึงได้กำหนดขอบเขตของการพิจารณาหลักการการใช้งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรมขึ้นเพื่อให้การวินิจฉัยคดี ของศาลเป็นในทิศทางเดียวกันอย่างไรก็ตามหลักการการใช้งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรมนั้นมีลักษณะยืดหยุ่น เพราะสามารถนำมาปรับใช้ในการตัดสินเป็นกรณีไปว่าการกระทำนั้นเป็นการใช้โดยชอบธรรมหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพตามกฎหมายลายลักษณ์อักษรและตามดุลพินิจของศาลซึ่งหลักการใช้ งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรมตามมาตรา 107 นั้นมีหลักดังต่อไปนี้

(1) วัตถุประสงค์และลักษณะของการใช้งาน (The Purpose and Character of the Use) ซึ่งวัตถุประสงค์และลักษณะของการใช้งานนี้จะหมายความรวมถึงการ กระทำทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นรูปของการค้าหรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาที่ไม่แสวงหากำไรโดยใน มาตรานี้ได้กำหนดตัวอย่างของการใช้ไว้ว่ากรณีต่อไปนี้ถือเป็นการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์โดยชอบธรรม

เช่นการวิจารณ์การติชมการรายงานข่าวการสอนรวมถึงการทำสำเนาในห้องเรียน, การเรียนและการศึกษาวิจัยส่วนการกระทำทั้งหลายที่กระทำเพื่อเผยแพร่ความรู้สู่สาธารณชนแม้จะเป็นรูปแบบทางการค้าก็ยังคงถือว่าเป็นการใช้โดยชอบธรรมได้

(2) ลักษณะของงานอันมีลิขสิทธิ์ (The Nature of the Copyrighted Work) ซึ่งลักษณะของงานอันมีลิขสิทธิ์ที่สามารถนำมาใช้ได้โดยชอบธรรมนั้นจะต้องมีลักษณะที่ก่อให้เกิดความรู้ความก้าวหน้าให้กับสังคมเช่นข่าวหรือหนังสือเกี่ยวกับการศึกษาเป็นต้นส่วนงานประเภทนวนิยายเรื่องสั้นถือเป็นการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์อันไม่ชอบธรรมเว้นแต่จะเป็นการใช้งานเพื่อนำมาวิจารณ์หรือติชมอย่างไรก็ตามอาจมีลักษณะงานอันมีลิขสิทธิ์บางอย่างที่หากนำมาใช้แล้วงานที่สร้างขึ้นมาก็ใหม่ก็จะมีลักษณะเหมือนเดิมเนื่องจากมีแหล่งที่มาของข้อเท็จจริงเดียวกันซึ่งการใช้งานที่สร้างขึ้นมาก็ใหม่นั้นก็ถือว่าเป็นการใช้โดยชอบธรรมเช่นงานแผนที่หรือชีวประวัติบุคคลสำคัญเป็นต้น

(3) จำนวนหรือความสำคัญของส่วนของงานที่ถูกนำมาใช้เมื่อเทียบกับงานอันมีลิขสิทธิ์ทั้งหมด (The Amount and Substantiality of the Portion Used in Relation to the Copyrighted Work as a Whole) ซึ่งการพิจารณาถึงส่วนของจำนวนงานที่ถูกนำมาใช้เมื่อเทียบกับงานอันมีลิขสิทธิ์ทั้งหมดนั้นศาลจะพิจารณาจากข้อเท็จจริงแต่ละคดีไปในกรณีของจำนวนของงานนี้ศาลจะพิจารณาจากการใช้ว่าเป็นการใช้งานเพียงบางส่วนหรือทั้งหมดของงาน

(4) ผลกระทบอันเกิดขึ้นจากการใช้งานที่มีต่อตลาดของงานอันมีลิขสิทธิ์หรือคุณค่าของงานอันมีลิขสิทธิ์ (The Effect of the Use Upon the Potential Market for or Value of the Copyrighted Work) ซึ่งจะพิจารณาจากผลกระทบต่องานอันมีลิขสิทธิ์หรือคุณค่าของงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์โดยที่หลักในการวินิจฉัยคือพิจารณาว่าการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์นั้นก่อให้เกิดสภาพการแข่งขันทลาดงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่หรือเป็นสาเหตุที่ทำให้ความต้องการของผู้บริโภคงานอันมีลิขสิทธิ์ลดลงหรือไม่สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสาเหตุที่ทำให้ผลประโยชน์ของผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ลดน้อยลงไปด้วยเท่ากับว่าเป็นการก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์จึงเป็นการใช้งานอันมีลิขสิทธิ์โดยไม่ชอบธรรม

2) ข้อยกเว้นในกรณีเฉพาะซึ่งเป็นข้อจำกัดสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งมีข้อยกเว้นหลายประการแต่ที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

(1) ข้อยกเว้นเกี่ยวกับการถ่ายทอดสัญญาณไปยังสถานีย่อยตามมาตรา 111 ซึ่งกำหนดไว้ว่าการถ่ายทอดสัญญาณในลักษณะนี้จะไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากเป็นการถ่ายทอดจากห้องพักของแขกหรือผู้ห้องพักในโรงแรมภัตตาคารหรือสถานที่อื่นทำนองเดียวกันหรือภายในเขตพื้นที่สถานีหรือโทรทัศน์นั้นหรือเป็นการให้บริการของผู้ประกอบกิจการขนส่งที่มีให้แก่ผู้โดยสารหรือเป็นการถ่ายทอดที่สร้างขึ้นภายในบ้านพักอาศัยโดยไม่เก็บค่าธรรมเนียมในการชมไม่ว่า

โดยตรงหรือโดยอ้อมและไม่ได้กระทำขึ้นในระบบเคเบิลรวมถึงกรณีการถ่ายทอดผ่านสื่อกลางตัวกลางนั้นจะต้องไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาและเป็นเพียงผู้ขยายสัญญาณและส่งไปยังบุคคลอื่นโดยไม่เรียกเก็บเงินนอกเสียจากค่าใช้จ่ายตามจริงจากการดำเนินการให้บริการส่งสัญญาณการถ่ายทอดนั้น

(2) ข้อยกเว้นเกี่ยวกับการบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานีวิทยุตามมาตรา 112 ซึ่งกำหนดให้การบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานีวิทยุไม่ให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากทำขึ้นโดยองค์กรที่ได้รับสิทธิ์ในการส่งสัญญาณการถ่ายทอดงานที่ไม่ใช่งานภาพยนตร์หรือโสตทัศนวัสดุซึ่งการทำสำเนานั้นอนุญาตให้ทำได้ 1 สำเนาเพื่อการส่งสัญญาณถ่ายทอดภายในเขตของตนเท่านั้นและจะต้องทำลายสำเนาดังกล่าวหลังจาก 6 เดือนนับจากวันที่ถ่ายทอดต่อสาธารณชนครั้งแรกหรือเก็บสำเนานั้นอย่างเอกสารแต่ในกรณีที่เป็นอย่างอื่นที่ไม่มุ่งหวังกำไรจะถูกกำหนดให้ต้องทำลายสำเนางานภายใน 1 ปีนับจากวันที่ถ่ายทอดต่อสาธารณชนครั้งแรกหรือเก็บสำเนานั้นอย่างเอกสารเท่านั้น

3.2.1.4 การให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงทางเว็บไซต์

สภาองค์กรสได้สร้างหลักเกณฑ์ในเรื่องระดับขั้นในการให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งระดับขั้นดังกล่าวได้ให้ความคุ้มครองที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับชนิดหรือวิธีการใช้งานนั้นซึ่งทั้งระดับขั้นในการให้ความคุ้มครองดังกล่าวมีอยู่ 3 ระดับ¹⁵ ดังต่อไปนี้

1) การถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบโต้ตอบหรือแบบสื่อสาร 2 ทาง (Interactive Internet Transmissions) ซึ่งการถ่ายทอดข้อมูลดังกล่าวนี้ช่วยให้สาธารณชนที่เป็นสมาชิกได้รับฟังรายการพิเศษที่เหมาะสมกับผู้รับหรือรายการที่ได้เลือกหรือสิ่งบันทึกเสียงโดยเฉพาะ¹⁶ ซึ่งในระดับนี้เจ้าของลิขสิทธิ์จะได้รับการคุ้มครองมากที่สุดรวมถึงมีสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวทั้งหมดในงานนั้นซึ่งตัวอย่างในการให้บริการแบบโต้ตอบหรือแบบสื่อสาร 2 ทางนั้นอย่างเช่นเว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ตที่อนุญาตให้ผู้ใช้บริการสามารถเลือกเพลงต่าง ๆ ที่ตนอยากฟังจากรายการในเว็บไซต์ได้หรืออีกตัวอย่างหนึ่งอย่างเช่นผู้ใดผู้หนึ่งได้อนุญาตให้ผู้ใช้บริการสามารถคัดเลือกเพลงของพวกเขาไปที่เพลงของศิลปินในระดับนี้เจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงสามารถกำหนดค่าใช้สิทธิ์จำนวนเท่าใดก็ได้แก่ผู้ที่ต้องการใช้สิ่งบันทึกเสียงของตนและยังสามารถปฏิเสธการอนุญาตที่จะใช้สิทธิ์ทั้งหมดก็ได้

2) การถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบไม่ได้โต้ตอบหรือแบบสื่อสารฝ่ายเดียว (Non – interactive Internet Transmissions) ซึ่งการถ่ายทอดข้อมูลดังกล่าวนี้จะต้องมีมาตรการบังคับใช้สิทธิ์ (Compulsory Licensing) ก็ต่อเมื่อการถ่ายทอดนั้นมีลักษณะตามหลักเกณฑ์ตามที่

¹⁵ Myers, K., *The RIAA, the DMCA, and the forgotten few webcasters: A call for change in digital copyright royalties* [Online], 15 April 2016. Available from <http://www.repository.law.indiana.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1534&context=fclj>.

¹⁶ U.S. Code Title 17, Section 114 (j) (7).

บังคับในกฎหมายแต่ถ้าบริการไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามกฎหมายกำหนดการบริการนั้นก็จะไม่ต้องมี มาตรการบังคับใช้สิทธิซึ่งในกรณีที่เข้าหลักเกณฑ์นั้นก็จะมีการต่อรองเรื่องค่าใช้สิทธิกับเจ้าของ ลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงเช่นเดียวกันกับแบบการถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบโต้ตอบหรือ แบบสื่อสาร 2 ทางหลักเกณฑ์ตามกฎหมายนั้นได้พยายามจำกัดวิธีการละเมิดลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ของผู้ที่ ใช้บริการซึ่งตัวอย่างที่ชัดเจนอย่างเช่นเว็บไซต์ให้บริการฟังวิทยุออนไลน์ Pandora ในประเทศ สหรัฐอเมริกาซึ่งเว็บไซต์ดังกล่าวไม่อนุญาตให้ผู้ใช้บริการเลือก หรือฟังเพลงมากกว่า 3 เพลง จากอัลบั้มเดียวกัน หรือมากกว่า 4 เพลงจากศิลปินเดียวกันซึ่งถือเป็นการถ่ายทอดที่ไม่ละเมิด ข้อกำหนดในการแสดงสิ่งบันทึกเสียงตามที่กฎหมายกำหนดไว้¹⁷

3) การถ่ายทอดกระจายเสียงแบบที่ไม่มีการบอกรับสมาชิก¹⁸ (Non – subscription Broadcast Transmissions) ซึ่งการให้บริการในลักษณะนี้จะได้รับการยกเว้นจากการเสียค่าสิทธิในการแสดงแบบดิจิทัลในสิ่งบันทึกเสียงทั้งหมดเนื่องจากการให้บริการดังกล่าวมีลักษณะแบบอนาล็อก (Analog) ไม่ใช่แบบดิจิทัลซึ่งถ่ายทอดโดยผ่านทางอากาศ (Over-the –air –transmissions) ซึ่ง บทบัญญัตินี้เป็นการวางหลักให้ชัดเจนถึงข้อตกลงระหว่างสถานีวิทยุและเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึก เสียงที่ยกเว้นการเสียค่าสิทธิในการแสดงแบบดิจิทัลในการถ่ายทอดการกระจายเสียงทางวิทยุอย่างไรก็ตาม RIAA ได้กำหนดว่าการถ่ายทอดทางเว็บไซต์พร้อมกันกับการถ่ายทอดทางวิทยุจะไม่ตกอยู่ภายใต้ ข้อยกเว้นนี้

3.2.1.4 หลักเกณฑ์ในการขอใบอนุญาตใช้สิทธิแพร่เสียงทางเว็บไซต์

หลังจากการพัฒนาไปอย่างรวดเร็วของอินเทอร์เน็ตรวมถึงการแพร่ภาพแพร่เสียงทาง เว็บไซต์และการพัฒนาเทคโนโลยีสตรีมมิ่งทำให้กฎหมาย DPRSRA¹⁹ ที่ให้ความคุ้มครองสิทธิของ นักแสดงในสิ่งบันทึกเสียงแบบดิจิทัลเริ่มไม่ครอบคลุมตามเทคโนโลยีที่มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการแพร่เสียงทางเว็บไซต์โดยจะเห็นได้ชัดในกรณีที่ Recording Industry Association of America หรือ RIAA ซึ่งเป็นสมาคมผู้ประกอบการเพลงของสหรัฐอเมริกาได้มีข้อพิพาทกับผู้ ให้บริการแพร่กระจายเสียงวิทยุทางอินเทอร์เน็ตซึ่งจากกรณีพิพาทดังกล่าวทำให้สภาองเกรสของ สหรัฐอเมริกาได้เห็นถึงปัญหานั้นและได้ประชุมกันเพื่อร่างกฎหมายลิขสิทธิ์ให้ครอบคลุมถึงการแพร่ กระจายเสียงทางอินเทอร์เน็ตดังกล่าวจนในที่สุดก็ได้มีการวางหลักกฎหมายในเรื่องดังกล่าวไว้ใน กฎหมาย DMCA ในปี ค.ศ. 1998

¹⁷ U.S. Code Title 17, Section 114 (d)(2)(III), (c)(i).

¹⁸ **เคเบิลทีวีไทยวิกฤติหรือโอกาส** [Online], 15 เมษายน 2559. แหล่งที่มา https://www.google.co.th/?gws_rd=cr&ei=fbsdV6_GN4q5uATbtZrwDQ#q.

¹⁹ **Digital Performance Rights in Sound Recordings Act of 1995** [Online], 15 April 2016. Available from <http://www.copyright.gov/legislation/pl104-39.html>.

นอกจากสภาพกองเกรสจะแก้ไขข้อยกเว้นแล้วยังได้ขยายหลักเกณฑ์ในการออกใบอนุญาตใช้สิทธิตามกฎหมาย (Statutory Licensing) ให้ครอบคลุมไปถึงการแพร่เสียงทางเว็บไซต์ที่ไม่มีโต้ตอบ (Non-interactive Webcasts) ซึ่งก่อนที่จะมีการแก้ไขดังกล่าวนี้ผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcasters) ได้รับการยกเว้นจากการเสียค่าอนุญาตใช้สิทธิ (Statutory Fees) แต่หลังจากที่มีการเพิ่มหลักเกณฑ์ในเรื่องใบอนุญาตในกฎหมาย DMCA แล้วผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์จะต้องทำตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้ซึ่งการแพร่เสียงทางเว็บไซต์ที่เข้าหลักเกณฑ์ที่มีการขอใบอนุญาตใช้สิทธิตามกฎหมายนั้นจะมีลักษณะที่สำคัญมีดังต่อไปนี้²⁰

1) ข้อกำหนดในการแสดงสิ่งบันทึกเสียง (Sound Recording Performance Complement) ซึ่งผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) จะต้องทำตามข้อกำหนดในการแสดงสิ่งบันทึกเสียงซึ่งห้ามผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) ทำการส่งสัญญาณใด ๆ ตามที่กำหนดภายในระยะเวลา 3 ชั่วโมงถ้าหากเข้ากรณี²¹ เผยแพร่เพลงที่แตกต่างกันมากกว่า 3 เพลงจากอัลบั้มเดียวกัน ถ้ามีเพลงมากกว่า 2 เพลงที่ถูกเผยแพร่ต่อเนื่องกันหรือเผยแพร่เพลงที่แตกต่างกันมากกว่า 3 เพลงจากศิลปินคนเดียวกันหรือเพลงที่แตกต่างกันมากกว่า 4 เพลงจากผู้แต่งคนเดียวกันถ้ามีเพลงมากกว่า 3 เพลงที่ถูกเผยแพร่ต่อเนื่องกัน

2) ไม่ประกาศรายการล่วงหน้า (No Prior Announcements) โดยที่ผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) จะต้องไม่ประกาศตารางรายการล่วงหน้าซึ่งเปิดเผยข้อมูลอันได้แก่ชื่อของเพลงโดยเฉพาะเจาะจงหรือชื่อของอัลบั้มหรือชื่อของศิลปินที่ถูกเผยแพร่แล้วแต่ได้รับยกเว้น

3) การควบคุมตารางรายการ (Programming Rules) ซึ่งตารางรายการของผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster's Programming) จะต้องเข้าหลักเกณฑ์ต่อไปนี้²² การเก็บตารางรายการ (Archived Programming) การเล่นตารางรายการซ้ำ ๆ (Looped Programming) และตารางรายการที่เผยแพร่ซ้ำ (Rebroadcast Programming)

4) ข้อยกเว้นข้อห้ามของความร่วมมือที่ไม่ถูกต้อง (Prohibition of False Affiliation) ซึ่งผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) จะต้องไม่จงใจกระทำเกี่ยวกับสิ่งบันทึกเสียงโดยเป็นส่วนหนึ่งของการบริการซึ่งมีการเผยแพร่ภาพพร้อมกันกับเผยแพร่สิ่งบันทึกเสียงในลักษณะที่จะทำให้เกิดความสับสนหรือทำให้เข้าใจผิดในความร่วมมือของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือตัวศิลปินกับผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์หรือตัวสินค้าโดยเฉพาะหรือบริการซึ่งได้โฆษณาโดยผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์

²⁰ Myers, K., *The RIAA, the DMCA, and the forgotten few webcasters: A call for change in digital copyright royalties.*

²¹ U.S. Code Title 17, Section 114 (j)(13)(A)(B)(i)(ii).

²² U.S. Code Title 17, Section 114 (d)(2)(C)(iii)-(ix).

5) ความร่วมมือในการป้องกันการตรวจสอบ (Cooperate to Defeat Scanning) ผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) จะต้องให้ความร่วมมือในการป้องกัน (Prevent) ไม่ให้ผู้ฟังได้เข้าตรวจสอบ (Automatically Scanning) การเผยแพร่ของผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์โดยอัตโนมัติ เพื่อที่จะเลือกสิ่งบันทึกเสียงโดยเฉพาะที่จะเผยแพร่ไปยังผู้ฟังเว้นแต่ได้รับข้อยกเว้น

6) การจำกัดการทำซ้ำโดยผู้รับ (Lim Duplication by Recipient) ซึ่งผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) จะไม่ทำการยืนยันถึงขั้นตอนที่ทำให้เกิดหรือสนับสนุนการทำซ้ำในตัวสิ่งบันทึกเสียงและถ้าเทคโนโลยีที่ถูกใช้โดยผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ช่วยให้ผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ได้จำกัดความสามารถในการกระทำซ้ำของผู้รับในรูปแบบดิจิทัลโดยตรงผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ก็จะต้องกำหนดเทคโนโลยีนั้นให้จำกัดความสามารถในการกระทำซ้ำภายในขอบเขตของเทคโนโลยีดังกล่าว

7) ไม่เผยแพร่งานละเมิดลิขสิทธิ์ (No Transmission of Bootleg Copies) ซึ่งผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) จะต้องเผยแพร่ตัวสิ่งบันทึกเสียงที่มีการขายอย่างถูกกฎหมายหรือได้รับอนุญาตให้เผยแพร่ได้จากเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงและมีการผลิตที่ถูกต้องตามกฎหมายเว้นแต่ได้รับข้อยกเว้น

8) รองรับมาตรการป้องกันทางเทคโนโลยี (Accommodate Technical Protection Measures) ซึ่งผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) จะต้องรองรับและไม่แทรกแซงการเผยแพร่มาตรการทางเทคโนโลยีที่ใช้กันอย่างแพร่หลายโดยเจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงที่ใช้ระบุหรือป้องกันงานอันมีลิขสิทธิ์ถ้ามาตรการนั้นสามารถเผยแพร่ได้โดยไม่มีการเพิ่มค่าใช้จ่ายแก่ผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์หรือไม่มีผลกระทบต่อการใช้งานหรือความคมชัดของสัญญาณดิจิทัลเว้นแต่ได้รับข้อยกเว้น

9) การเผยแพร่ข้อมูล (Transmission of Information) ซึ่งผู้แพร่เสียงทางเว็บไซต์ (Webcaster) จะต้องแสดงถึงชื่อของเพลงหรือชื่อของอัลบั้มและชื่อของศิลปินแก่ผู้ฟังตามสิ่งบันทึกเสียงที่กำลังถูกเล่นในขณะที่กำลังเล่นเว้นแต่ได้รับข้อยกเว้น

3.2.1.5 ข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์
ขอบเขตของความรับผิดชอบของผู้ให้บริการออนไลน์นั้นได้ถูกกำหนดไว้ในหมวดที่ 2 ของกฎหมาย The Digital Millennium Copyright Act²³ ในมาตรา 512 ซึ่งได้ให้ความหมายของคำว่าผู้ให้บริการว่าหมายถึง “ผู้ที่จัดให้ซึ่งการส่งต่อข้อมูลหรือการเชื่อมต่อสัญญาณหรือการจัดให้ซึ่งการเชื่อมโยงข้อมูลเพื่อการติดต่อสื่อสารในระบบออนไลน์ระหว่างตำแหน่งหรือจุดหมายที่ผู้ใช้งานได้

²³ The Digital Millennium Copyright Act of 1998, U.S. Copyright Office Summary [Online], 15 April 2016. Available from <http://www.copyright.gov/legislation/dmca.pdf>.

กำหนดขึ้นไว้แล้วโดยไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของข้อมูลที่มีการส่งและรับข้อมูลซึ่งในการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการนั้นรวมถึงผู้ที่จัดให้บริการออนไลน์หรือผู้ที่จัดให้ในการเข้าถึงเครือข่ายหรือผู้ที่อำนวยความสะดวกในการให้บริการออนไลน์หรือผู้ที่จัดให้ในการเข้าถึงเครือข่ายดังกล่าว”²⁴ ซึ่งจากความหมายของผู้ให้บริการออนไลน์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์เช่นผู้ให้บริการ Sever ซึ่งเก็บข้อมูลของงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นถือเป็นผู้ให้บริการตามกฎหมายซึ่งมีข้อจำกัดความรับผิดชอบเกี่ยวกับการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพที่สำคัญดังต่อไปนี้²⁵

1) ข้อจำกัดความรับผิดชอบสำหรับการรับส่งข้อมูลชั่วคราว (Transitory Communications) ในมาตรา 512 (a) ได้กำหนดข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่ทำหน้าที่ในการส่งต่อข้อมูลหรือการเชื่อมต่อสัญญาณหรือการจัดให้ซึ่งการเชื่อมโยงข้อมูลเพื่อการติดต่อสื่อสารในระบบออนไลน์ระหว่างตำแหน่งหรือจุดหมายที่ผู้ใช้งานได้กำหนดขึ้นไว้แล้วซึ่งในการกระทำดังกล่าวได้ก่อให้เกิดการทำซ้ำข้อมูลขึ้นในระหว่างทางและเป็นการชั่วคราวบนระบบปฏิบัติการของเครือข่ายโดยอัตโนมัติซึ่งผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์จะไม่ต้องรับผิดชอบได้ก็ต่อเมื่อมีการกระทำที่เข้าเงื่อนไขดังต่อไปนี้²⁶ ผู้ให้บริการไม่ได้เป็นผู้เริ่มต้นหรือเป็นผู้มีคำสั่งที่ทำให้เกิดการรับส่งข้อมูลการส่งผ่านข้อมูลการเชื่อมต่อสัญญาณการเชื่อมโยงข้อมูลหรือการจัดเก็บข้อมูลเป็นผลทางเทคนิคของเครื่องมืออุปกรณ์โดยผู้ให้บริการไม่ได้เป็นผู้เลือกผู้รับข้อมูลนั้นผู้ให้บริการไม่ได้เป็นผู้กำหนดตัวผู้ที่จะรับข้อมูลนั้นเว้นแต่ในกรณีที่มีผู้ให้บริการต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบโดยอัตโนมัติในการร้องขอของบุคคลอื่นผู้ให้บริการไม่ได้เก็บสำเนาข้อมูลที่เกิดจากการทำซ้ำให้อยู่ในลักษณะที่ผู้อื่นสามารถเข้าถึงได้โดยทั่วไปเว้นแต่จะเป็นผู้รับข้อมูลและผู้ให้บริการไม่ได้เก็บสำเนาข้อมูลนั้นไว้นานเกินกว่าเพื่อรับส่งหรือเพื่อกำหนดเส้นทางหรือเพื่อการเชื่อมต่ออย่างใด ๆ นั้นข้อมูลที่มีการส่งต่อในระบบหรือในเครือข่ายของผู้ให้บริการจะต้องไม่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงข้อมูลนั้น

2) ข้อจำกัดความรับผิดชอบ ในการเก็บข้อมูลตามคำสั่งของผู้ใช้บริการไว้บนระบบหรือในเครือข่ายของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพในมาตรา 512(c) ได้กำหนดขอบเขตความรับผิดชอบผู้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงที่มีการเก็บข้อมูลตามคำสั่งของผู้ใช้บริการบนระบบหรือในเครือข่ายของผู้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์จะไม่ต้องรับผิดชอบได้ก็ต่อเมื่อมีการกระทำที่เข้าเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (1) ผู้ให้บริการไม่รู้หรือโดยพฤติการณ์แล้วไม่มีความจำเป็นที่จะ

²⁴ The Digital Millennium Copyright Act of 1998 Section 512 (k) (1) (A)(B).

²⁵ พันธุ์สยาม ห้วยแก้ว, ความรับผิดชอบในการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, 2550), 49-57.

²⁶ The Digital Millennium Copyright Act of 1998, Section 512 (a).

ต้องรู้ถึงการกระทำในระบบหรือในเครือข่ายว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือถ้าได้รับทราบข้อเท็จจริงแล้วดำเนินการเอาออกไปหรือทำให้ไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้ (2) ในกรณีที่ผู้ให้บริการมีสิทธิ และสามารถควบคุมการกระทำดังกล่าวได้จะต้องปรากฏว่าผู้ให้บริการไม่ได้รับผลกำไรจากการละเมิดลิขสิทธิ์นั้นโดยตรง (3) เมื่อผู้ให้บริการได้รับการแจ้งถึงการละเมิดลิขสิทธิ์แล้วผู้ให้บริการได้มีการเอาข้อมูลดังกล่าวออกไปจากระบบหรือทำให้ไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าว

3) ข้อจำกัดความรับผิดชอบสำหรับเครื่องมือชี้แหล่งที่ตั้งข้อมูล ในมาตรา 512(d) ได้กำหนดให้ผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพเช่นผู้บริการเว็บไซต์เป็นต้นไม่ต้องรับผิดชอบในการละเมิดลิขสิทธิ์ในการอ้างถึงหรือการเชื่อมโยงให้ผู้ใช้บริการไปสู่ตำแหน่งในเครือข่ายที่มีการบรรจุข้อมูลหรือที่เป็นการกระทำที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์โดยเครื่องมือชี้แหล่งที่ตั้งข้อมูลรวมถึงสารระบบข้อมูล (Directory) รหัสอ้างอิงข้อมูล (Index) การอ้างอิงข้อมูล (Reference) การชี้ตำแหน่งข้อมูล (Pointer) การใช้ข้อความเชื่อมโดยข้อมูล (Hypertext Link) ถ้าผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้มีการกระทำที่เข้าเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (1) ผู้ให้บริการไม่รู้ถึงการละเมิดลิขสิทธิ์ดังกล่าวหรือเมื่อได้ทราบข้อมูลดังกล่าวแล้วได้มีการกระทำโดยเอาออกไปหรือทำให้ไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้ (2) ผู้ให้บริการไม่ได้รับผลกำไรจากการละเมิดลิขสิทธิ์นั้นโดยตรงในกรณีที่ผู้ให้บริการมีสิทธิ และสามารถควบคุมการกระทำดังกล่าวได้ (3) ผู้ให้บริการได้รับการแจ้งถึงการละเมิดลิขสิทธิ์แล้วได้ดำเนินการเอาออกไปหรือทำให้ไม่สามารถเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลดังกล่าวที่มีการเรียกร้องถึงการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์

3.2.2 ประเทศสหราชอาณาจักร

กฎหมาย Copyright, Designs and Patents Act 1998²⁷ ภายหลังแก้ไขเพิ่มเติมโดย Directive ปี ค.ศ. 1993 เนื่องจากกฎหมายได้เริ่มบังคับใช้มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1988 ซึ่งแนวความคิดในเรื่องการแพร่เสียงแพร่ภาพในขณะนั้นยังไม่ครอบคลุมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพในปัจจุบันที่มีเทคโนโลยีต่าง ๆ ความเจริญก้าวหน้าในด้านอุปกรณ์หรือวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพมากขึ้นซึ่งเป็นสาเหตุให้บทบัญญัติเดิมเกิดช่องว่างและไม่สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่ได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วรวมถึงเกิดการรวมตัวกันของประเทศแถบภาคพื้นยุโรปในปี ค.ศ. 1993 สหภาพยุโรปได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวและเพื่อความ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเหล่าประเทศสมาชิกจึงได้ออกข้อปฏิบัติ (Directive) ที่ 93/83 ลงวันที่ 27 กันยายน ค.ศ. 1993 ขึ้นเพื่อกำหนดกฎหมายบางประการเกี่ยวกับลิขสิทธิ์และสิทธิที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์ซึ่งสหราชอาณาจักรนั้นก็ได้รับเอา Directive ต่าง ๆ ของสหภาพยุโรปมาอนุวัติการใช้เป็นกฎหมายบังคับภายในส่วนที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้น ได้แก่

²⁷ Copyright, Designs and Patents Act 1988 [Online], 15 April 2016. Available from <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1988/48/contents>.

Directive 93/83 EEC²⁸ ซึ่งสหราชอาณาจักรได้มีการตรา The Copyright and Related Right Regulation 2003²⁹ (S.I. 2003/2498) ขึ้นเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติต่าง ๆ ของ Copyright Designs and Patents Act 1998 ซึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพที่สำคัญมีดังต่อไปนี้³⁰

3.2.2.1 ความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

Copyright Designs and Patents Act 1988 กฎหมายที่แก้ไขใหม่นั้นได้ให้ความหมายของลิขสิทธิ์ไว้เช่นเดิมซึ่งหมายถึงสิทธิทางทรัพย์สินที่กำหนดไว้ในส่วนนี้อันเป็นสิทธิซึ่งมีอยู่ในงานที่มีคุณลักษณะต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในมาตราดังกล่าวซึ่งรวมถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่อาจเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ได้ส่วนคำว่ารายการเคเบิลนั้นได้ถูกยกเลิกไปและไม่ปรากฏในกฎหมายฉบับนี้อีกต่อไป เนื่องจากมีการยกเลิกแนวความคิดรายการเคเบิลโดยเห็นว่ารายการเคเบิลนั้นเป็นงานลิขสิทธิ์คนละประเภทกับงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcast) และคำว่ารายการเคเบิลนั้นถูกจำกัดให้แคบลงโดยใช้คำว่า “การถ่ายทอดทางไฟฟ้าไปยังสาธารณชน” แทนที่คำว่า “การแพร่เสียงแพร่ภาพ” รวมถึงบริการทางรายการเคเบิลที่เคยบัญญัติไว้แต่เดิม

ส่วนความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมซึ่งหมายถึงการถ่ายทอดทางไฟฟ้าในรูปแบบที่เป็นรูปภาพเสียงหรือข้อมูลอื่น ๆ ซึ่งถูกถ่ายทอดให้สาธารณชนสามารถรับสัญญาณการถ่ายทอดนั้นได้อย่างถูกต้องตามกฎหมายและอย่างทั่วถึงกันซึ่งถูกถ่ายทอด ณ เวลาที่กำหนดไว้โดยเฉพาะโดยบุคคลที่ทำการถ่ายทอดนั้นเพื่อเสนอต่อสาธารณชนต่อไปตามมาตรา 6 ที่แก้ไขใหม่³¹

นอกจากนี้ยังมีการขยายความถึงความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพิ่มเติมเพื่อให้ครอบคลุมถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่ด้วยว่าถ้าไม่มีบทบัญญัติกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นการอ้างอิงถึงใด ๆ ที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องตีความไปถึงคือนอกจากความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพจะรวมถึงการถ่ายทอดใด ๆ ทางอินเทอร์เน็ตแล้วยังให้หมายถึงกรณีต่าง ๆ ตามมาตรา 6(IA) คือ (1) การถ่ายทอดไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะเดียวกันบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและวิธีการอื่น (2) กรณีการถ่ายทอดสด (3) การถ่ายทอดภาพเคลื่อนไหวหรือเสียงซึ่งได้มี

²⁸ **Satellite Directive - EUR-Lex - Europa.eu** [Online], 15 April 2016. Available from <http://www.eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A31993L0083>.

²⁹ **The Copyright and related right regulation 2003** [Online], 15 April 2016. Available from <http://www.legislation.gov.uk/uksi/2003/2498/contents/made>.

³⁰ วาทีนิ รจิตบุรณะกุล, **การคุ้มครองลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพ** (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539), 111-127.

³¹ Copyright Designs and Patents Act 1988, ภายหลังมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดย Directive 93/83 Section 6(1).

การบันทึกไว้เพื่อนำเสนอต่อสาธารณะชนโดยบุคคลซึ่งมีหน้าที่ในการถ่ายทอดสดและรายการภาพ และเสียงดังกล่าวนั้นถูกแพร่ภาพออกไปตามตารางเวลาที่กำหนดไว้โดยบุคคลนั้น³²

3.2.2.2 เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

ในเรื่องเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นกฎหมายยังให้คำนิยามไว้เช่นเดิม กล่าวคือบุคคลที่ถือว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพคนแรกหรือบุคคลที่ถือว่าเป็นผู้สร้างสรรค์ในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นคือผู้ที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพส่วนในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งได้รับถ่ายทอดสัญญาณ (Broadcast Relays) จากผู้อื่นและได้ทำการถ่ายทอดสัญญาณดังกล่าวซ้ำในทันทีในกรณีนี้บุคคลที่ถือว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าวคือบุคคลซึ่งทำการแพร่เสียงแพร่ภาพอื่นนั้นส่วนเรื่องเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีนั้นเนื่องจากตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่มาตรา 9(2)(c) ได้ถูกยกเลิกซึ่งเป็นการตัดนิยามในส่วนของผู้ถือลิขสิทธิ์รายการเคเบิลทีวีออกด้วยเหตุนี้เคเบิลทีวีจึงไม่ได้อยู่ในนิยามของงานที่อาจมีลิขสิทธิ์อีกต่อไป

3.2.2.3 สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพ

สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นจะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว เช่นเดียวกับก่อนแก้ไขกฎหมายกล่าวคือมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวตามมาตรา 16(1) ที่แก้ไขใหม่³³ ในการ (1) การทำซ้ำแพร่เสียงแพร่ภาพและรวมถึงการทำซ้ำภาพถ่ายจากงานทั้งหมดหรือบางส่วนของเนื้อหาในงานแพร่เสียงแพร่ภาพแต่กฎหมายที่แก้ไขใหม่ได้ยกเลิกแนวความคิดเรื่องการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีดังนั้นในปัจจุบันจึงไม่มีแนวความคิดในเรื่องการทำซ้ำในรายการเคเบิลทีวีอีกตามมาตรา 16(1)(a) (2) การจำหน่ายแจกสำเนางานแก่สาธารณชนตามมาตรา 16(1)(b) (3) การให้สาธารณชนเช่าหรือยืมงานสร้างสรรค์ตามมาตรา 16(1)(ba) (4) การแสดงหรือทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนในงานที่สร้างสรรค์ตามมาตรา 16(1)(c) (5) เผยแพร่งานสร้างสรรค์ต่อสาธารณชนตามมาตรา 16(1)(d) ซึ่งการเผยแพร่ดังกล่าวจะถูกจำกัดโดยลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม งานนาฏกรรมงานดนตรีกรรมงานศิลปกรรมงานสิ่งบันทึกเสียงงานภาพยนตร์งานแพร่เสียงแพร่ภาพ³⁴ ตามมาตรา 20(1)

โดยการเผยแพร่ต่อสาธารณชนในส่วนนี้หมายถึงการเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยการถ่ายทอดทางไฟฟ้าและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานสร้างสรรค์รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพงานและการ

³² Copyright Designs and Patents Act 1988, Section 6 (1A).

³³ Copyright Designs and Patents Act 1988 ภายหลังมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดย Directive 93/83 Section 6(1).

³⁴ Ibid, Section 20(2).

ทำให้สาธารณชนสามารถเข้าถึงงานที่ถ่ายทอดทางไฟฟ้าในวิธีทางที่สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และเวลาใด ๆ ที่สามารถเลือกได้เองตามมาตรา 20(2)

ส่วนเรื่องการแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีนั้นหลังจากที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายฉบับนี้แล้วแนวความคิดเรื่องสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีหรืองานที่รวมอยู่ในบริการรายการเคเบิลทีวีนั้นได้ถูกยกเลิกไปโดยนำเรื่องสิทธิในการเผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ต่อสาธารณชนมาบัญญัติไว้แทนซึ่งทำให้ครอบคลุมลักษณะในสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์มากกว่าเดิม

การตัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์หรือการกระทำใดต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเกี่ยวกับการที่จะตัดแปลงงานนั้นตามมาตรา 16(1)(e)

3.2.2.4 ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

ในข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นโดยส่วนใหญ่แล้วยังคงมีแนวความคิดเช่นเดิมเว้นแต่ในเรื่องข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีถูกยกเลิกไปซึ่งข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่แก้ไขใหม่มีดังต่อไปนี้

- 1) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการติชมวิจารณ์และรายงานข่าวโดยไม่ต้องแสดงการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นตามมาตรา 30(3)
- 2) การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งปรากฏงานศิลปกรรมและดนตรีกรรมตามที่โอกาสจะอำนวย (Incidental Inclusion) ไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานประเภทนั้น ๆ ตามมาตรา 31
- 3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อใช้ในการสอบหรือเพื่อเตรียมการสอนโดยผู้สอนหรือผู้เรียนจะไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามมาตรา 32(2)
- 4) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพโดยสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานอื่นซึ่งรวมอยู่ในงานดังกล่าวตามมาตรา 35(1)
- 5) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินกระบวนการทำงานของรัฐสภาหรือการพิจารณาของศาลรวมถึงการรายงานพิจารณาดังกล่าวตามมาตรา 45

ส่วนกรณีข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในกรณีอื่น ๆ ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นโดยส่วนใหญ่ยังมีแนวความคิดอยู่เช่นเดิมเพียงแต่เรื่องข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีได้ถูกยกเลิกไปอย่างไรก็ตามในกรณีข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในกรณีอื่น ๆ ที่สำคัญนั้นมีดังต่อไปนี้การบันทึกชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยการทำซ้ำภายในขอบเขตของสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิหรือการโอนลิขสิทธิ์นี้ต้องไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่นและต้องทำลายภายใน 28 วันนับจากได้ใช้ครั้งแรกตามมาตรา 68(2) และ (3) การบันทึกงาน

แพร่เสียงแพร่ภาพหรือบริการอื่น ๆ เพื่อการตรวจตราและการควบคุมหรือรวมอยู่ในโปรแกรมที่ถูกจัดทำให้ตามความต้องการสำหรับงานบันทึกของรายการที่แพร่เสียงแพร่ภาพทาง British Broadcasting Corporation ตามมาตรา 69 และการบันทึกภายในประเทศสำหรับการใช้ส่วนตัวหรือการใช้ภายในบ้านของงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งบันทึกเพื่อจุดประสงค์ให้รายการนั้นสามารถที่จะดูหรือฟังในเวลาที่เหมาะสมการกระทำนี้จะไม่ถือว่าเป็นการละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือในงานอื่นใดที่ถูกรวมอยู่ในการทำนั้นตามมาตรา 70

3.2.3 ประเทศออสเตรเลีย

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลียได้ดำเนินรอยตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษหลักทั่วไปพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 จะมีความคล้ายคลึงกับพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ของสหราชอาณาจักรแนวความคิดเรื่องสิทธิ์ข้างเคียงจึงไม่มีบทบัญญัติในกฎหมายออสเตรเลียเช่นกัน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ 1968³⁵ ได้มีการแยกงานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ออกเป็น 2 หมวดคือบัญญัติเรื่อง “งาน” และ Part IV บัญญัติเรื่อง งานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ คำว่า “งาน” (Work) ตามคำนิยามในมาตรา 10(1) คืองานวรรณกรรมนาฏกรรมดนตรีกรรมหรือศิลปกรรมซึ่งงานทั้งหมดนี้ต้องเป็นงานแรกเริ่มใน Part IV มาตรา 113(1) เรื่องงานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ ประกอบด้วยสิ่งบันทึกเสียงงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์และวิทยุฟิล์มภาพยนตร์งานสิ่งพิมพ์โฆษณางานลิขสิทธิ์ในหมวดนี้ไม่ต้องการเงื่อนไขว่าต้องเป็นงานแรกเริ่ม³⁶

3.2.3.1 ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ

คำว่า “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์” ในมาตรา 10(1) คือการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ไปด้วยกันกับการแพร่เสียงเพื่อให้ได้รับภาพและเสียงเหล่านั้นและคำว่า “การแพร่เสียง” เป็นวิธีการแพร่เสียงนอกเหนือจากส่วนของการแพร่ภาพทางโทรทัศน์มีการอ้างถึงคำว่า “แพร่เสียงแพร่ภาพ” เป็นวิธีส่งสัญญาณโดยแถบคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าไปสู่สาธารณชนในกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 บัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพรวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทางวิทยุและโทรทัศน์และคำว่า “บริการกระจายเสียงและภาพ” ต่อการกระจายงานเสียงและภาพไปยังผู้ชมแม้ว่าพระราชบัญญัติ

³⁵ Copyright Act 1968 [Online], 15 April 2016. Available from http://www.austlii.edu.au/au/legis/cth/consol_act/ca1968133.

³⁶ เอกรินทร์ วิริโย, ลิขสิทธิ์กับการเข้าถึงและใช้ประโยชน์โดยคนพิการ: กรณีศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายลิขสิทธิ์ของต่างประเทศ [Online], 15 เมษายน 2559. แหล่งที่มา http://www.webbase.law.nu.ac.th/lawnujournal/journal/journal5_2/akarin.pdf.

ลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 จะไม่ได้บัญญัติการส่งสัญญาณทางเคเบิลไว้ในความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพแต่จากนิยามของการบริการกระจายเสียงและภาพจึงรวมถึงการส่งสัญญาณทางสายเคเบิล³⁷

3.2.3.2 สิทธิของผู้แพร่เสียงและแพร่ภาพ

ลิขสิทธิ์เกี่ยวกับงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรือแพร่เสียงในมาตรา 87 ของกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 บัญญัติถึงสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในงานดังกรณีต่อไปนี้³⁸ (1) จัดทำเป็นภาพยนตร์จากงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรือสำเนาฟิล์มที่ทำจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพียงเท่าที่จะทำให้ปรากฏเป็นภาพ (2) จัดทำเป็นสิ่งบันทึกเสียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงหรือทำสำเนาสิ่งบันทึกเสียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพียงเท่าที่ทำให้ปรากฏเป็นเสียงในอันดับหลัง (3) แพร่เสียงแพร่ภาพงานแพร่เสียงแพร่ภาพของโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียง

กรณีผู้ไม่ใช่เจ้าของงานลิขสิทธิ์หรือผู้รับโอนสิทธิอนุญาตได้กระทำการรับสัญญาณงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือใช้วัตถุหรือสิ่งของที่ทำให้ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างเช่นวีดีโอมาตรา 10(4) บัญญัติผู้กระทำได้กล่าวไม่มีสิทธิในงานออกเผยแพร่สู่สาธารณชนและไม่มีสิทธิในงานการส่งกระจายงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

การจัดเป็นฟิล์มภาพยนตร์จากงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์รวมถึงฟิล์มหรือรูปถ่ายของภาพอันเป็นองค์ประกอบในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์เหล่านั้นเป็นสิทธิเพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์แม้ว่าจะไม่ใช่ “ลำดับของภาพที่ปรากฏบนจอ” ตามที่บัญญัติในมาตรา 26(4) การเก็บภาพเดวีก็ถือว่าเป็นการกระทำอันเป็นองค์ประกอบในงานลิขสิทธิ์

3.2.3.3 ข้อจำกัดสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

1) ใช้เพื่อการศึกษาภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 เจ้าของลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงแพร่ภาพไม่มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในงานนำงานเผยแพร่เสียงแพร่ภาพออกสู่สาธารณชนเช่นเดียวกับกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ของสหราชอาณาจักรการนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพเปิดให้รับฟังหรือชมในที่สาธารณะโดยเก็บเข้าชมจากผู้ชมเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามมาตรา 14(4)(c) ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 ตามมาตรา 28 บัญญัติการนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพสิ่งบันทึกเสียงและฟิล์มในชั้นเรียนไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงหากบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษามาตรา 200(2)

³⁷ กรมทรัพย์สินทางปัญญา, **กฎหมายลิขสิทธิ์- ประเทศออสเตรเลีย** [Online], 15 เมษายน 2559. แหล่งที่มา https://www.ipthailand.go.th/index.php?option=com_docman&task=doc_download&gid=1325&Itemid=160.

³⁸ Copyright Act 1968, Section 87.

การกระทำต่อไปนี้ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกเสียงซึ่งได้รวมถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (1) การบันทึกทำโดยบุคคลในฐานะผู้แทนหรือผู้มีอำนาจจัดการของสถานศึกษาซึ่งไม่ได้ปฏิบัติโดยมุ่งกำไรตามมาตรา 200(2)(a) (2) การบันทึกต้องไม่เคยถูกใช้เว้นแต่ในระหว่างการสอนในสถานศึกษาตามมาตรา 200(2)(b) (3) การบันทึกต้องไม่มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์และไม่มีสิทธินำเข้าบทความในวารสารอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 200(3)(4)

ข้อยกเว้นนี้อ้างถึงการบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพเท่านั้นคำว่า “การบันทึก” ตามคำนิยามในมาตรา 10(1) ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 บันทึกเป็นแผ่นดิสก์เทปกระดาษหรืออุปกรณ์อื่นที่ทำให้ปรากฏเป็นเสียงขึ้นมาข้อยกเว้นนี้จึงใช้ได้กับสิ่งบันทึกเสียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานแพร่เสียงแต่ไม่รวมถึงการบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์เป็นวิดีโอเทป

2) ใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือภายในบ้าน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 มาตรา 111 บัญญัติว่าในการทำสิ่งบันทึกเสียงหรือฟิล์มโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแพร่เสียงแพร่ภาพไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากทำเพื่อใช้ประโยชน์ส่วนตัวและใช้ภายในบ้านการกระทำต่อไปนี้ของผู้กระทำที่ไม่ถือว่าการใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวและภายในบ้านตามมาตรา 111(3) (1) การจำหน่ายหรือให้เช่าสำเนาภาพยนตร์ออกแพร่เสียงแพร่ภาพ (2) นำสิ่งบันทึกหรือภาพยนตร์ออกแพร่เสียงแพร่ภาพ (3) การนำสิ่งบันทึกหรือภาพยนตร์นั้นออกรับชมหรือรับฟังในที่สาธารณะ

3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพ ตามมาตรา 95(2) บัญญัติการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพไม่มีขอบเขตของลิขสิทธิ์เหนือกว่าลิขสิทธิ์การแพร่เสียงแพร่ภาพดั้งเดิมคำว่า “การทำซ้ำในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ” คือการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงที่มีมาก่อนนำมาทำซ้ำให้ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสิ่งของเช่นแผ่นดิสก์เทปหรือวิดีโอเทปการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพไม่ใช่เป็นการทำซ้ำจากรายการถ่ายทอดสดลิขสิทธิ์ในการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพจะหมดอายุในเวลาเดียวกันกับการแพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรกและถ้ามีการทำซ้ำในงานแพร่เสียงแพร่ภาพถูกทำขึ้นหลังจากหมดอายุของงานลิขสิทธิ์แพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรกไม่ถือว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำเป็นงานลิขสิทธิ์ตามมาตรา 95(2) งานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งถูกทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1969 มีผลบังคับใช้แล้วนำมาเผยแพร่เสียงแพร่ภาพทำซ้ำให้ภายหลังพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์มีผลบังคับใช้จะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 ตามมาตรา 223(6)

4) งานแพร่เสียงแพร่ภาพ ซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1969 มีผลบังคับใช้จะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 การกระทำที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากทำไปเพื่อวัตถุประสงค์ในกระบวนการพิจารณาคดีหรือรายงานในกระบวนการพิจารณาคดีตามมาตรา 104(a)

3.2.3.4 อายุการให้ความคุ้มครองของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

อายุการให้ความคุ้มครองของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 ตามมาตรา 95(1) มีระยะเวลา 50 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพกฎหมายลิขสิทธิ์ไม่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1969 มีผลบังคับใช้และไม่ให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานเผยแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม 1969 นำมาแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำในภายหลังนอกจากนี้การทำซ้ำงานอันมีลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่มีมาก่อนโดยทำขึ้นปรากฏเป็นรูปร่างเช่นเทปดิस्कหรืออุปกรณ์อื่น ๆ ใช้อายุการคุ้มครองมาตรา 95(2)

3.2.4 ประเทศญี่ปุ่น

3.2.4.1 บททั่วไป

ในปี ค.ศ. 1970 มีกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับใหม่และใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันคือกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1970³⁹ มีลักษณะเป็นกฎหมายที่ทันสมัยอันเป็นที่ยอมรับของนานาประเทศและรวมบทบัญญัติที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะของชาวญี่ปุ่นซึ่งมีลักษณะพื้นฐานอยู่ 4 ประการ คือ 1) เพื่อส่งเสริมให้มีการคุ้มครองผู้สร้างสรรค์ 2) ทำให้สิทธิข้างเคียงมีความมั่นคงขึ้นกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับนี้ได้บัญญัติเรื่องสิทธิข้างเคียงเช่นสิทธิของนักแสดงผู้ผลิตโฮตัสตูดวงค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีบทบัญญัติที่ถือแบบอย่างอนุสัญญากรุงโรมเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญากรุงโรม 3) พิจารณาการดักตวงผลประโยชน์อย่างยุติธรรมจากผลผลิตทางวัฒนธรรม 4) เป็นหลักประกันการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาด้านวัฒนธรรม

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1970 ได้มีการแก้ไขทบทวนหลายครั้งเรื่องหลัก ๆ ที่นำมาแก้ไขมีดังนี้ใน ค.ศ. 1984 ยอมรับสิทธิการเช่า ค.ศ. 1985 เจื่อนไขเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ค.ศ. 1986 เจื่อนไขเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองฐานข้อมูลสิทธิในการส่งสัญญาณตามสายและให้ความคุ้มครององค์กรส่งกระจายเสียงและภาพนามसानในฐานะสิทธิข้างเคียงซึ่งให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกันกับการให้ความคุ้มครองสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1988 เจื่อนไขเกี่ยวกับการลงโทษเมื่อมีการละเมิดการทำสำเนาโดยมีวัตถุประสงค์ในการจำหน่ายแจกจ่าย ขอบเขตการให้ความคุ้มครองสิทธิข้างเคียงมีระยะเวลา 30 ปี ค.ศ. 1991 ขยายขอบเขตระยะเวลาการให้ความคุ้มครองสิทธิข้างเคียงเป็น 50 ปี ค.ศ. 1992 ระบบการจ่ายค่าตอบแทนในการบันทึกในระบบดิจิทัลเพื่อใช้ประโยชน์ส่วนตัว

³⁹ กรมทรัพย์สินทางปัญญา, *กฎหมายลิขสิทธิ์- ประเทศญี่ปุ่น* [Online], 15 เมษายน 2559. แหล่งที่มา <http://www.onestopservice.ditp.go.th/download/file/189dip.pdf>.

3.2.4.2 ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ

กฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นบัญญัติว่า “การแพร่เสียงแพร่ภาพ” คือการสื่อสารทางคลื่นวิทยุโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้สาธารณชนสามารถรับสัญญาณได้โดยตรง (มาตรา 2(1) (viii)) “องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ” คือ บุคคลผู้ซึ่งแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นธุรกิจ (มาตรา 2(1) (ix)) “การส่งกระจายเสียงและภาพตามสาย” คือ การส่งสัญญาณตามสายในขณะเดียวกันไปยังสาธารณชนที่สามารถรับสัญญาณได้ (มาตรา 2(1) (ix ทวิ)) และนิยามของคำว่า “การส่งสัญญาณของเคเบิล” หมายถึงการส่งสัญญาณโดยการติดต่อสื่อสารทางสายเคเบิลไปยังสาธารณชนที่สามารถรับสัญญาณได้โดยตรง (มาตรา 2(1) (xvii)) นิยามของคำว่า “องค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล” หมายถึงบุคคลผู้กระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิลเป็นธุรกิจ (มาตรา 2(1) (ix ter)) การกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิลจะได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้ (มาตรา 9) (1) งานแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิลโดยองค์กรกระจายเสียงและภาพที่มีสัญชาติญี่ปุ่น (บทบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับกับกรณีการรับสัญญาณงานแพร่เสียงแพร่ภาพ) (2) งานแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องการกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิลจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพตามสายเคเบิลที่ตั้งอยู่ในญี่ปุ่น

3.2.4.3 สิทธิของผู้แพร่เสียงแพร่ภาพ

ผู้แพร่เสียงแพร่ภาพคือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจึงจำเป็นต้องกล่าวผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานหรือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพในเบื้องต้นก่อนในประเทศญี่ปุ่นนั้นองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นหนึ่งในสามของผู้รับประโยชน์ในระบบสิทธิข้างเคียงกฎหมายให้ความคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพด้วยเหตุผลดังนี้ (1) ลักษณะการวางแผนและรวบรวมรายการแพร่เสียงแพร่ภาพเมื่อพิจารณาแล้วเป็นการสร้างสรรค์งาน (2) องค์กรได้มีส่วนสนับสนุนในการแพร่ข้อมูลงานอันมีลิขสิทธิ์ไปทั่วประเทศเป็นสิ่งส่งเสริมมาตรฐานการดำเนินชีวิตและวัฒนธรรมสาธารณชนทั่วไป (3) องค์กรได้ใช้เงินลงทุนสูงเพื่อที่จะให้การสนับสนุนแพร่งานออกสู่สาธารณชน (4) การให้การควบคุมงานแพร่เสียงแพร่ภาพจะเป็นผลที่นำไปสู่ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของงานซึ่งได้ร่วมกันสร้างสรรค์งาน

ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่นหากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งเป็นผู้ผลิตรายการทีวีอยู่ในฐานะผู้ผลิตรายการภาพยนตร์ (ซึ่งเป็นรายการแพร่เสียงแพร่ภาพ) ตลอดจนถึงการบันทึกรายการวิดีโอเทปอื่น ๆ แล้วองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจึงได้รับความคุ้มครองในฐานะ “เจ้าของลิขสิทธิ์” และมีสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากรายการแพร่เสียงแพร่ภาพอย่างไรก็ตามในประเทศญี่ปุ่นกฎหมายลิขสิทธิ์ชัดเจนว่าในตลอดเวลาที่ผลิตรายการแพร่เสียงแพร่ภาพต้องมีวัตถุประสงค์เพื่อแพร่เสียงแพร่ภาพโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือร่วมกับองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพแต่ไม่ขยายถึงการกระทำอันมีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาประโยชน์ในลักษณะอื่น ๆ

กล่าวโดยสรุปองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพอาจเป็นเจ้าของงานลิขสิทธิ์ข้างเคียงได้กรณีองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หากรายการแพร่เสียงแพร่ภาพที่ผลิตขึ้นโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือที่ผลิตขึ้นโดยบริษัทและการบันทึกเทปหรือรูปแบบอื่น ๆ เป็น “งานภาพยนตร์” แล้วตามมาตรา 29 บัญญัติให้ลิขสิทธิ์งานภาพยนตร์เป็นของผู้ทำภาพยนตร์นั้นขึ้นกรณีองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ข้างเคียงภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์บัญญัติไว้ให้องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวดังนี้

- 1) สิทธิในการบันทึกเสียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรหรือการกระจายเสียงภาพทางสายจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรและสิทธิในการทำซ้ำโดยวิธีการถ่ายภาพหรือวิธีอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันจากภาพและเสียงที่ปรากฏอยู่ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือปรากฏอยู่ในงานกระจายเสียงและภาพทางสายจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (มาตรา 98) สิทธิในการทำซ้ำขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพครอบคลุมถึงการบันทึกเสียงและภาพและสิทธิในสิ่งบันทึกเหล่านั้นจะครอบคลุมทั้งการบันทึกเสียงรวมทั้งการทำซ้ำจากสิ่งบันทึกเหล่านี้ด้วย (มาตรา 2(2) (xiii), (xiv))
- 2) สิทธิในการเผยแพร่ภาพซ้ำและสิทธิในการกระจายเสียงและภาพถ่าย (มาตรา 99)
- 3) สิทธิในการสื่อสารงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ต่อสาธารณชนหรือการส่งกระจายสายเคเบิลจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรสาธารณชนโดยวิธีใช้เครื่องมือพิเศษที่ทำให้ภาพขยายขึ้น (มาตรา 100)

ในปี ค.ศ. 1986 กฎหมายลิขสิทธิ์ให้ความคุ้มครององค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว

- 1) สิทธิในการทำซ้ำคือสิทธิในการบันทึกเสียงและภาพจากงานส่งกระจายเสียงและภาพตามสายและมีสิทธิในการทำซ้ำโดยวิธีการถ่ายภาพหรือโดยวิธีการอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันจากภาพและเสียงที่ปรากฏอยู่ในการกระจายเสียงและภาพจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กร
- 2) สิทธิที่จะรับงานส่งกระจายเสียงและภาพตามสายและแพร่เสียงแพร่ภาพงานดังกล่าวออกไปกระจายซ้ำไปตามสายเคเบิล
- 3) สิทธิในการสื่อสารโทรทัศน์ตามสิทธิในการสื่อสารวิทยุโทรทัศน์ตามสายต่อสาธารณชนโดยวิธีใช้เครื่องมือพิเศษที่ทำให้ภาพขยายขึ้น

3.2.4.4 ข้อยกเว้นของการละเมิดสิทธิข้างเคียงของการแพร่เสียงแพร่ภาพ

- 1) การบันทึกชั่วคราวโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพอาจทำการบันทึกเสียงหรือภาพชั่วคราวการบันทึกงานโดยมีจุดประสงค์เพื่อนำไปใช้ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรและโดยใช้เครื่องมืออุปกรณ์อำนวยความสะดวกขององค์กรและไม่อนุญาตให้เก็บภาพงานบันทึกชั่วคราวเกินกว่า 6 เดือนหลังจากการแพร่เสียงแพร่ภาพ (ตามมาตรา 44 มาตรา 45 นำมาประยุกต์ใช้โดยอนุโลมกับสิทธิในการแสวงหาผลประโยชน์จากการแสดงงานโสตทัศนภาพในมาตรา 102)

2) การแพร่เสียงแพร่ภาพอันเป็นรายการการศึกษาในโรงเรียนอนุญาตให้แพร่เสียงแพร่ภาพในรายการสู่สาธารณชนและทำซ้ำเนื้อหาหารายการเพื่อใช้ในการสอน (มาตรา 34)

3) การรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันอนุญาตให้มีการทำซ้ำและแสวงหาประโยชน์จากงานที่เกี่ยวกับในเหตุการณ์หรือได้ชมหรือฟังในการรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันโดยวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพ (มาตรา 41 นำมาปรับโดยอนุโลมกับสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากการแสดงงานโสตทัศนวัสดุตามมาตรา 102)

4) การอ้างอิงงานอนุญาตให้อ้างอิงจากงานที่เผยแพร่ต่อสาธารณชนและการอ้างอิงต้องไม่ขัดต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นธรรมและขอบเขตการอ้างอิงไม่เกินกว่าขอบเขตที่เหมาะสมกับจุดประสงค์เช่นข่าวการรายงานการติชมวิจารณ์หรือค้นคว้าวิจัยตามมาตรา 32 นำมาปรับใช้โดยอนุโลมกับสิทธิในการแสวงหาประโยชน์จากงานแสดงงานโสตทัศนวัสดุตามมาตรา 102

5) การอนุญาตเชิงบังคับในงานแพร่เสียงแพร่ภาพงานที่ถูกใช้แพร่เสียงแพร่ภาพโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพภายในการอนุญาตเชิงบังคับที่ออกคำสั่งและกำหนดจำนวนค่าใช้สิทธิโดยคณะกรรมการขององค์กรเพื่อกิจการค้าวัฒนธรรมนั้นจะต้องเป็นกรณีที่องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพได้ร้องขอเพื่อทำการแพร่เสียงแพร่ภาพงานจากเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ (มาตรา 68)

3.2.4.5 การให้ความคุ้มครองเจ้าของสิทธิข้างเคียงต่างประเทศ

อายุการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพอายุให้ความคุ้มครองขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีระยะเวลา 50 ปี นับจากวันสุดท้ายของปีที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นครั้งแรกสำหรับงานแพร่เสียงแพร่ภาพและสำหรับการส่งกระจายเสียงและภาพเป็นครั้งแรก (มาตรา 101) ปัจจุบันญี่ปุ่นได้เป็นสมาชิกในอนุสัญญาระหว่างประเทศในสาขากฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียงตั้งนี้อนุสัญญากรุงเบอร์ลินอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากลอนุสัญญาโสตทัศนอนุสัญญากรุงโรมในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิข้างเคียงงานแพร่เสียงแพร่ภาพของต่างประเทศญี่ปุ่นมีข้อผูกพันตามพันธกรณีตามอนุสัญญากรุงโรมตั้งนี้งานแพร่เสียงแพร่ภาพของต่างประเทศจะได้รับความคุ้มครองในกรณี

1) การได้รับความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพของต่างประเทศในกรณี (1) งานแพร่เสียงแพร่ภาพได้ถูกส่งสัญญาณโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพที่มีสัญชาติญี่ปุ่น (2) งานแพร่เสียงแพร่ภาพได้ถูกส่งสัญญาณตาสถานีส่งสัญญาณตั้งอยู่ในประเทศญี่ปุ่น (3) งานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งอยู่ในประเทศญี่ปุ่นมีข้อผูกพันการให้ความคุ้มครองภายใต้อนุสัญญา

2) การกระจายเสียงและภาพตามสายจะได้รับความคุ้มครองในกรณี (1) การกระจายเสียงและภาพตามสายได้ถูกส่งสัญญาณโดยองค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายที่มีสัญชาติญี่ปุ่น (2) การกระจายเสียงและภาพตามสายได้ถูกส่งสัญญาณจากสถานีส่งสัญญาณตามสายตั้งอยู่ในประเทศญี่ปุ่นตั้งนี้องค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายจะได้รับความคุ้มครองเฉพาะกรณีที่มีสัญชาติญี่ปุ่นหรือตั้งอยู่ในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น

3.2.5 กฎหมายระหว่างประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

ความตกลงระหว่างประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นมีอยู่หลายความตกลง แต่เกี่ยวข้องกับ การให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่สำคัญคืออนุสัญญากรุงโรม ค.ศ. 1961 (Rome Convention 1961) และมีความตกลงที่ออกโดยองค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกซึ่งได้แก่ สนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Performances and Phonograms Treaty: WPPT) และสนธิสัญญาอื่นขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกที่เกี่ยวข้องกับแพร่เสียงแพร่ภาพ

3.2.5.1 อนุสัญญากรุงโรม ค.ศ. 1961 (Rome Convention 1961)

อนุสัญญากรุงโรมว่าด้วยการคุ้มครองนักแสดงผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงและองค์การแพร่เสียงแพร่ภาพ (Rome Convention for the Protection of Performers, Producers of Phonograms and Broadcasting Organizations) เป็นความตกลงระหว่างประเทศที่กำหนดหลักเกณฑ์การคุ้มครองสิทธิข้างเคียงโดยมีผลบังคับใช้เมื่อปี พ.ศ. 2504 ในขณะที่จัดทำอนุสัญญากรุงโรมนั้นนานาประเทศต่างไม่มีความสนใจที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกในความตกลงระหว่างประเทศนี้ เนื่องจากเทคโนโลยีการบันทึกเสียงและการแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งอนุสัญญากรุงโรมประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองนั้นยังไม่มีผลมากนักในช่วงระยะเวลาดังกล่าวแต่ต่อมาสภาพการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปในทางตรงกันข้ามประเทศต่าง ๆ ได้ให้ความสนใจต่อการเข้าร่วมเป็นสมาชิกในความตกลงนี้มากยิ่งขึ้นทั้งนี้ส่งผลมาจากการเติบโตอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคม⁴⁰ แต่อย่างไรก็ตามประเทศไทยไม่ได้เข้าร่วมในอนุสัญญาดังกล่าวความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพได้มีกำหนดไว้ใน Article 3 ของข้ออนุสัญญากรุงโรมว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพหมายถึงการสื่อสารโดยวิธีไม่ใช้สาย (Wireless) เพื่อให้สาธารณชนได้รับเสียงหรือภาพและเสียง⁴¹

1) สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานการแพร่เสียงแพร่ภาพ สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพมีกำหนดไว้ใน Article 13 ของอนุสัญญากรุงโรมซึ่งบัญญัติให้องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิในการอนุญาตให้กระทำหรือห้ามการกระทำดังต่อไปนี้⁴²

(1) การแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ (Rebroadcasting) ซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำใน Article 3 (g) ของอนุสัญญากรุงโรมกำหนดคำนิยามของคำว่า การแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำให้

⁴⁰ จักรกฤษณ์ ควรวจน์, *กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยลิขสิทธิ์สิทธิบัตรและเครื่องหมายการค้า*, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2545), 74.

⁴¹ Rome Convention 1961 Article 3(f).

⁴² Rome Convention 1961 Article 13.

หมายถึงการการแพร่เสียงแพร่ภาพในขณะเดียวกันโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหนึ่งจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพอื่น

(2) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (Fixation of a Broadcast) ซึ่งสิทธิในการบันทึกนี้ที่ประชุมอนุสัญญากรุงโรมมีความเห็นร่วมกันว่าสิทธิในการห้ามบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพควรจะขยายการให้ความคุ้มครองไปถึงการห้ามบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพบางส่วนด้วย อย่างไรก็ตามอนุสัญญากรุงโรมก็บัญญัติให้อิสระแก่กฎหมายภายในหรือศาลที่จะตัดสินว่าเห็นสมควรจะให้ความคุ้มครองในเรื่องนี้หรือไม่

(3) การทำซ้ำจากการบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (The Reproduction of Fixations) ซึ่งการทำซ้ำจากการบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพใน Article 1 (c) บัญญัติถึงสิทธิในการอนุญาตหรือห้ามการทำซ้ำจากการบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพหากการทำซ้ำนั้นได้ทำขึ้นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเป็นการทำซ้ำที่ทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างจากข้อยกเว้นในอนุสัญญาใน Article 15 เช่นการบันทึกรายการที่ออกอากาศเพื่อรับชมในครอบครัว ถือว่าเข้าข้อยกเว้นตามอนุสัญญาแต่หากนำเทปที่บันทึกนั้นไปทำซ้ำเพื่อนำออกจำหน่ายด้วยก็จะถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

(4) การเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ (Communication to the Public of Televisions Broadcasts) ซึ่งการเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ใน Article 13 (d) ของอนุสัญญากรุงโรมบัญญัติให้องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิที่จะห้ามการนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ออกเผยแพร่ต่อสาธารณชนหากว่าการเผยแพร่นั้นได้ทำโดยมีการค่าเข้าชม

2) ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพได้ถูกกำหนดไว้ใน Article 15.1 ของอนุสัญญากรุงโรมโดยบัญญัติข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพดังต่อไปนี้การใช้ประโยชน์ส่วนตัว (Private Use) การใช้โดยการติดต่อเพื่อรายงานเหตุการณ์ประจำวัน (Use of Short Excepts) การบันทึกชั่วคราว (Ephemeral Fixation) โดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพโดยใช้เครื่องอุปกรณ์อำนวยความสะดวกของตนเพื่อนำไปใช้ในการแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรการใช้ประโยชน์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

3.2.5.2 สนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WIPO Performances and Phonograms Treaty: WPPT)⁴³

องค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกนั้นได้ออกสนธิสัญญาหลายฉบับและได้มีประเทศที่เป็นภาคีสมาชิกหลายประเทศได้อนุมัติการสนธิสัญญาขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกมาเป็นกฎหมายภายในซึ่งสนธิสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่สำคัญนั้นคือสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและการบันทึกขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกหรือ WPPT ซึ่งมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้⁴⁴

1) วัตถุประสงค์ของสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียง สนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกนี้ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของสนธิสัญญาไว้หลายประการคือประการแรกเพื่อพัฒนาการให้ความคุ้มครองสิทธินักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงให้มีผลใช้บังคับและอยู่ในรูปแบบเดียวกันเท่าที่จะเป็นไปได้ประการที่สองเพื่อตระหนักถึงความจำเป็นในการสร้างกฎเกณฑ์ระหว่างประเทศใหม่ ๆ เพื่อนำมาแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากสภาพเศรษฐกิจสังคมวัฒนธรรมและการพัฒนาเทคโนโลยีอย่างเพียงพอประการที่สามเพื่อตระหนักถึงผลกระทบที่เกิดจากการพัฒนาและการเชื่อมโยงของข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีการสื่อสารในการผลิตและใช้งานแสดงและสิ่งบันทึกเสียงประการสุดท้ายเพื่อตระหนักถึงความจำเป็นในการรักษาสสมดุลระหว่างสิทธิของนักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงและผลประโยชน์ของสาธารณชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษาค้นคว้าวิจัยการเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร

ส่วนในเรื่องความเกี่ยวข้องกับอนุสัญญาอื่นอย่างเช่นอนุสัญญากรุงโรมนั้นเมื่อพิจารณาถึงสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงแล้วจะเห็นได้ว่าไม่มีบทบัญญัติในมาตราใดในอนุสัญญานี้ที่ให้ประเทศภาคีปฏิบัติตามอนุสัญญากรุงโรมโดยในมาตรา (1) ได้บัญญัติไว้ว่าไม่มีบทบัญญัติใดในสนธิสัญญานี้ที่จะไปลดสิทธิหน้าที่ซึ่งประเทศภาคีจะต้องปฏิบัติภายใต้อนุสัญญากรุงโรม⁴⁵ ดังนั้นการที่สนธิสัญญานี้ไม่มีบทบัญญัติให้ประเทศภาคีต้องปฏิบัติตามสนธิสัญญากรุงโรมนี้เองจึงเป็นสาเหตุให้สนธิสัญญานี้ได้นำบทบัญญัติที่ปรากฏในอนุสัญญากรุงโรมในหลาย ๆ มาตรามากกว่าซ้ำ

2) ขอบเขตการคุ้มครองตามสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียง สนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงให้ความคุ้มครองสิทธิได้ให้ความคุ้มครองแก่สิทธิและการให้ความ

⁴³ WIPO Performances and Phonograms Treaty [Online], 10 April 2016. Available from http://www.wipo.int/treaties/en/text.jsp?file_id=295578.

⁴⁴ นัยชน ตาทอง, The WIPO Digital Agenda กับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในยุคดิจิทัลของประเทศไทย (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2552), 49-61.

⁴⁵ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 1(1).

คุ้มครองบางประการก็จะไปสอดคล้องหรือสัมพันธ์กับสนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์โดยสนธิสัญญาดังนี้มีขอบเขตการให้ความคุ้มครองดังนี้⁴⁶

(1) การคุ้มครองการแสดง (Performances) ซึ่งสนธิสัญญาดังนี้มีได้ให้คำจำกัดความของคำว่าการแสดงว่าหมายถึงสิ่งใดแต่หากพิจารณาคำจำกัดความของคำว่านักแสดงตามมาตรา 2 (a) ของสนธิสัญญานี้ก็อาจพอสรุปได้ว่าการแสดงหมายถึงการแสดงการร้องการส่งข้อความการเล่นการแปลหรือการแสดงอื่นใดในรูปแบบงานวรรณกรรมหรืองานศิลปกรรมหรือการแสดงซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีซึ่งแสดงออกโดยนักแสดงนักร้องนักดนตรีนักเต้นและบุคคลอื่นใดก็ตามที่แสดงออกซึ่งการแสดงดังกล่าวซึ่งหากพิจารณาตามความหมายดังกล่าวแล้วจะเห็นได้ว่าตามสนธิสัญญาดังนี้กำหนดคำจำกัดความหรือขอบเขตของการแสดงไว้กว้างกว่าที่กำหนดไว้ในอนุสัญญากรุงโรมที่จะไม่รวมถึงการแปลและการแสดงซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณี

(2) การคุ้มครองสิ่งบันทึกเสียง (Phonograms) ซึ่งมาตรา 2(b) ให้คำจำกัดความคำว่าสิ่งบันทึกเสียงไว้ว่าหมายถึงการบันทึกเสียงของการแสดงหรือเสียงอื่นใดหรือการแสดงออกซึ่งเสียงรวมถึงการบันทึกในรูปแบบภาพยนตร์หรืองานแสดงภาพและเสียงอื่น ๆ ซึ่งบทบัญญัติมาตราดังกล่าวกำหนดคำนิยามของสิ่งบันทึกเสียงไว้แตกต่างจากที่กำหนดไว้ในอนุสัญญากรุงโรมที่หมายถึงแต่เพียงการบันทึกเสียงที่ถูกแปลงออกมาในการแสดงหรือของเสียงอื่นใดซึ่งในสนธิสัญญานี้ได้ขยายขอบเขตของการบันทึกเสียงไว้โดยเพิ่มในส่วนการแสดงออกซึ่งเสียงซึ่งอาจจะครอบคลุมไปถึงการสร้างเสียงสัญญาณด้วยนอกจากนี้ยังเป็นการขยายกรอบการให้ความคุ้มครองครอบคลุมไปถึงเพลงประกอบภาพยนตร์ด้วย

(3) การคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) ซึ่งตามมาตรา 2(f) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพไว้ว่าหมายถึงการส่งสัญญาณโดยวิธีไร้สายไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนองานภาพและเสียงและให้รวมถึงการส่งสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมหรือการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันซึ่งจะมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งเมื่อพิจารณาตามสนธิสัญญาดังนี้แล้วจะพบว่าหากเป็นกรณีการส่งสัญญาณแพร่เสียงแพร่ภาพโดยทางสายเคเบิลหรือทางใยแก้วนำแสงก็จะไม่ได้รับความคุ้มครองตามสนธิสัญญานี้เนื่องจากการส่งสัญญาณทั้งสองกรณีเป็นการส่งสัญญาณโดยใช้สัญญาณเป็นตัวนำสัญญาณ

3) สิทธิของนักแสดงหรือผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง

(1) สิทธิของนักแสดงในการแสดงที่แสดงออกมาซึ่งมาตรา 6 ของสนธิสัญญานี้กำหนดให้นักแสดงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการแสดงของตนดังนั้นการแพร่เสียงแพร่ภาพ

⁴⁶ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 2(a)(b) and (F).

และการเผยแพร่สู่สาธารณชนในการแสดงที่นำออกแสดงเว้นแต่การแสดงที่เตรียมที่จะนำออกแสดง และการบันทึกการแสดงที่ออกแสดง⁴⁷

(2) สิทธิในการทำซ้ำตามมาตรา 7 ของสนธิสัญญานี้กำหนดให้นักแสดงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการทำซ้ำการแสดงที่บันทึกลงในสิ่งบันทึกเสียงไม่ว่าในรูปแบบใดก็ตามนอกจากนี้ ในข้อความอันเป็นที่ยอมรับได้กำหนดว่าสิทธิในการทำซ้ำนี้สามารถนำไปใช้ได้กับสถานะดิจิทัล โดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำซ้ำการแสดงในรูปแบบดิจิทัลให้รวมอยู่ในความหมายของมาตรานี้ด้วย⁴⁸

(3) สิทธิในการจำหน่ายตามมาตรา 8(1) ของสนธิสัญญานี้กำหนดให้นักแสดงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจัดทำต้นฉบับและสำเนาการแสดงที่บันทึกลงในสิ่งบันทึกเสียง ออกสู่สาธารณชนตลอดจนมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจำหน่ายและการโอนกรรมสิทธิ์⁴⁹ ซึ่งบทบัญญัติมาตรานี้ได้ให้นักแสดงมีสิทธิในการจำหน่ายเพียงการแสดงที่บันทึกเสียงลงในสิ่งบันทึกเสียงเท่านั้นแต่ไม่รวมไปถึงงานแสดงภายในรูปแบบอื่น ๆ และงานเสียงในรูปแบบอื่น ๆ นอกจากนี้ในมาตรา 8(2) ยังได้ให้สิทธิแก่ประเทศภาคีในการกำหนดเงื่อนไขในการสิ้นสิทธิตามวรรค 1 ข้างต้นเพื่อนำมาใช้กับกรณี ภายหลังจากนักแสดงได้จำหน่ายหรือโอนกรรมสิทธิ์ต้นฉบับหรือสำเนาบันทึกการแสดง

(4) สิทธิในการนำการแสดงออกเผยแพร่ที่ปรากฏอยู่ในมาตรา 10 โดยได้ให้นักแสดงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการนำแสดงที่บันทึกในสิ่งบันทึกเสียงออกเผยแพร่สู่สาธารณชนไม่ว่าโดยวิธีการแบบมีสายหรือไร้สายโดยวิธีการจัดให้สาธารณชนเลือกที่จะเข้าถึงการแสดงเหล่านั้นในเวลาและสถานที่ต่าง ๆ กันได้⁵⁰ ซึ่งสิทธิดังกล่าวนี้จะจำกัดเฉพาะการนำการแสดงที่บันทึกในสิ่งบันทึกเสียงเท่านั้นจะไม่ครอบคลุมไปถึงการแสดงที่บันทึกในลักษณะการบันทึกภาพและเสียง

(5) สิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนการแพร่เสียงแพร่ภาพและการเผยแพร่สู่สาธารณชนนั้นในมาตรา 15 ได้กำหนดให้นักแสดงมีสิทธิในการกำหนดค่าตอบแทนแต่เพียงผู้เดียว สำหรับการนำสิ่งบันทึกเสียงไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการค้าในการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการเผยแพร่สู่สาธารณชน⁵¹ โดยการกำหนดระบบเกี่ยวกับการเรียกร้องค่าตอบแทนจากผู้ใช้งานแสดงและสิ่งบันทึกเสียงรวมทั้งการกำหนดข้อตกลงในเรื่องค่าตอบแทนของนักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงนั้นสนธิสัญญานี้ให้ประเทศภาคีสามารถจะบัญญัติในเรื่องดังกล่าวได้โดยอิสระซึ่งประเทศภาคีอาจกำหนดให้ไม่มีการเก็บค่าตอบแทนเลยก็ได้

⁴⁷ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 6.

⁴⁸ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 7.

⁴⁹ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 8(1).

⁵⁰ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 10.

⁵¹ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 15(1).

4) สิทธิของผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง

(1) สิทธิในการทำซ้ำซึ่งผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการใช้สิทธิไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมในการทำซ้ำสิ่งบันทึกเสียงไม่ว่าในวิธีการหรือรูปแบบใดก็ตามซึ่งมาตรานี้มีลักษณะคล้ายกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 10 ของอนุสัญญากรุงโรมยกเว้นเพียงคำว่า “ไม่ว่าในวิธีหรือรูปแบบใด” (In any Manner or Form) ซึ่งการที่สนธิสัญญานี้เพิ่มข้อความดังกล่าวเข้ามาทำให้มาตรการนี้ครอบคลุมไปถึงการทำซ้ำโดยวิธีการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลรวมถึงสิ่งบันทึกเสียงที่จัดเก็บไว้ในรูปแบบดิจิทัลจะได้รับความคุ้มครองตามมาตรานี้ด้วย

(2) สิทธิในการจำหน่ายซึ่งสนธิสัญญานี้ให้ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจัดทำต้นฉบับและสำเนาสิ่งบันทึกเสียงออกสู่สาธารณชนตลอดจนมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจำหน่ายและการโอนกรรมสิทธิ์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 12 (1) นอกจากนี้ในมาตรา 12 (2) ของสนธิสัญญานี้ยังให้สิทธิแก่ประเทศภาคีในการกำหนดเงื่อนไขในการลีสสิทธิตามวรรค 1 ข้างต้นเพื่อนำมาใช้กับกรณีภายหลังจากผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงได้จำหน่ายหรือโอนกรรมสิทธิ์ต้นฉบับหรือสำเนาสิ่งบันทึกเสียง⁵²

(3) สิทธิในการเผยแพร่สิ่งบันทึกเสียงซึ่งในมาตรา 14 ให้ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการเผยแพร่สิ่งบันทึกเสียงสู่สาธารณชนไม่ว่าโดยวิธีแบบมีสายหรือวิธีแบบไร้สายโดยวิธีการจัดให้สาธารณชนสามารถเลือกที่จะเข้าถึงสิ่งบันทึกเสียงได้ในเวลาและสถานที่ต่าง ๆ กันได้⁵³

(4) สิทธิในค่าตอบแทนการแพร่เสียงแพร่ภาพและการเผยแพร่สู่สาธารณชนซึ่งสิทธิในค่าตอบแทนการแพร่เสียงแพร่ภาพและการเผยแพร่สู่สาธารณชนของผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงบัญญัติไว้ในมาตรา 15 เช่นเดียวกับสิทธิของนักแสดงกล่าวคือผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงมีสิทธิในการกำหนดค่าตอบแทนแต่เพียงผู้เดียวสำหรับการใช้สิ่งบันทึกเสียงไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการค้าในการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการเผยแพร่สู่สาธารณชน

5) ข้อจำกัดและข้อยกเว้นการให้ความคุ้มครองสิทธินักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง มาตรา 16 ของสนธิสัญญานี้กำหนดข้อจำกัดและข้อยกเว้นเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธินักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงโดยกำหนดให้ประเทศภาคีสามารถตราบทบัญญัติกำหนดเพื่อนำไปใช้ในเรื่องข้อยกเว้นเกี่ยวกับการคุ้มครองนักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงเช่นเดียวกับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมและศิลปกรรมดังนั้นประเทศภาคีสามารถนำข้อจำกัดและข้อยกเว้นที่กำหนดใช้กับการให้ความคุ้มครองผู้สร้างสรรค์ในงานวรรณกรรมและศิลปกรรมสามารถมาประยุกต์ใช้กับสิทธิของนักแสดงและผู้ผลิตสิ่ง

⁵² WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 12(1)(2).

⁵³ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 14.

บันทึกเสียงให้ได้อย่างไรก็ตามในมาตรา 16(2) กำหนดให้ข้อจำกัดและข้อยกเว้นตามสนธิสัญญานี้จะจำกัดเฉพาะการกระทำที่ไม่เป็นการขัดหรือแย้งกับการแสวงหาผลประโยชน์โดยทั่วไปในด้านการแสดง และสิ่งบันทึกเสียงและต้องไม่เป็นการแสวงหาประโยชน์โดยทั่วไปในด้านการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงและต้องไม่เป็นการกระทำที่เป็นการนำทบทวนของกฎหมายเกี่ยวกับข้อจำกัดและข้อยกเว้นดังกล่าว แสวงหาประโยชน์อย่างไม่มีเหตุผลสมควรนอกจากนี้ในข้อความอันเป็นที่ยอมรับได้อธิบายว่าข้อยกเว้นดังกล่าวสามารถนำไปใช้กับสถานะดิจิทัลได้ถึงไปกว่านั้นยังให้นำข้อความอันเป็นที่ยอมรับของสนธิสัญญาว่าด้วยลิขสิทธิ์มาตรา 10 มาใช้กับมาตรานี้ได้โดยอนุโลมโดยอนุญาตให้ประเทศภาคีสามารถตราบทบัญญัติข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นเพื่อนำไปใช้กับเครือข่ายดิจิทัลได้

3.2.5.3 สนธิสัญญาอื่นขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ

การแพร่เสียงแพร่ภาพได้ขยายไปถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งทำให้กฎหมายที่มีอยู่เดิมอาจครอบคลุมไม่ทั่วถึงจึงทำให้องค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกได้ออกร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพขึ้น (Draft basics Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations Including A Non-Mandatory Appendix on The Protection in Relation to Webcasting)⁵⁴

1) ขอบเขตการคุ้มครองตามร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพไว้คล้ายกับสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT) กล่าวคือ⁵⁵

(1) การแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) หมายถึง การส่งสัญญาณโดยวิธีไร้สายไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงและให้รวมถึงการส่งสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมหรือการส่งสัญญาณไร้สายที่มีการเข้ารหัสป้องกันซึ่งมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพนี้จะไม่รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์

⁵⁴ Draft basics Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations Including A Non-Mandatory Appendix on The Protection in Relation to Webcasting [Online], 10 April 2016. Available from http://www.wipo.int/edocs/mdocs/copyright/en/sccr_14/sccr_14_2.doc.

⁵⁵ Draft basics Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations Article 2(a)(b).

จากคำนิยามดังกล่าวจะเห็นได้ว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นได้ขยายความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพว่าการส่งสัญญาณอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ผู้รับก็ถือเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพด้วยและยังอธิบายความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพเพิ่มเติมให้ชัดเจนว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพจะไม่รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพยังได้ให้ความคุ้มครองไปถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยใช้สายอย่างเช่นการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิลด้วยซึ่งสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันเทิงเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT) ไม่ได้ให้การคุ้มครองไว้

(2) การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิล (Cablecasting) หมายถึง การส่งสัญญาณโดยวิธีใช้สายไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงและให้รวมถึงการส่งสัญญาณผ่านดาวเทียมหรือการส่งสัญญาณใช้สายที่มีการเข้ารหัสป้องกันซึ่งมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิลนี้จะไม่รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์

(3) การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นไม่ได้มีบัญญัติไว้ในมาตรา 2 ของร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพในเรื่องคำนิยามเหมือนอย่างการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิลแต่ได้มีการบัญญัติไว้เป็นแนวทางอยู่ในภาคผนวกแทนซึ่งเรียกว่าภาคผนวกที่ยังไม่ใช่ข้อบังคับในการคุ้มครองที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (A Non – Mandatory Appendix on The Protection in Relation to Webcasting) โดยภาคผนวกดังกล่าวได้วางแนวทางในการให้ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไว้⁵⁶ กล่าวคือ การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (Webcasting) หมายถึง การส่งสัญญาณโดยวิธีการใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงหรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกันและให้รวมถึงการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่มีการถอดรหัสโดยองค์การการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าว

(4) ส่วนองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตนั้น (Webcasting Organization) หมายถึง นิติบุคคลที่มีอิสระและมีความรับผิดชอบในการส่งสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงและมีการประชุมและจัดตารางรายการในการส่งสัญญาณนั้น

⁵⁶ A Non – Mandatory Appendix on The Protection in Relation to Webcasting Article 2(a)(b).

2) สิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ในเรื่องสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพนั้น องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิในการกระทำในงานแพร่เสียงแพร่ภาพประการดังต่อไปนี้

(1) สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ (Right of Retransmission) ตาม มาตรา 6 กล่าวคือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting Organizations) มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว ในการอนุญาตให้แพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำในงานแพร่เสียงแพร่ภาพด้วยวิธีใด ๆ ก็ตามซึ่งรวมถึงการแพร่ เสียงแพร่ภาพซ้ำแบบไร้สายหรือการส่งสัญญาณซ้ำโดยใช้สายและการแพร่เสียงแพร่ภาพบนระบบ เครือข่ายคอมพิวเตอร์⁵⁷

(2) สิทธิในการบันทึก (Right of Fixation) กล่าวคือตามมาตรา 7 องค์กร แพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการอนุญาตให้บันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้น⁵⁸

(3) สิทธิในการทำซ้ำ (Right of Reproduction) ตามมาตรา 8(1) กล่าวคือ องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการอนุญาตให้ทำซ้ำทั้งทางตรงหรือ ทางอ้อมในลักษณะหรือรูปแบบใดหรือบันทึกในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ⁵⁹

(4) สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพตามที่ได้บันทึกไว้ (Right of Transmission Following Fixation) ตามมาตรา 9(1) กล่าวคือ องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการ อนุญาตแพร่เสียงแพร่ภาพในงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามที่ได้บันทึกไว้แล้วไปยังผู้รับโดยวิธีใดก็ได้

3) ข้อจำกัดและข้อยกเว้นในการคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรแพร่ เสียงแพร่ภาพ ข้อจำกัดและข้อยกเว้นในการคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรแพร่เสียงแพร่ ภาพนั้นมีบัญญัติไว้ในมาตรา 12 กล่าวคือ

(1) ประเทศภาคีสมาชิกผู้ทำสัญญาอาจใช้กฎหมายภายในของระเทศที่มี ข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นชนิดเดียวกันกับข้อจำกัดและข้อยกเว้นในการคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพ ขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือนำข้อจำกัดและข้อยกเว้นการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในวรรณกรรมและ ศิลปกรรมหรือการคุ้มครองสิทธิที่เกี่ยวข้องมาใช้

(2) ประเทศภาคีสมาชิกผู้ทำสัญญาจะต้องจำกัดขอบเขตของข้อจำกัดหรือ ข้อยกเว้นใด ๆ ในสิทธิที่บัญญัติไว้ในสนธิสัญญานี้เป็นกรณีพิเศษโดยไม่ขัดกับการแสวงหาประโยชน์ ตามปกติของการแพร่เสียงแพร่ภาพและไม่มีกระทบกระเทือนเกินสมควรในผลประโยชน์ที่ถูกต้องตาม กฎหมายขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

⁵⁷ Draft basics Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations, Article 6.

⁵⁸ Draft basics Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations, Article 7.

⁵⁹ WIPO Performances and Phonograms Treaty, Article 12(1)(2).

สรุปหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ประเทศไทย พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในคุ้มครองป้องกันผลประโยชน์ซึ่งบุคคลพึงจะได้รับจากผลงานที่เกิดความนึกคิดของผู้สร้างสรรค์โดยมุ่งหวังให้คนทั่วไปเคารพในสิทธิ์ของผู้รับเพื่อผดุงรักษามลประโยชน์ของผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ตราบเท่าที่ไม่เป็นการกระทบกระเทือนต่อประโยชน์สาธารณะแต่ไม่มีการให้ความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ไว้คงมีแต่คำนิยาม “งานแพร่เสียงแพร่ภาพ” หมายความว่า งานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียงการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์หรือโดยวิธีอย่างอื่น อันคล้ายคลึงกันจะเห็นได้ว่าความหมายจะเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพในวิทยุและโทรทัศน์ในระบบปกติแต่การแพร่เสียงแพร่ภาพไม่มีการกำหนดคำนิยามไว้อย่างชัดเจนแต่ในคำนิยามได้มีคำว่า “โดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งอาจจะหมายถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้แต่ก็มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่าคำดังกล่าวครอบคลุมมากน้อยเพียงใดนอกจากนี้ยังกำหนดหลักการคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในแพร่เสียงแพร่ภาพการกระทำที่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในแพร่เสียงแพร่ภาพข้อยกเว้นการละเมิดในแพร่เสียงแพร่ภาพ

มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้บริการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ต่างประเทศ ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่มีการแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์เพื่อให้กฎหมายมีความสอดคล้องและรองรับกับเทคโนโลยีในปัจจุบันซึ่งการแก้ไขดังกล่าวนี้ได้กระทำโดยการตรากฎหมายที่เรียกว่า The Digital Millennium Copyright Act of 1998 ได้วางหลักสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพข้อยกเว้นของการละเมิดลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพการให้ความคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงทางเว็บไซต์หลักเกณฑ์ในการขอใบอนุญาตใช้สิทธิแพร่เสียงทางเว็บไซต์ ข้อจำกัดความรับผิดชอบของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ เป็นต้น

ประเทศสหราชอาณาจักรกฎหมาย Copyright, Designs and Patents Act 1998 ซึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพที่สำคัญมีดังต่อไปนี้ ความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพประเทศออสเตรเลียกฎหมายลิขสิทธิ์ได้ดำเนินรอยตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษหลักทั่วไปพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 จะมีความคล้ายคลึงกับพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ของสหราชอาณาจักรได้มีการแยกงานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ ออกเป็น 2 หมวดคือบัญญัติเรื่อง “งาน” และ Part IV บัญญัติเรื่อง “งานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ” คำว่า “งาน” (Work) ตามคำนิยามในมาตรา 10(1) คืองานวรรณกรรมนาฏกรรมดนตรีกรรมหรือศิลปกรรมซึ่งงานทั้งหมดนี้ต้องเป็นงานแรกเริ่มใน Part IV มาตรา 113(1) เรื่องงานอันเป็นวัตถุแห่งลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ ประกอบด้วยสิ่งบันทึกเสียงงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์

และวิทยุฟิล์มภาพยนตร์งานสิ่งพิมพ์โฆษณางานลิขสิทธิ์ในหมวดนี้ไม่ต้องการเงื่อนไขว่าต้องเป็นงานแรกเริ่ม

ส่วนประเทศญี่ปุ่นกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1970 ได้มีการแก้ไขบททวนหลายครั้งเรื่องหลัก ๆ ที่นำมาแก้ไขมีดังนี้ใน ค.ศ. 1984 ยอมรับสิทธิการเช่า ค.ศ. 1985 เงื่อนไขเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ค.ศ. 1986 เงื่อนไขเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองฐานข้อมูลสิทธิในการส่งสัญญาณตามสายและให้ความคุ้มครององค์การส่งกระจายเสียงและภาพนามसानในฐานะสิทธิข้างเคียงซึ่งให้ความคุ้มครองเช่นเดียวกันกับการให้ความคุ้มครองสิทธิขององค์การแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1988 มีลักษณะเป็นกฎหมายที่ทันสมัยอันเป็นที่ยอมรับของนานาประเทศและรวมบทบัญญัติที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะของชาวญี่ปุ่นซึ่งมีลักษณะพื้นฐานอยู่ 4 ประการ คือ 1) เพื่อส่งเสริมให้มีการคุ้มครองผู้สร้างสรรค์ 2) ทำให้สิทธิข้างเคียงมีความมั่นคงขึ้นกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับนี้ได้บัญญัติเรื่องสิทธิข้างเคียงเช่นสิทธิของนักแสดงผู้ผลิตโสตทัศนศึกษาองค์การแพร่เสียงแพร่ภาพมีบทบัญญัติที่ถือแบบอย่างอนุสัญญากรุงโรมเพื่อรองรับการเข้าเป็นภาคีอนุสัญญากรุงโรม 3) พิจารณาการตัดทอนผลประโยชน์อย่างยุติธรรมจากผลผลิตทางวัฒนธรรม 4) เป็นหลักประกันการให้ความช่วยเหลือการพัฒนาทางวัฒนธรรม

กฎหมายระหว่างประเทศที่ให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

อนุสัญญากรุงโรม ค.ศ. 1961 (Rome Convention 1961) อนุสัญญากรุงโรมประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองนั้นยังไม่มีควมก้าวหน้ามากนักในช่วงระยะเวลาดังกล่าวแต่ต่อมาสภาพการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปในทางตรงกันข้ามประเทศต่าง ๆ ได้ให้ความสนใจต่อการเข้าร่วมเป็นสมาชิกในความตกลงนี้มากยิ่งขึ้นทั้งนี้ส่งผลมาจากการเติบโตอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และโทรคมนาคมแต่อย่างไรก็ตามประเทศไทยไม่ได้เข้าร่วมในอนุสัญญาฯ ดังกล่าวความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพได้มีกำหนดไว้ใน Article 3 ของข้ออนุสัญญากรุงโรมว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพหมายถึงการสื่อสารโดยวิธีไม่ใช่สายเพื่อให้สาธารณะชนได้รับเสียงหรือภาพและเสียงส่วนสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT) องค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกนั้นได้ออกสนธิสัญญาหลายฉบับและได้มีประเทศที่เป็นภาคีสมาชิกหลายประเทศได้อนุมัติการสนธิสัญญาขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกมาเป็นกฎหมายภายในซึ่งสนธิสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่สำคัญนั้นคือสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและการบันทึกขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกหรือ WPPT ซึ่งมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้วัตถุประสงค์ของสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขอเขตการคุ้มครองตามสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงสิทธิของนักแสดงหรือผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงสิทธิของผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงข้อจำกัดและข้อยกเว้นการให้ความคุ้มครองสิทธินักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียง

สนธิสัญญาอื่นขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพการแพร่เสียงแพร่ภาพได้ขยายไปถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งทำให้งกฎหมายที่มีอยู่เดิมอาจครอบคลุมไม่ทั่วถึงจึงทำให้องค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกได้ออกร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์การแพร่เสียงแพร่ภาพขึ้นกล่าวถึงขอบเขตการคุ้มครองตามร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์การแพร่เสียงแพร่ภาพความหมายการแพร่เสียงแพร่ภาพการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิลส่วนการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นไม่ได้มีบัญญัติไว้ในมาตรา 2 ของร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์การแพร่เสียงแพร่ภาพในเรื่องคำนิยามเหมือนอย่างการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิลแต่ได้มีการบัญญัติไว้เป็นแนวทางอยู่ในภาคผนวกแทนซึ่งเรียกว่าภาคผนวกที่ยังไม่ใช่ข้อบังคับในการคุ้มครองที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์โดยภาคผนวกดังกล่าวได้วางแนวทางในการให้ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไว้กล่าวคือการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (Webcasting) หมายถึง การส่งสัญญาณโดยวิธีการใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงหรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกันและให้รวมถึงการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่มีการถอดรหัสโดยองค์การการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์การแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าว

ตารางที่ 3.1: ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ประเภท	สหรัฐอเมริกา	สหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
กฎหมายหลัก ที่คุ้มครอง ลิขสิทธิ์งาน แพร่เสียงแพร่ ภาพออนไลน์	The Digital Millennium Copyright Act of 1998 หรือ DMCA โดยมีผลเป็นการแก้ไขเพิ่มเติม U.S . Code Title 17	The Copyright and Related Right Regulation 2003 ขึ้นเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติต่าง ๆ ของ Copyright Designs and Patents Act 1998 ส่วนกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลีย คือ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ 1968 ได้ดำเนินรอยตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของอังกฤษหลักทั่วไปพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968	กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ.1970 ได้มีการแก้ไข ทบทวนหลายครั้งเรื่องหลัก ๆ ที่นำมาแก้ไขมีดังนี้ใน ค.ศ. 1984 ยอมรับสิทธิการเช่า ค.ศ. 1985 และการให้ความคุ้มครองสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1988	พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2558
ความหมาย “งานแพร่เสียง แพร่ภาพ ออนไลน์”	ส่วนงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นแม้จะไม่ได้มีกำหนดไว้แน่ชัดในคำนิยามแต่เทียบเคียงบทนิยามของขอบเขตการคุ้มครองตามร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ได้ให้ความหมายว่า “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์” หมายถึง การส่ง	ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ จะรวมถึงการถ่ายทอดใด ๆ ทางอินเทอร์เน็ต คือ (1) การถ่ายทอดไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะเดียวกันบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและวิธีการอื่น (2) กรณีการถ่ายทอดสด	แม้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นจะไม่ได้บัญญัติความหมายของ “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์” ไว้ก็ตามแต่ปัจจุบันญี่ปุ่นได้เป็นสมาชิกในอนุสัญญาระหว่างประเทศในสายกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียงในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิข้างเคียงงานแพร่เสียงแพร่	แต่ไม่มีการให้ความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ไว้คงมีแต่คำนิยาม “งานแพร่เสียงแพร่ภาพ”: ซึ่งในความหมายปรากฏคำว่า

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ): ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ประเภท	สหรัฐอเมริกา	สหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
	<p>สัญญาณโดยวิธีการใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงหรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกันและให้รวมถึงการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่มีการถอดรหัสโดยองค์การการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าว</p>	<p>(3) การถ่ายทอดภาพเคลื่อนไหวหรือเสียงซึ่งได้มีการบันทึกไว้เพื่อนำเสนอต่อสาธารณชนโดยบุคคลซึ่งมีหน้าที่ในการถ่ายทอด สดและรายการภาพและเสียงดังกล่าวนั้นถูกแพร่ภาพออกไปตามตารางเวลาที่กำหนดไว้โดยบุคคลนั้น</p>	<p>ภาพของต่างประเทศ พบว่า ร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพญี่ปุ่นมีข้อผูกพันตามพันธกรณีด้วยดังนั้นจึงอาจเทียบเคียงความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ ได้ว่าหมายถึง “การส่งสัญญาณโดยวิธีใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงหรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกันและให้รวมถึงการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่จะมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าว”</p>	<p>..หรือโดยวิธีอื่นอันคล้ายคลึงกัน” ซึ่งอาจจะหมายถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ได้</p>

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ): ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ประเภท	สหรัฐอเมริกา	สหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
การให้ความ คุ้มครอง เจ้าของลิขสิทธิ์ ในงานแพร่ เสียงทาง ออนไลน์	<p>1) การถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบ โต้ตอบหรือแบบสื่อสาร 2 ทาง ซึ่งการ ถ่ายทอดข้อมูลดังกล่าวนี้ช่วยให้สาธารณชนที่ เป็นสมาชิกได้รับฟังรายการพิเศษที่เหมาะสม กับผู้รับหรือรายการที่ได้เลือกหรือสิ่ง บันทึกเสียงโดยเฉพาะ</p> <p>2) การถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบ ไม่ได้โต้ตอบหรือแบบสื่อสารฝ่ายเดียว</p> <p>3) การถ่ายทอดกระจายเสียงแบบที่ไม่มีการ บอกรับสมาชิก ซึ่งการให้บริการในลักษณะนี้ จะได้รับการยกเว้นจากการเสียค่าสิทธิในการ แสดงแบบดิจิทัลในสิ่งบันทึกเสียงทั้งหมด เนื่องจากการให้บริการดังกล่าวมีลักษณะแบบ อนาล็อกไม่ใช่แบบดิจิทัลซึ่งถ่ายทอดโดยผ่าน ทางอากาศ</p>	<p>เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ</p> <p>1) ในเรื่องเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่ เสียงแพร่ภาพนั้นกฎหมายยังให้คำนิยาม ไว้เช่นเดิมกล่าวคือบุคคลที่ถือว่าเป็น เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ คนแรกหรือบุคคลที่ถือว่าเป็นผู้สร้าง สรรค์ในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพ</p> <p>2) สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในการแพร่ เสียงแพร่ภาพสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ใน งานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นจะมีสิทธิแต่ เพียงผู้เดียว ในการ (1) การทำซ้ำแพร่ เสียงแพร่ภาพและรวมถึงการทำซ้ำ ภาพถ่ายจากงานทั้งหมดหรือบางส่วน ของเนื้อหาในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ</p>	<p>สิทธิของผู้แพร่เสียงแพร่ภาพคือ องค์กรแพร่ เสียงแพร่ภาพจึงจำเป็นต้องกล่าวผู้เป็นเจ้าของ ลิขสิทธิ์งานหรือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพใน เบื้องต้นก่อนในประเทศญี่ปุ่นนั้นองค์กรแพร่เสียง แพร่ภาพเป็นหนึ่งในสามของผู้รับประโยชน์ใน ระบบสิทธิข้างเคียงกฎหมายให้ความคุ้มครอง องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพด้วยเหตุผลดังนี้</p> <p>(1) ลักษณะการวางแผนและรวบรวมรายการ แพร่เสียงแพร่ภาพเมื่อพิจารณาแล้วเป็นการ สร้างสรรค์งาน (2) องค์กรได้มีส่วนสนับสนุนใน การแพร่ข้อมูลงานอันมีลิขสิทธิ์ไปทั่วประเทศเป็น สิ่งส่งเสริมมาตรฐานการดำเนินชีวิตและ วัฒนธรรมสาธารณชนทั่วไป (3) องค์กรได้ใช้เงิน ลงทุนสูงเพื่อที่จะให้การสนับสนุนแพร่งานออกสู่</p>	<p>ให้ผู้สร้างสรรค์เป็นผู้มีลิขสิทธิ์ ในงานที่ตนได้สร้างสรรค์ขึ้น ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้</p> <p>1) หลักบุคคลให้ผู้สร้างสรรค์ ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นผู้ มีลิขสิทธิ์ในงานที่ตนได้ สร้างสรรค์ขึ้นภายใต้เงื่อนไขใน มาตรา 8 2) หลักสถานะของ ผู้สร้างสรรค์ซึ่งในงานที่ผู้ สร้างสรรค์ได้สร้าง สรรค์ตาม มาตรา 9 และมาตรา 10 3) หลักสิทธิของผู้ดัดแปลงงาน ใดมีลักษณะเป็นการดัดแปลง งานอันมีลิขสิทธิ์ตามมาตรา 11</p>

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ): ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ประเภท	สหรัฐอเมริกา	สหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
		(2) การจำหน่ายแจกสำเนางานแก่สาธารณชน (3) การให้สาธารณชนเช่าหรือยืมงานสร้างสรรค์ (4) การแสดงหรือทำให้ปรากฏต่อสาธารณชนในงานที่สร้างสรรค์ (5) เผยแพร่งานสร้างสรรค์ต่อสาธารณชน	สาธารณชน (4) การให้การควบคุมงานแพร่เสียงแพร่ภาพจะเป็นผลที่นำไปสู่ความคุ้มครองสิทธิของเจ้าของงานซึ่งได้ร่วมกันสร้างสรรค์งานภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ของญี่ปุ่น (5) สิทธิในการทำซ้ำคือสิทธิในการบันทึกเสียงและภาพจากงานส่งกระจายเสียงและภาพตามสายและมีสิทธิในการทำซ้ำโดยวิธีการถ่ายภาพหรือโดยวิธีการอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันจากภาพและเสียงที่ปรากฏอยู่ในการกระจายเสียงและภาพจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กร (6) สิทธิที่จะรับงานส่งกระจายเสียงและภาพตามสายและแพร่เสียงแพร่ภาพงานดังกล่าวออกไปกระจายเข้าไปตามสายเคเบิล (7) สิทธิในการสื่อสารโทรทัศน์ตามสิทธิในการสื่อสารโทรทัศน์ตามสายต่อสาธารณชนโดยวิธีใช้เครื่องมือพิเศษที่ทำให้ภาพขยายขึ้น	หรืองานใดมีลักษณะเป็นการนำเอางานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้มารวบรวมหรือประกอบเข้ากันโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามมาตรา 12 4) หลักการเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในฐานะผู้รับโอนซึ่งลิขสิทธิ์นั้นตามมาตรา 17

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ): ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ประเภท	สหรัฐอเมริกา	สหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
ข้อจำกัดความ รับผิดของผู้ ให้บริการแพร่ เสียงแพร่ภาพ ทางออนไลน์	1) ข้อจำกัดความรับผิดสำหรับการรับส่งข้อมูล ชั่วคราว ในมาตรา 512(a) ได้กำหนดข้อจำกัด ความรับผิดของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ ภาพทางเว็บไซต์ที่ทำหน้าที่ในการส่งต่อข้อมูล หรือการเชื่อมต่อสัญญาณหรือการจัดให้ซึ่งการ เชื่อมโยงข้อมูลเพื่อการติดต่อสื่อสารในระบบ ออนไลน์ระหว่างตำแหน่งหรือจุดหมายที่ ผู้ใช้งานได้กำหนดขึ้นไว้แล้วซึ่งในการกระทำ ดังกล่าวได้ก่อให้เกิดการทำซ้ำข้อมูลขึ้นใน ระหว่างทางและเป็นการชั่วคราวบน ระบบปฏิบัติการของเครือข่ายโดยอัตโนมัติซึ่ง ผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์			ชั้นหลัก 1) การกระทำอย่างใด อย่างหนึ่งแก่งานแพร่เสียงแพร่ ภาพอันมีลิขสิทธิ์ตาม พระราชบัญญัตินี้โดยไม่ได้รับ อนุญาตตามมาตรา 15(5) ให้ ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ตามมาตรา 29 รวมทั้งการ กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่ โปรแกรมคอมพิวเตอร์อันมี ลิขสิทธิ์ตามมาตรา 30 2) ชั้นรองผู้ใดรู้อยู่แล้วหรือมี เหตุอันควรรู้ว่างานใดได้ทำขึ้น โดยละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่น กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งแก่

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ): ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ประเภท	สหรัฐอเมริกา	สหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
	<p>2) ข้อจำกัดความรับผิด ในการเก็บข้อมูลตามคำสั่งของผู้ให้บริการเว็บระบบหรือในเครือข่ายของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพในมาตรา 512(c)</p> <p>3) ข้อจำกัดความรับผิดสำหรับเครื่องมือชี้แหล่งที่ตั้งข้อมูล ในมาตรา 512(d)</p>			<p>งานนั้นเพื่อหากำไรให้ถือว่าผู้นั้นกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 31</p>
<p>ข้อยกเว้นการละเมิดในแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์</p>	<p>ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ที่สำคัญนั้นสามารถแบ่งออกเป็น 2 กรณีกล่าวคือ</p> <p>1) กรณีทั่วไปซึ่งเป็นการใช้งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรม (Fair Use) ซึ่งหลักนี้ถูกบัญญัติไว้ในมาตรา 107 เช่น (1) วัตถุประสงค์และลักษณะของการใช้งาน ซึ่งวัตถุประสงค์และลักษณะของการใช้งานนี้จะหมายความรวมถึงการกระทำทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นรูปของการค้าหรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาที่ไม่แสวงหากำไร</p>	<p>ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ</p> <p>1) การกระทำใดๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการตีพิมพ์วิจารณ์และรายงานข่าวโดยไม่ต้องแสดงการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นตามมาตรา 30(3)</p>	<p>ข้อยกเว้นของการละเมิดลิขสิทธิ์ข้างเคียงของการแพร่เสียงแพร่ภาพ</p> <p>1) การบันทึกชั่วคราวโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพอาจทำการบันทึกเสียงหรือภาพชั่วคราวการบันทึกงานโดยมีจุดประสงค์เพื่อนำไปใช้งานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรและโดยใช้เครื่องมืออุปกรณ์อำนวยความสะดวกขององค์กรและไม่อนุญาตให้เก็บภาพงานบันทึกชั่วคราวเกินกว่า 6 เดือนหลังจากการแพร่เสียงแพร่ภาพ</p>	<p>1) การกระทำแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ของบุคคลอื่นตามพระราชบัญญัตินี้หากไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควรมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์</p>

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ): ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ประเภท	สหรัฐอเมริกา	สหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
	<p>(2) ลักษณะของงานอันมีลิขสิทธิ์ ซึ่งลักษณะของงานอันมีลิขสิทธิ์ที่สามารถนำมาใช้ได้โดยชอบธรรมนั้นจะต้องมีลักษณะที่ก่อให้เกิดความรู้ความก้าวหน้าให้กับสังคม (3) จำนวนหรือความสำคัญของส่วนของงานที่ถูกนำมาใช้เมื่อเทียบกับงานอันมีลิขสิทธิ์ทั้งหมด</p> <p>(4) ผลกระทบอันเกิดขึ้นจากการใช้งานที่มีต่อตลาดของงานอันมีลิขสิทธิ์หรือคุณค่าของงานอันมีลิขสิทธิ์</p> <p>2) ข้อยกเว้นในกรณีเฉพาะซึ่งเป็นข้อจำกัดสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์ซึ่งมีข้อยกเว้นหลายประการแต่ที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นที่สำคัญมีดังต่อไปนี้</p>	<p>2) การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งปรากฏงานศิลปกรรมและดนตรีกรรมตามที่โอกาสจะอำนวย (Incidental Inclusion) ไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานประเภทนั้นๆตามมาตรา 31</p> <p>3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อใช้ในการสอบหรือเพื่อเตรียมการสอน โดยผู้สอนหรือผู้เรียนจะไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามมาตรา 32(2)</p> <p>4) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพโดยสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการศึกษาไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานอื่นซึ่งรวมอยู่ในงานดังกล่าวตามมาตรา 35(1)</p>	<p>2) การแพร่เสียงแพร่ภาพอันเป็นรายการการศึกษาในโรงเรียนอนุญาตให้แพร่เสียงแพร่ภาพในรายการสู่สาธารณชนและทำซ้ำเนื้อหารายการเพื่อใช้ในการสอน</p> <p>3) การรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันอนุญาตให้มีการทำซ้ำและแสวงหาประโยชน์จากงานที่เกี่ยวข้องกับในเหตุการณ์หรือได้ชมหรือฟังในการรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันโดยวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพ</p> <p>4) การอ้างอิงงานอนุญาตให้อ้างอิงจากงานที่เผยแพร่ต่อสาธารณชนและการอ้างอิงต้องไม่ขัดต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นธรรมและขอบเขตการอ้างอิงไม่เกินกว่าขอบเขตที่เหมาะสมกับจุดประสงค์</p>	<p>2) การกล่าวคัดลอกเลียนหรืออ้างอิงงานบางตอนตามสมควรจากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้โดยมีการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นมีให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์</p> <p>3) การทำซ้ำโดยบรรณาธิการของห้องสมุดซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์</p> <p>4) การกระทำแก่โปรแกรมคอมพิวเตอร์อันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้มิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากไม่มี</p>

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ): ตารางเปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

ประเภท	สหรัฐอเมริกา	สหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย	ประเทศญี่ปุ่น	ประเทศไทย
	(1) ข้อยกเว้นเกี่ยวกับการถ่ายทอดสัญญาณไปยังสถานีย่อยตามมาตรา 111 (2) ข้อยกเว้นเกี่ยวกับการบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานีวิทยุตามมาตรา 112	5) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินกระบวนการทำงานของรัฐสภาหรือการพิจารณาของศาลรวมถึงการรายงานพิจารณาดังกล่าวตามมาตรา 45	5) การอนุญาตเชิงบังคับในงานแพร่เสียงแพร่ภาพงานที่ถูกใช้แพร่เสียงแพร่ภาพโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพภายในการอนุญาตเชิงบังคับที่ออกคำสั่งและกำหนดจำนวนค่าใช้จ่ายโดยคณะกรรมการขององค์กรเพื่อกิจการค้าวัฒนธรรมนั้นจะต้องเป็นกรณีที่องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพได้ร้องขอเพื่อทำการแพร่เสียงแพร่ภาพงานจากเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ไม่สามารถตกลงกันได้	วัตถุประสงค์เพื่อหากำไรและได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 35 5) การทำซ้ำเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติราชการโดยเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายหรือตามคำสั่งของเจ้าพนักงานดังกล่าวซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้และที่อยู่ในความครอบครองของทางราชการมิให้ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ถ้าได้ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง (มาตรา 43)

บทที่ 4

วิเคราะห์เปรียบเทียบความรับผิดชอบในการละเมิดลิขสิทธิ์ งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยและต่างประเทศ

ในบทนี้จะศึกษาถึงการละเมิดลิขสิทธิ์และการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ตามกฎหมายไทยและเปรียบเทียบต่างประเทศเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างหรือความสอดคล้องกันในรูปแบบการคุ้มครองและปัญหาจากการบังคับใช้กฎหมายของประเทศไทยและวิเคราะห์ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยเพื่อเสนอแนะแนวทางเพื่อปรับปรุงและแก้ไขกฎหมายการปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยดังนี้

4.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยกับกฎหมายต่างประเทศ

งานแพร่เสียงแพร่ภาพเกิดขึ้นในรูปแบบวิทยุกระจายเสียงในต้นศตวรรษที่ 20 และได้รับความนิยมนับหลายในยุคต่อมาในระบบโทรทัศน์และในยุคปัจจุบันในระบบผ่านทางอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (Webcasting) ซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพในระบบต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นเป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการในการรับข้อมูลข่าวสารทั้งในด้านการศึกษาหรือทางด้านเศรษฐกิจตลอดจนทางด้านบันเทิงซึ่งจากการใช้บริการกันอย่างแพร่หลายนี้เองจึงทำให้เกิดการกระทำความผิดกฎหมายในขณะที่ใช้บริการนั้นโดยเฉพาะการกระทำผิดกฎหมายลิขสิทธิ์ซึ่งกฎหมายดังกล่าวนี้มีปัญหาที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่น่าสนใจหลายประการ

4.1.1 เปรียบเทียบคำนิยาม “งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์”

งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มากน้อยเพียงใดนั้น

เมื่อพิจารณาตามหลักกฎหมายลักษณะของงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์นั้นจะเห็นได้ว่ากฎหมายได้ให้คำจำกัดความของงานแพร่เสียงแพร่ภาพไว้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ตามมาตรา 4 ในกรณีดังต่อไปนี้ (1) เป็นงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียง (2) เป็นงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์ (3) เป็นงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกัน

ดังนั้นหากเป็นงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่เข้าลักษณะตามกรณีใดกรณีหนึ่งข้างต้นแล้วก็จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายซึ่งจะเห็นได้ว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นไม่มีกำหนดไว้ชัดเจน

ว่าได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายหรือไม่จึงต้องพิจารณาว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นจะถือเป็นงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันหรือไม่

เมื่อกฎหมายลิขสิทธิ์ไม่ได้บัญญัติไว้โดยชัดเจนว่าความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นมีความหมายเฉพาะงานแพร่เสียงแพร่ภาพแบบไร้สายเท่านั้นประกอบกับในปัจจุบันเทคโนโลยีการสื่อสารได้พัฒนาไปอย่างรวดเร็วดังนั้นงานแพร่เสียงแพร่ภาพจึงควรตีความหมายให้ครอบคลุมถึงเทคโนโลยีในปัจจุบันรวมถึงเทคโนโลยีใหม่ ๆ ในอนาคตเข้ามาพิจารณาประกอบด้วย

ด้วยเหตุนี้ความหมายของคำว่า “โดยวิธีอื่นคล้ายคลึงกันนั้น” น่าจะหมายถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทั้งแบบไร้สายเช่นการส่งสัญญาณผ่านทางดาวเทียมและการแพร่เสียงแพร่ภาพแบบใช้สายเช่นการแพร่เสียงแพร่ภาพในทางเคเบิลทีวีเพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพในแบบไร้สายและแบบใช้สายที่ใช้อยู่จริงในปัจจุบันส่วนถ้อยคำโดยวิธีอื่นใดที่คล้ายคลึงกันให้ครอบคลุมถึงการส่งสัญญาณทางเคเบิลทีวีซึ่งเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพแบบใช้สายด้วยนั้นตีความให้สอดคล้องกับคำว่า โดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียงหรือโดยการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์ซึ่งเป็นวิธีการส่งสัญญาณแบบไร้สายดังนั้นคำว่า “โดยวิธีอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน” จะต้องตีความให้ครอบคลุมเพียงวิธีการส่งสัญญาณแบบไร้สายเท่านั้นเช่นการส่งสัญญาณทางดาวเทียม

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ (Draft Basic Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations) เพื่อรองรับเทคโนโลยีแพร่เสียงแพร่ภาพในปัจจุบันและในอนาคตรวมถึงแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ด้วยเห็นว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นได้กำหนดความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพในแต่ละรูปแบบไว้อย่างชัดเจนกล่าวคือ

ในมาตรา 2(a) การแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) หมายถึงการส่งสัญญาณโดยวิธีไร้สายไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพหรือเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงและให้รวมถึงการส่งสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมหรือการส่งสัญญาณไร้สายที่มีการเข้ารหัสป้องกันซึ่งจะมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพนี้จะไม่รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และ

ในมาตรา 2(b) นั้นได้ให้ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิล (Cablecasting) ว่าหมายถึงการส่งสัญญาณโดยวิธีใช้สายไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงและให้รวมถึงการส่งสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมหรือการส่งสัญญาณใช้สายซึ่งจะมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพนี้จะไม่รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์

ส่วนการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (Webcasting) นั้นได้มีภาคผนวกที่ยังไม่ใช่ข้อบังคับในการคุ้มครองที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้ให้ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในมาตรา 2(a) ว่าหมายถึง “การส่งสัญญาณโดยวิธีใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงหรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกันและให้รวมถึงการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่จะมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าว”

แม้ว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพประกอบกับภาคผนวกที่ยังไม่ใช่ข้อบังคับในการคุ้มครองที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์จะพบว่าความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพในลักษณะต่าง ๆ โดยแบ่งตามประเภทของรูปแบบในการส่งสัญญาณไว้แตกต่างกันอย่างชัดเจนโดยกำหนดว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นจะเป็นการส่งสัญญาณเฉพาะแบบไร้สายเท่านั้นและการแพร่เสียงภาพทางเคเบิลจะเป็นการส่งสัญญาณเฉพาะแบบไร้สายเท่านั้นส่วน “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์” จะเป็นการส่งสัญญาณทั้งโดยวิธีใช้สายหรือโดยวิธีใช้ไร้สายก็ได้แต่จะต้องเป็นการส่งบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์เช่นเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเท่านั้น

เมื่อพิจารณาถึงลักษณะของการส่งสัญญาณอินเทอร์เน็ตจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตมายังผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตแล้วจะสามารถแบ่งลักษณะในการส่งสัญญาณออกเป็นการส่งสัญญาณในแบบ Wireless LAN หรือแบบไร้สายซึ่งจะใช้คลื่นความถี่วิทยุเป็นตัวกลางในการส่งข้อมูลอันมีลักษณะคล้ายกันกับการส่งสัญญาณแบบไร้สายของการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียงและการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์ส่วนการส่งสัญญาณในอีกลักษณะจะเป็นการส่งสัญญาณแบบใช้สายซึ่งเป็นการส่งสัญญาณอินเทอร์เน็ตจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตผ่านทางสายโทรศัพท์ไปยังผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตโดยมีลักษณะคล้ายคลึงกันกับการส่งสัญญาณแบบใช้สายของการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์

เห็นว่าการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียงและลักษณะของการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์ในระบบปกติกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นมีลักษณะเช่นเดียวกันกล่าวคือมีลักษณะส่งสัญญาณทั้งในแบบไร้สายและในแบบใช้สายดังนั้นคำว่าโดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันจึงมีความหมายครอบคลุมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ซึ่งถือว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นเป็นงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันอันได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เช่นเดียวกันกับงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียงหรืองานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศที่ได้ศึกษาพบว่า

ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความหมายการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ว่าเป็นการถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบโต้ตอบหรือแบบสื่อสาร 2 ทางซึ่งการถ่ายทอดข้อมูลดังกล่าวนั้นช่วยให้สาธารณชนที่เป็นสมาชิกได้รับฟังรายการพิเศษที่เหมาะสมกับผู้รับหรือรายการที่ได้เลือกหรือสิ่งบันทึกเสียงโดยเฉพาะผ่านเว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ตหรือการถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบไม่ได้โต้ตอบหรือแบบสื่อสารฝ่ายเดียวซึ่งการถ่ายทอดข้อมูลดังกล่าวนั้นจะต้องมีมาตรการบังคับใช้สิทธิ์หรือการถ่ายทอดการกระจายเสียงแบบที่ไม่มีการบอกรับสมาชิกซึ่งการให้บริการในลักษณะนี้จะได้รับการยกเว้นจากการเสียค่าสิทธิในการแสดงแบบดิจิทัลในสิ่งบันทึกเสียงทั้งหมด

ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรตามกฎหมาย The Copyright and Related Right Regulation 2003 (S.I. 2003/2498) ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมและการขยายความถึงความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพิ่มเติมเพื่อให้ครอบคลุมถึงเทคโนโลยีสมัยใหม่ด้วยว่าถ้าไม่มีบทบัญญัติกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่นการอ้างอิงถึงใดๆที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องตีความไปถึงคือนอกจากความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพจะรวมถึงการถ่ายทอดใด ๆ ทางอินเทอร์เน็ตแล้วยังให้หมายถึงกรณีต่างๆตามมาตรา 6(IA) คือ (1) การถ่ายทอดไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในขณะเดียวกันบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและวิธีการอื่น (2) กรณีการถ่ายทอดสด (3) การถ่ายทอดภาพเคลื่อนไหวหรือเสียงซึ่งได้มีการบันทึกไว้เพื่อนำเสนอต่อสาธารณชนโดยบุคคลซึ่งมีหน้าที่ในการถ่ายทอดสดและรายการภาพและเสียงดังกล่าวนั้นถูกแพร่ภาพออกไปตามตารางเวลาที่กำหนดไว้โดยบุคคลนั้น

นอกจากนี้กฎหมายลิขสิทธิ์ของสหราชอาณาจักรได้มีบทบัญญัติเฉพาะในการให้ความคุ้มครองเคเบิลโปรแกรมและการแพร่เสียงแพร่ภาพแยกต่างหากจากกันโดยเป็นการสนับสนุนข้ออ้างที่ว่า การแพร่เสียงแพร่ภาพและการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิลโปรแกรมเป็นวิธีการส่งสัญญาณที่แตกต่างกันซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นใช้การติดต่อผ่านทางสายโทรศัพท์จึงอาจกล่าวอ้างได้ว่าเป็นการติดต่อแบบใช้สายคล้ายกัน

แม้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นจะได้อำนาจบัญญัติความหมายของ “การแพร่เสียงแพร่ภาพ” “การส่งกระจายเสียงและภาพตามสาย” นิยามของคำว่า “องค์กรกระจายเสียงและภาพตามสายเคเบิล” ไว้ก็ตามแต่ไม่ได้มีนิยาม “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์” ไว้ก็ตามแต่ปัจจุบันญี่ปุ่นได้เป็นสมาชิกในอนุสัญญาระหว่างประเทศในสายกฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียงในส่วนที่เกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองสิทธิข้างเคียงงานแพร่เสียงแพร่ภาพของต่างประเทศพบว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพญี่ปุ่นมีข้อผูกพันตามพันธกรณีด้วยดังนั้นจึงอาจเทียบเคียงความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้ว่าหมายถึง “การส่งสัญญาณโดยวิธีใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและ

เสียงหรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกันและให้รวมถึง การส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่จะมีการถอดรหัสโดย องค์การแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ดังกล่าว”

ดังนั้นเห็นว่าประเทศไทยจำเป็นต้องมีการขยายความงานแพร่เสียงแพร่ภาพโดยให้ ครอบคลุมถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ด้วยให้สอดคล้องกับต่างประเทศและร่างสนธิสัญญา ว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

4.1.2 เปรียบเทียบลักษณะของการกระทำละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์

โดยทั่วไปแล้วเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นสามารถแยกออกได้ เป็น 2 กรณี คือ กรณีที่หนึ่งกรณีที่ผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้สร้างสรรค์งานนั้น ขึ้นมาและนางานของตนดังกล่าวมาแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ก็ถือเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้ ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ซึ่งเป็นเจ้าของสิทธิในงานนั้นที่จะกระทำการต่าง ๆ ในงานนั้น ได้ตามกฎหมายกรณีที่สองกรณีที่ผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้นำงานนั้นมาจากบุคคล อื่นเช่นนำภาพยนตร์ที่มีลิขสิทธิ์จากโทรทัศน์มาดัดแปลงแล้วเผยแพร่ทางเว็บไซต์ถ้าผู้ให้บริการแพร่ เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทาง เว็บไซต์ก็จะถือเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์นั้นในฐานะเป็นผู้ดัดแปลงงานอันมีลิขสิทธิ์ตาม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 11 แต่ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในภาพยนตร์ นั้นก่อนก็จะถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

ส่วนในการเตรียมการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นไม่ว่าจะเป็นรูปแบบในการให้บริการ แพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบถ่ายทอดสดหรือรูปแบบในการให้แพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ ในแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์หรือรูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ ในแบบ On Demand นั้นผู้ให้บริการจะต้องใช้โปรแกรมที่ใช้แปลงสัญญาณและเสียงเพื่อเปลี่ยนงาน แพร่เสียงแพร่ภาพที่เตรียมจะเผยแพร่ทางเว็บไซต์นั้นให้อยู่ในรูปแบบดิจิทัล

เมื่อพิจารณาการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในทั้ง 3 รูปแบบไม่ว่าในแบบถ่ายทอดสดหรือในแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์หรือในแบบ On Demand นั้นล้วนมีเทคโนโลยี Streaming เข้ามาเกี่ยวข้องทั้งสิ้นซึ่งเทคโนโลยีดังกล่าวทำให้ผู้ใช้บริการสามารถรับชมหรือรับฟัง เกือบจะในทันทีที่ผู้ใช้บริการกดเริ่มเล่นโปรแกรมกล่าวคือระหว่างที่ข้อมูลกำลังถูกส่งมาผู้ใช้บริการก็ สามารถรับชมหรือรับฟังสื่ออื่น ๆ ได้ทันทีโดยไม่ต้องรอให้มีการดาวน์โหลดข้อมูลนั้นทั้งหมดจน เสร็จสิ้นก่อนโดยมี Buffer เป็นตัวช่วยในการพักข้อมูลชั่วคราวเพื่อให้การเล่นไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอ นั้น มีความต่อเนื่องมากยิ่งขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่า

อนุสัญญากรุงโรมว่าด้วยการคุ้มครองนักแสดง ผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงและองค์การแพร่เสียงแพร่ภาพ สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพมีกำหนดไว้ใน Article 13 บัญญัติให้องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิในการอนุญาตให้กระทำหรือห้ามการกระทำดังต่อไปนี้การแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพ การทำซ้ำจากการบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพ และการเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์

ส่วนสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT) การคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) ซึ่งตามมาตรา 2(f) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า การแพร่เสียงแพร่ภาพ ไว้ว่าหมายถึง การส่งสัญญาณโดยวิธีไร้สายไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพและเสียง หรือการนำเสนอภาพและเสียง และให้รวมถึงการส่งสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมหรือการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันซึ่งจะมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

ร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ขอบเขตการคุ้มครองสิทธิการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเคเบิล (Cablecasting) และสิทธิการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตนั้น (Webcasting Organization)

ในเรื่องสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพมีสิทธิในการกระทำในงานแพร่เสียงแพร่ภาพประการดังต่อไปนี้สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ (Right of Retransmission) ตามมาตรา 6 สิทธิในการบันทึก (Right of Fixation) ตามมาตรา 7 สิทธิในการทำซ้ำ (Right of Reproduction) มาตรา 8(1) ทั้งทางตรงหรือทางอ้อม ในลักษณะ หรือรูปแบบใด หรือบันทึกในงานแพร่เสียงแพร่ภาพและสิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพ ตามที่ได้บันทึกไว้ (Right of Transmission Following Fixation) ตามมาตรา 9(1)

เมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศพบว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาตาม U.S. Code Title 17 มาตรา 106 ประกอบกับ The Digital Millennium Copyright Act มาตรา 512(a) การใช้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไม่ว่าจะเป็นในแบบถ่ายทอดสดหรือแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์หรือแบบ On Demand ซึ่งมีเทคโนโลยี Streaming โดยมี Buffer เป็นตัวช่วยในการพักข้อมูลชั่วคราวเพื่อให้การเล่นไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอได้ต่อเนื่องมากขึ้นซึ่งการพักข้อมูลชั่วคราวใน Buffer ใน RAM ของเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการนั้นจึงถือเป็นการกระทำซ้ำข้อมูลชั่วคราวและถือเป็นการทำซ้ำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในเรื่องสิทธิในการทำซ้ำตามมาตรา 106

ตามกฎหมาย The Copyright and Related Right Regulation 2003 (S.I. 2003/2498) ของประเทศสหราชอาณาจักรเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพกฎหมายยังให้คำนิยามไว้เช่นเดิม กล่าวคือบุคคลที่ถือว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพคนแรกหรือบุคคลที่ถือว่าเป็นผู้สร้าง

สรรคิ์ในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นคือผู้ที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพส่วนในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งได้รับถ่ายทอดสัญญาณ (Broadcast Relays) จากผู้อื่นและได้ทำการถ่ายทอดสัญญาณดังกล่าวซ้ำในทันทีในกรณีนี้บุคคลที่ถือว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าวคือบุคคลซึ่งทำการแพร่เสียงแพร่ภาพอื่นนั้นส่วนเรื่องเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีนั้นเนื่องจากตามกฎหมายที่แก้ไขใหม่มาตรา 9(2)(c) ได้ถูกยกเลิกซึ่งเป็นการตัดนิยามในส่วนของเจ้าของลิขสิทธิ์รายการเคเบิลทีวีออกด้วยเหตุนี้เคเบิลทีวีจึงไม่ได้อยู่ในนิยามของงานที่อาจมีลิขสิทธิ์

ลักษณะของการกระทำละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จะเห็นได้ว่าผู้ให้บริการจะต้องใช้โปรแกรมที่แปลงสัญญาณภาพและเสียงจากต้นฉบับซึ่งโดยทั่วไปแล้วจะอยู่ในรูปแบบอนาล็อกโดยต้นฉบับนั้นอาจมาจากการถ่ายทอดสดโดยใช้กล้องวิดีโอหรือจากสัญญาณวิทยุหรือสัญญาณโทรทัศน์ให้อยู่ในรูปแบบดิจิทัลเพื่อที่จะสามารถส่งต่อไปยังผู้ใช้บริการผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ด้วยเหตุนี้การกระทำดังกล่าวจึงถือเป็นการดัดแปลงเพราะเป็นการทำซ้ำในงานโดยเปลี่ยนรูปแบบใหม่จากรูปแบบอนาล็อกเป็นรูปแบบดิจิทัลแต่มีเนื้อหาของงานเช่นเดิมโดยถ้าผู้ให้บริการได้นำงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นมาจากบุคคลอื่นโดยไม่ได้ขออนุญาตก็จะถือว่าเป็นการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

4.1.3 เปรียบเทียบการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์

ในลักษณะที่นำงานแพร่เสียงแพร่ภาพมาเผยแพร่ในเว็บไซต์โดยที่งานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นมีแหล่งที่มาจากเว็บไซต์อื่นโดยที่มีบุคคลอื่นเป็นผู้เผยแพร่หรือในกรณีที่มีการเผยแพร่งานแพร่เสียงแพร่ภาพในลักษณะนำการถ่ายทอดมาจากเว็บไซต์อื่นโดยไม่มีสำเนาข้อมูลนั้นไว้ก่อนแต่อย่างไรเช่นนำวิดีโอจากเว็บไซต์แพร่เสียงแพร่ภาพมาใส่ไว้ในเว็บไซต์ของเราโดยที่ไม่ได้ดาวน์โหลดวิดีโอขึ้นเว็บไซต์ของเราแต่เป็นการเชื่อมไปยังเว็บไซต์แพร่เสียงแพร่ภาพโดยดึงข้อมูลจากเว็บไซต์อื่นนั้นจะถือเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำหรือไม่

ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 29(2) เนื่องจากการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดความหมายไว้แน่ชัดว่ามีความหมายครอบคลุมเพียงใดซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำนั้นน่าจะเป็นการเผยแพร่เสียงและภาพไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนจากงานที่มีการบันทึกไว้ก่อนแล้วโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพเดิมและเมื่อพิจารณาถึงลักษณะของความหมายในการทำซ้ำตามมาตรา 4 ที่ว่าการทำซ้ำหมายความว่าความรวมถึงคัดลอกไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ เลียนแบบทำสำเนาทำแม่พิมพ์บันทึกเสียงบันทึกภาพหรือบันทึกเสียงและภาพจากต้นฉบับจากสำเนาหรือจากการโฆษณาในส่วนอันเป็นสาระสำคัญทั้งนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนแล้วจะเห็นได้ว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำนั้นน่าจะมีการคัดลอกหรือทำสำเนาในงานนั้นด้วยดังนั้นการนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพมาเผยแพร่ในเว็บไซต์ในลักษณะดังกล่าวจึงไม่ถือเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำ

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายระหว่างประเทศ

อนุสัญญากรุงโรม ค.ศ. 1961 (Rome Convention 1961) สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงาน
แพร่เสียงแพร่ภาพมีกำหนดไว้ใน Article 13 เจ้าของสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ
มีกำหนดไว้ แม้ว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพ ดังต่อไปนี้การใช้ประโยชน์ส่วนตัว (Private Use) การใช้โดย
การตัดต่อเพื่อรายงานเหตุการณ์ประจำวัน (Use of Short Excepts) การบันทึกชั่วคราว (Ephemeral
Fixation) โดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ โดยใช้เครื่องอุปกรณ์อำนวยความสะดวกของตน เพื่อนำไปใช้
ในการแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรการใช้ประโยชน์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการสอนหรือการวิจัยทาง
วิทยาศาสตร์ก็ตาม

สนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์กรทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT)
การคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) มีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนการแพร่เสียงแพร่
ภาพและการเผยแพร่สู่สาธารณชนนั้น ในมาตรา 15 ได้กำหนดให้นักแสดงมีสิทธิในการกำหนด
ค่าตอบแทนแต่เพียงผู้เดียว สำหรับการนำสิ่งบันทึกเสียงไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม เพื่อวัตถุประสงค์
ประสงค์ในทางการค้าในการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการเผยแพร่สู่สาธารณชน โดยการกำหนดระบบ
เกี่ยวกับการเรียกร้องค่าตอบแทนจากผู้ใช้งานแสดงและสิ่งบันทึกเสียง รวมทั้งการกำหนดข้อตกลงใน
เรื่องค่าตอบแทนของนักแสดงและผู้ผลิตสิ่งบันทึกเสียงนั้น สนธิสัญญานี้ให้ประเทศภาคีสามารถจะ
บัญญัติในเรื่องดังกล่าวได้โดยอิสระซึ่งประเทศภาคีอาจกำหนดให้ไม่มีการเก็บค่าตอบแทนเลยก็ได้

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศกับกฎหมาย
ลิขสิทธิ์ไทย

ประเทศสหรัฐอเมริกา U.S. Code Title 17 ซึ่งทั้งระดับชั้นในการให้ความคุ้มครองดังกล่าว
มีอยู่ 3 ระดับดังต่อไปนี้ถ้าการถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบโต้ตอบหรือแบบสื่อสาร 2 ทางใน
ระดับนี้เจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงสามารถกำหนดค่าใช้สิทธิจำนวนเท่าใดก็ได้แก่ผู้ที่ต้องการใช้สิ่ง
บันทึกเสียงของตนและยังสามารถปฏิเสธการอนุญาตที่จะใช้สิทธิทั้งหมดก็ได้กรณีการถ่ายทอดข้อมูล
ทางอินเทอร์เน็ตแบบไม่ได้โต้ตอบหรือแบบสื่อสารฝ่ายเดียวหลักเกณฑ์ตามกฎหมายนั้นได้พยายาม
จำกัดวิธีการละเมิดลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ของผู้ใช้บริการการถ่ายทอดที่ไม่ละเมิดข้อกำหนดในการแสดงสิ่ง
บันทึกเสียงตามที่กฎหมายกำหนดไว้กรณีการถ่ายทอดกระจายเสียงแบบที่ไม่มีการบอกรับสมาชิกซึ่ง
บทบัญญัตินี้เป็นกรวางหลักให้ชัดเจนถึงข้อตกลงระหว่างสถานีวิทยุและเจ้าของลิขสิทธิ์

ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรและประเทศออสเตรเลียสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่
เสียงแพร่ภาพนั้นจะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวเช่นเดียวกับก่อนแก้ไขกฎหมายกล่าวคือมีสิทธิแต่เพียงผู้
เดียวตามมาตรา 16(1) ที่แก้ไขใหม่ในการ (1) การทำซ้ำแพร่เสียงแพร่ภาพและรวมถึงการทำซ้ำ
ภาพถ่ายจากงานทั้งหมดหรือบางส่วนของเนื้อหาในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ (2) การจำหน่ายจ่ายแจก
สำเนางานแก่สาธารณะชน (3) การให้สาธารณะชนเช่าหรือยืมงานสร้างสรรค์ (4) การแสดงหรือทำให้

ปรากฏต่อสาธารณชนในงานที่สร้างสรรค์เผยแพร่ผลงานสร้างสรรค์ต่อสาธารณชนโดยการเผยแพร่ต่อสาธารณชนในส่วนนี้หมายถึงการเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยการถ่ายทอดทางไฟฟ้าและในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานสร้างสรรค์รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพงานและการทำให้สาธารณชนสามารถเข้าถึงงานที่ถ่ายทอดทางไฟฟ้าในวิธีทางที่สาธารณชนอาจเข้าถึงได้จากสถานที่และเวลาใด ๆ ที่สามารถเลือกได้เองตามมาตรา 20(2)

เห็นว่าการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์แม้ว่าตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 29(2) เนื่องจากแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดความหมายไว้แน่ชัดว่ามีความหมายครอบคลุมเพียงใดซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำนั้นน่าจะเป็นการเผยแพร่เสียงและภาพไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนจากงานที่มีการบันทึกไว้ก่อนแล้วโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพเดิมและเมื่อพิจารณาถึงลักษณะของความหมายในการทำซ้ำตามมาตรา 4 ที่ว่าการทำซ้ำหมายความว่าความรวมถึงคัดลอกไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ เลียนแบบทำสำเนาทำแม่พิมพ์บันทึกเสียงบันทึกภาพหรือบันทึกเสียงและภาพจากต้นฉบับจากสำเนาหรือจากการโฆษณาในส่วนอันเป็นสาระสำคัญทั้งนี้ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนแล้ว

จะเห็นได้ว่าถ้ามีการบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการตีความกฎหมายและการปรับใช้ให้สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศต่อไป

4.1.4 ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพที่แก้ไขใหม่มีดังต่อไปนี้

- 1) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการติชมวิจารณ์และรายงานข่าว โดยไม่ต้องแสดงการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นตามมาตรา 30(3)
 - 2) การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งปรากฏงานศิลปกรรมและดนตรีกรรมตามที่โอกาสจะอำนวย (Incidental Inclusion) ไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานประเภทนั้น ๆ ตามมาตรา 31
 - 3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อใช้ในการสอบหรือเพื่อเตรียมการสอนโดยผู้สอนหรือผู้เรียนจะไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามมาตรา 32(2)
 - 4) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพโดยสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการศึกษาไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานอื่นซึ่งรวมอยู่ในงานดังกล่าวตามมาตรา 35(1)
 - 5) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินกระบวนการทำงานของรัฐสภาหรือการพิจารณาของศาลรวมถึงการรายงานพิจารณาดังกล่าวตามมาตรา 45
- ส่วนกรณีข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในกรณีอื่น ๆ ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นโดยส่วนใหญ่ยังมีแนวความคิดอยู่เช่นเดิมเพียงแต่เรื่องข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีได้ถูกยกเลิกไปอย่างไรก็ตามในกรณีข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในกรณีอื่น ๆ ที่สำคัญนั้นมีดังต่อไปนี้การบันทึกชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยการทำซ้ำภายในขอบเขต

ของสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิหรือการโอนลิขสิทธิ์นี้ต้องไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่นและต้องทำลายภายใน 28 วันนับจากได้ใช้ครั้งแรกตามมาตรา 68(2) และ (3) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือบริการอื่น ๆ เพื่อการตรวจตราและการควบคุมหรือรวมอยู่ในโปรแกรมที่ถูกจัดทำให้ตามความต้องการสำหรับงานบันทึกของรายการที่แพร่เสียงแพร่ภาพทาง British Broadcasting Corporation ตามมาตรา 69 และการบันทึกภายในประเทศสำหรับการใช้ส่วนตัวหรือการใช้ภายในบ้านของงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งบันทึกเพื่อจุดประสงค์ให้รายการนั้นสามารถที่จะดูหรือฟังในเวลาที่เหมาะสมการกระทำนี้จะไม่ถือว่าเป็นการละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือในงานอื่นใดที่ถูกรวมอยู่ในการทำนั้นตามมาตรา 70

เมื่อเปรียบเทียบข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์กับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่า

อนุสัญญากรุงโรม ค.ศ. 1961 ความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพ ได้มีกำหนดไว้ใน Article 3 ว่า การแพร่เสียงแพร่ภาพ หมายถึง การสื่อสารโดยวิธีไม่ใช้สาย (Wireless) เพื่อให้สาธารณชนได้รับเสียงหรือภาพและเสียง และการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต ถือได้ว่าเป็นสิทธิข้างเคียงของการแพร่เสียงแพร่ภาพส่วนข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้ถูกกำหนดไว้ใน Article 15.1 โดยบัญญัติข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต ดังต่อไปนี้การใช้ประโยชน์ส่วนตัว (Private Use) การใช้โดยการติดต่อเพื่อรายงานเหตุการณ์ประจำวัน (Use of Short Excepts) การบันทึกชั่วคราว (Ephemeral Fixation) โดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต โดยใช้เครื่องอุปกรณ์อำนวยความสะดวกของตน เพื่อนำไปใช้ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต ขององค์กรการใช้ประโยชน์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

ร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพข้อจำกัดและข้อยกเว้นในการคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต บัญญัติไว้ในมาตรา 12 กล่าวคือ ประเทศภาคีสมาชิกผู้ทำสัญญาอาจใช้กฎหมายภายในของประเทศที่มีข้อจำกัด หรือข้อยกเว้นชนิดเดียวกันกับข้อจำกัดและข้อยกเว้นในการคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต และประเทศภาคีสมาชิกผู้ทำสัญญาจะต้องจำกัดขอบเขตของข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นใด ๆ ในสิทธิที่บัญญัติไว้ในสนธิสัญญานี้เป็นกรณีพิเศษโดยไม่ขัดกับการแสวงหาประโยชน์ตามปกติของการแพร่เสียงแพร่ภาพและไม่กระทบกระเทือนเกินสมควรในผลประโยชน์ที่ถูกต้องตามกฎหมายขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต

เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศพบว่า

ประเทศสหรัฐอเมริกา U.S. Code Title 17 เจ้าของลิขสิทธิ์ย่อมมีสิทธิ์แต่เพียงผู้เดียวในงานอันมีลิขสิทธิ์ของตนซึ่งหากมีผู้ใดมาล่วงละเมิดสิทธิแล้วผู้นั้นก็จะถือว่ากระทำผิดกฎหมายแต่อย่างไรก็

ตามเมื่อพิจารณาถึงความสมดุลระหว่างสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์กับผลประโยชน์ของสาธารณชนส่วนรวมแล้วหากค่านึงถึงแต่สิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์มากเกินไปก็อาจทำให้สาธารณชนส่วนรวมถูกปิดกั้นการเข้าถึงงานอันมีลิขสิทธิ์ซึ่งขัดแย้งกับการละเมิดลิขสิทธิ์ข้อยกเว้นในกรณีเฉพาะซึ่งเป็นข้อจำกัดสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

1) ข้อยกเว้นเกี่ยวกับการถ่ายทอดสัญญาณไปยังสถานีย่อยตามมาตรา 111 ซึ่งกำหนดไว้ว่าการถ่ายทอดสัญญาณในลักษณะนี้จะไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากเป็นการถ่ายทอดจากห้องพักของแขกหรือห้องพักในโรงแรมอพาร์ทเมนท์หรือสถานที่อื่นทำนองเดียวกันหรือภายในเขตพื้นที่สถานีหรือโทรทัศน์นั้นหรือเป็นการให้บริการของผู้ประกอบกิจการขนส่งที่มีให้แก่ผู้โดยสารหรือเป็นการถ่ายทอดที่สร้างขึ้นภายในบ้านพักอาศัยโดยไม่เก็บค่าธรรมเนียมในการชมไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมและไม่ได้กระทำขึ้นในระบบเคเบิลรวมถึงกรณีการถ่ายทอดผ่านสื่อกลางตัวกลางนั้นจะต้องไม่มีการเปลี่ยนแปลงเนื้อหาและเป็นเพียงผู้ขยายสัญญาณและส่งไปยังบุคคลอื่นโดยไม่เรียกเก็บเงินนอกเสียจากค่าใช้จ่ายตามจริงจากการดำเนินการให้บริการส่งสัญญาณการถ่ายทอดนั้น

2) ข้อยกเว้นเกี่ยวกับการบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานีวิทยุตามมาตรา 112 ซึ่งกำหนดให้การบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานีวิทยุไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากทำขึ้นโดยองค์กรที่ได้รับสิทธิในการส่งสัญญาณการถ่ายทอดงานที่ไม่ใช่งานภาพยนตร์หรือสตูดิโอซึ่งการทำสำเนานั้นอนุญาตให้ทำได้ 1 สำเนาเพื่อการส่งสัญญาณถ่ายทอดภายในเขตของตนเท่านั้นและจะต้องทำลายสำเนาดังกล่าวหลังจาก 6 เดือนนับจากวันที่ถ่ายทอดต่อสาธารณชนครั้งแรกหรือเก็บสำเนานั้นอย่างเอกสารแต่ในกรณีที่เป็นการบันทึกที่ไม่มุ่งหวังกำไรจะถูกกำหนดให้ต้องทำลายสำเนางานภายใน 1 ปีนับจากวันที่ถ่ายทอดต่อสาธารณชนครั้งแรกหรือเก็บสำเนานั้นอย่างเอกสารเท่านั้น

ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพมีดังต่อไปนี้ 1) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการติชมวิจารณ์และรายงานข่าวโดยไม่ต้องแสดงการรับรู้ถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้นตามมาตรา 30(3) 2) การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งปรากฏงานศิลปกรรมและดนตรีกรรมตามที่โอกาสจะอำนวยไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานประเภทนั้น ๆ ตามมาตรา 31 3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อใช้ในการสอบหรือเพื่อเตรียมการสอนโดยผู้สอนหรือผู้เรียนจะไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามมาตรา 32(2) 4) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพโดยสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการศึกษาไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรืองานอื่นซึ่งรวมอยู่ในงานดังกล่าวตามมาตรา 35(1) 5) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินกระบวนการ การทำงานของรัฐสภาหรือการพิจารณาของศาลรวมถึงการรายงานพิจารณาดังกล่าวตามมาตรา 45

ส่วนกรณีข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในกรณีอื่นๆในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นโดยส่วนใหญ่ยังมีแนวความคิดอยู่เช่นเดิมเพียงแต่เรื่องข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพรายการทางเคเบิลทีวีได้ถูกยกเลิกไปอย่างไรก็ตามในกรณีข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในกรณีอื่น ๆ ที่สำคัญนั้นมีดังต่อไปนี้การบันทึกชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยการทำซ้ำภายในขอบเขตของสัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิหรือการโอนลิขสิทธิ์นี้ต้องไม่ใช่เพื่อวัตถุประสงค์อย่างอื่นและต้องทำลายภายใน 28 วันนับจากได้ใช้ครั้งแรกตามมาตรา 68(2) และ (3) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือบริการอื่นๆเพื่อการตรวจตราและการควบคุมหรือรวมอยู่ในโปรแกรมที่ถูกจัดทำให้ตามความต้องการสำหรับงานบันทึกของรายการที่แพร่เสียงแพร่ภาพทาง British Broadcasting Corporation ตามมาตรา 69 และการบันทึกภายในประเทศสำหรับการใช้ส่วนตัวหรือการใช้ภายในบ้านของงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งบันทึกเพื่อจุดประสงค์ให้รายการนั้นสามารถที่จะดูหรือฟังในเวลาที่เหมาะสมการกระทำนี้จะไม่ถือว่าเป็นการละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ใด ๆ ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือในงานอื่นใดที่ถูกรวมอยู่ในการทำนั้นตามมาตรา 70

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศออสเตรเลียพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 ข้อยกจำกัดสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งรวมทั้งสิทธิข้างเคียงของการแพร่เสียงแพร่ภาพคือการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตข้อยกเว้นใช้เพื่อการศึกษาภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 การนำงานแพร่เสียงแพร่ภาพสิ่งบันทึกเสียงและฟิล์มในชั้นเรียนไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงหากบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษาตามมาตรา 200(2)

การกระทำต่อไปนี้ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกเสียงซึ่งได้รวมถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

(1) การบันทึกทำโดยบุคคลในฐานะผู้แทนหรือผู้มีอำนาจจัดการของสถานศึกษาซึ่งไม่ได้ปฏิบัติโดยมุ่งกำไรตามมาตรา 200(2)(a)(2) การบันทึกต้องไม่เคยถูกใช้วันแต่ในระหว่างการสอนในสถานศึกษาตามมาตรา 200(2)(b)(3) การบันทึกต้องไม่มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์และไม่มีสิทธินำเข้าบทความในวารสารอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามมาตรา 200(3)(4)

(2) ใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือภายในบ้านในการทำสิ่งบันทึกเสียงหรือฟิล์มโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแพร่เสียงแพร่ภาพไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากทำเพื่อใช้ประโยชน์ส่วนตัวและใช้ภายในบ้านตามมาตรา 111

(3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามมาตรา 95(2) บัญญัติการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพไม่มีขอบเขตของลิขสิทธิ์เหนือกว่าลิขสิทธิ์การแพร่เสียงแพร่ภาพดั้งเดิม

(4) งานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1969 มีผลบังคับใช้จะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968 การกระทำที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์

งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์หรืองานแพร่เสียงไม่ถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากทำไปเพื่อวัตถุประสงค์ในกระบวนการพิจารณาคดีหรือรายงานในกระบวนการพิจารณาคดีตามมาตรา 104(a)

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่นซึ่งถือว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตเป็นสิทธิข้างเคียงกับการแพร่เสียงแพร่ภาพได้บัญญัติข้อยกเว้นของการละเมิดสิทธิข้างเคียงของการแพร่เสียงแพร่ภาพดังนี้

- 1) การบันทึกชั่วคราวโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพอาจจะทำการบันทึกเสียงหรือภาพชั่วคราวการบันทึกงานโดยมีจุดประสงค์เพื่อนำไปใช้ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรและโดยใช้เครื่องมืออุปกรณ์อำนวยความสะดวกขององค์กรและไม่อนุญาตให้เก็บภาพงานบันทึกชั่วคราวเกินกว่า 6 เดือน หลังจากการแพร่เสียงแพร่ภาพตามมาตรา 44
- 2) การแพร่เสียงแพร่ภาพอันเป็นรายการการศึกษาในโรงเรียนอนุญาตให้แพร่เสียงแพร่ภาพในรายการสู่สาธารณชนและทำซ้ำเนื้อหารายการเพื่อใช้ในการสอนตามมาตรา 34
- 3) การรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันอนุญาตให้มีการทำซ้ำและแสวงหาประโยชน์จากงานที่เกี่ยวข้องกับในเหตุการณ์หรือได้ชมหรือฟังในการรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันโดยวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพตามมาตรา 41
- 4) การอ้างอิงงานอนุญาตให้อ้างอิงจากงานที่เผยแพร่ต่อสาธารณชนและการอ้างอิงต้องไม่ขัดต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่เป็นธรรมและขอบเขตการอ้างอิงไม่เกินกว่าขอบเขตที่เหมาะสมกับจุดประสงค์เช่นข่าวการรายงานการติชมวิจารณ์หรือค้นคว้าวิจัยตามมาตรา 32
- 5) การอนุญาตเชิงบังคับในงานแพร่เสียงแพร่ภาพงานที่ถูกใช้แพร่เสียงแพร่ภาพโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพภายในการอนุญาตเชิงบังคับที่ออกคำสั่งและกำหนดจำนวนค่าใช้สิทธิโดยคณะกรรมการขององค์กรเพื่อกิจการค้าวัฒนธรรมนั้นจะต้องเป็นกรณีที่องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพได้ร้องขอเพื่อทำการแพร่เสียงแพร่ภาพงานจากเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ตามมาตรา 68

ส่วนข้อยกเว้นการละเมิดที่เกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ตามบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 นั้นได้มีการกำหนดข้อยกเว้นไว้ในมาตรา 32 ซึ่งบัญญัติโดยคำนึงถึงสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ด้วยว่าการใช้งานที่เข้าข้อยกเว้นนั้นจะต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และจะต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควรด้วยเช่นกันแต่อย่างไรก็ตามไม่มีการบัญญัติข้อยกเว้นที่เกี่ยวกับกรณีเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเพื่อตัวองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพแต่อย่างใดซึ่งถ้ามีการบันทึกซ้ำแม้จะเป็นการใช้ในสถานีวิจัยแล้วมีการทำลายงานนั้นภายหลังหรือมีการบันทึกชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพก็ตามถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนแล้วก็จะถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งสิ้น

สรุปวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยกับกฎหมายต่างประเทศ

เมื่อเปรียบเทียบคำนิยามงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ พบว่า พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ตาม มาตรา 4 ไม่ได้มีคำจำกัดความไว้แต่มีถ้อยคำเป็นงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งอาจเทียบเคียงความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพได้ให้ความหมายการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (Webcasting) ไว้เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศที่ได้ศึกษาพบว่าประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหราชอาณาจักรและประเทศออสเตรเลียได้ให้ความหมายการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไว้เช่นเดียวกันส่วนประเทศญี่ปุ่นแม้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นไม่ได้นิยามงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไว้ก็ตามแต่ปัจจุบันญี่ปุ่นได้เป็นสมาชิกในอนุสัญญาระหว่างประเทศในสาขากฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียงประเทศญี่ปุ่นมีข้อผูกพันตามพันธกรณีด้วยดังนั้นจึงอาจเทียบเคียงความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้เช่นเดียวกัน

เปรียบเทียบลักษณะของการกระทำละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์พบว่า ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 11 งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์นั้นก่อนก็จะถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพขอบเขตการคุ้มครองสิทธิการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตไว้เมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศพบว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไม่ว่าจะเป็นในแบบถ่ายทอดสดหรือแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์หรือแบบ On Demand การพักข้อมูลชั่วคราวใน Buffer ใน RAM ของเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการนั้นจึงถือเป็นการกระทำซ้ำข้อมูลชั่วคราวและถือเป็นการทำซ้ำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในเรื่องสิทธิในการทำซ้ำตามมาตรา 106 ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพกฎหมายยังให้คำนิยามไว้เช่นเดิมกล่าวคือบุคคลที่ถือว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพคนแรกหรือบุคคลที่ถือว่าเป็นผู้สร้างสรรค์ในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นคือผู้ที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพส่วนในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งได้รับถ่ายทอดสัญญาณ (Broadcast Relays) จากผู้อื่นและได้ทำการถ่ายทอดสัญญาณดังกล่าวซ้ำในทันทีในกรณีนี้บุคคลที่ถือว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าวคือบุคคลซึ่งทำการแพร่เสียงแพร่ภาพอื่นนั้น

เปรียบเทียบการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์พบว่าตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 29(2) เนื่องจากแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดความหมายไว้แน่ชัดว่ามีความหมายครอบคลุมเพียงใดซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำนั้นน่าจะเป็นการเผยแพร่เสียง

และภาพไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนจากงานที่มีการบันทึกไว้ก่อนแล้วโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพเดิมและเมื่อพิจารณาถึงลักษณะของความหมายในการทำซ้ำตามมาตรา 4 เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายระหว่างประเทศสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT) การคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) มีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนการแพร่เสียงแพร่ภาพและการเผยแพร่สู่สาธารณชน งานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการเผยแพร่สู่สาธารณชนโดยการกำหนดระบบเกี่ยวกับการเรียกร้องค่าตอบแทนไว้เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศพบว่าประเทศสหรัฐอเมริกา U.S. Code Title 17 ถ้าการถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบโต้ตอบหรือแบบสื่อสารสองทางในระดับนี้ เจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงสามารถกำหนดค่าใช้สิทธิ์จำนวนเท่าใดก็ได้แก่ผู้ที่ต้องการใช้สิ่งบันทึกเสียงของตนและยังสามารถปฏิเสธการอนุญาตที่จะใช้สิทธิ์ทั้งหมดก็ได้กรณีการถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบไม่ได้โต้ตอบหรือแบบสื่อสารฝ่ายเดียวหลักเกณฑ์ตามกฎหมายนั้นได้พยายามจำกัดวิธีการละเมิดลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ของผู้ใช้บริการการถ่ายทอดที่ไม่ละเมิดข้อกำหนดในการแสดงสิ่งบันทึกเสียงตามที่กฎหมายกำหนดไว้กรณีการถ่ายทอดกระจายเสียงแบบที่ไม่มีการบอกรับสมาชิกซึ่งบทบัญญัตินี้เป็นการวางหลักให้ชัดเจนถึงข้อตกลงระหว่างสถานีวิทยุและเจ้าของลิขสิทธิ์ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรและประเทศออสเตรเลียสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นจะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว

ส่วนข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพของประเทศไทยตามบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 นั้นได้มีการกำหนดข้อยกเว้นไว้ในมาตรา 32 ซึ่งบัญญัติโดยคำนึงถึงสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ด้วยการใช้งานที่เข้าข้อยกเว้นนั้นจะต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์และจะต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควรด้วยเช่นกันแต่อย่างไรก็ตามไม่มีการบัญญัติข้อยกเว้นที่เกี่ยวกับกรณีเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเพื่อตัวองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพแต่อย่างใดซึ่งถ้ามีการบันทึกซ้ำแม้จะเป็นการใช้ในสถานีวิทยุแล้วมีการทำลายงานนั้นภายหลังหรือมีการบันทึกชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพก็ตามถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนแล้วก็จะถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งสิ้นเมื่อเปรียบเทียบข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์กับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่าอนุสัญญากรุงโรม ค.ศ. 1961 ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตดังต่อไปนี้การใช้ประโยชน์ส่วนตัวการใช้โดยการติดต่อเพื่อรายงานเหตุการณ์ประจำวัน การบันทึกชั่วคราวโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้เครื่องอุปกรณ์อำนวยความสะดวกของตนเพื่อนำไปใช้ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรการใช้ประโยชน์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ส่วนร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพข้อยกเว้นในการคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทาง

อินเทอร์เน็ตและประเทศภาคีสมาชิกผู้ทำสัญญาจะต้องจำกัดขอบเขตของข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นใดๆในสิทธิที่บัญญัติไว้ในสนธิสัญญานี้เป็นกรณีพิเศษโดยไม่ขัดกับการแสวงหาประโยชน์ตามปกติของการแพร่เสียงแพร่ภาพและไม่มีกระทบกระเทือนเกินสมควรในผลประโยชน์ที่ถูกต้องตามกฎหมายขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตเมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศพบว่า

ประเทศสหรัฐอเมริกา U.S. Code Title 17 ข้อยกเว้นเกี่ยวกับการถ่ายทอดสัญญาณไปยังสถานีย่อยตามมาตรา 111 และข้อยกเว้นเกี่ยวกับการบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานีวิทยุตามมาตรา 112 ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรอังกฤษข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพมีดังต่อไปนี้

- 1) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการติชมวิจารณ์และรายงานข่าว
- 2) การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งปรากฏงานศิลปกรรมและดนตรีกรรมตามที่โอกาสจะอำนวย
- 3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อใช้ในการสอบหรือเพื่อเตรียมการสอนโดยผู้สอนหรือผู้เรียน
- 4) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพโดยสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการศึกษา
- 5) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินการทำงานของรัฐบาลหรือการพิจารณาของศาลรวมถึงการรายงานพิจารณา

ประเทศออสเตรเลียการกระทำต่อไปนี้ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกเสียงซึ่งได้รวมถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพการบันทึกทำโดยบุคคลในฐานะผู้แทนหรือผู้มีอำนาจจัดการของสถานศึกษาซึ่งไม่ได้ปฏิบัติโดยมุ่งกำไรการใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือภายในบ้านการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1969 มีผลบังคับใช้จะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968

ประเทศญี่ปุ่นซึ่งถือว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตเป็นสิทธิข้างเคียงกับการแพร่เสียงแพร่ภาพได้บัญญัติข้อยกเว้นของการละเมิดสิทธิข้างเคียงของการแพร่เสียงแพร่ภาพดังนี้การบันทึกชั่วคราวโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพการแพร่เสียงแพร่ภาพอันเป็นรายการการศึกษาในโรงเรียนการรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันอนุญาตให้มีการทำซ้ำและแสวงหาประโยชน์การอ้างอิงงานการอนุญาตเชิงบังคับในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

จะเห็นได้ว่า จากข้อสรุป เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายการแก้ปัญหาละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ (Webcasting) จากแนวทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหราชอาณาจักรและประเทศออสเตรเลีย ประเทศญี่ปุ่น สามารถแก้ไขปัญหาละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ (Webcasting) ได้เพราะมีขอบเขตและมาตรการทางกฎหมายที่ชัดเจนกว่าประเทศไทย

4.2 วิเคราะห์ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ ของประเทศไทย

4.2.1 ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ ของประเทศไทย

ปัจจุบันการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เป็นที่นิยมแพร่หลายอย่างมากทั้งในระบบสื่อสาร
วิทยุและระบบโทรทัศน์โดยเฉพาะในระบบโทรทัศน์นั้นมีการแพร่สัญญาณในหลายรูปแบบแต่ที่เป็นที่
แพร่หลายมากคือการเผยแพร่สัญญาณผ่านดาวเทียมและในระบบเคเบิลใยแก้วนำแสงมีการแข่งขัน
กันมากมายทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ซึ่ง
อาจนำมาวิเคราะห์ได้ดังต่อไปนี้

จากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4 งานแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นงานที่ได้รับการ
คุ้มครองในฐานะเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ซึ่งโดยสภาพของงานแล้วไม่อาจเป็นงานสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ได้แต่
เป็นการนำเอางานอื่นอันอาจเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์หรืองานอื่นใดที่ไม่มีลิขสิทธิ์ออกเผยแพร่สู่
สาธารณชนงานแพร่เสียงแพร่ภาพจึงถือได้ว่าเป็นเพียงสื่อในการนำงานอันมีลิขสิทธิ์ออกเผยแพร่
เท่านั้นดังนั้นสิทธิในการเผยแพร่งานนั้น ๆ ที่เรียกว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นควรเป็นสิทธิข้างเคียง
ของสิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์ตามหลักทั่วไปของกฎหมายลิขสิทธิ์ซึ่งกฎหมายไทยได้บัญญัติยกระดับให้
งานแพร่เสียงแพร่ภาพนี้ได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ในฐานะเป็นงานลิขสิทธิ์ประเภทหนึ่ง
ตามมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 จึงเป็นปัญหาในทางกฎหมายว่างานแพร่เสียง
แพร่ภาพซึ่งจะถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์นั้นต้องมีการสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ในลักษณะเป็นงานที่นำออกสู่
สาธารณชนโดยการเผยแพร่เสียงทางวิทยุกระจายเสียงการแพร่เสียงและหรือภาพทางวิทยุโทรทัศน์
หรือโดยวิธีการอื่นอันคล้ายคลึงกันหรือไม่

เห็นว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เมื่อพิจารณาจากปัจจุบันกฎหมายลิขสิทธิ์ของ
ประเทศญี่ปุ่นบัญญัติรับรองสิทธิของงานแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นเพียงสิทธิข้างเคียงได้รับความคุ้มครอง
ตามกฎหมายลิขสิทธิ์อีกประการหนึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพอาจเป็นการนำงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภท
อื่น ๆ ออกสู่สาธารณะโดยการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เช่นการถ่ายทอดการแสดงดนตรีการ
แสดงละครผ่านทางออนไลน์หรือเป็นการนำเอาสิ่งซึ่งมิใช่งานอันมีลิขสิทธิ์ออกสู่สาธารณชนเช่นการ
ถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโดยการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ดังกล่าวจะถือเป็นงานเผยแพร่ต่อ
สาธารณชนซึ่งงานนั้น ๆ จะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือไม่

ประเด็นปัญหาว่าเมื่องานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ไม่มีลักษณะเป็นงานที่มีรูปร่าง
ปรากฏเช่นนี้แล้วจะถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์หรือไม่

เมื่อพิจารณางานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์หากพิจารณาถึงลักษณะของงานประเภทนี้
แล้วก็ไม่อาจมีรูปร่างให้ปรากฏและเห็นได้ด้วยตาเปล่าเป็นแต่เพียงการกระจายเสียงหรือภาพหรือทั้ง

เสียงและภาพโดยผ่านสื่อตัวนำในอากาศหรือเป็นคลื่นแม่เหล็กหรือเป็นกระแสไฟฟ้าผ่านทางสายเคเบิลหรือทางออนไลน์การจัดการเพื่อให้เกิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพจึงเป็นเพียงการก่อให้เกิดการส่งคลื่นหรือสัญญาณอันไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเปล่าหรือจับต้องได้เมื่อพิจารณารูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์การแพร่กระจายสัญญาณเสียงทางเว็บไซต์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตซึ่งรูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในประเทศไทยและต่างประเทศนั้นมีรูปแบบที่เหมือนกันอีกประการหนึ่งรูปแบบการเข้ารับชมงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์จะมีขั้นตอนในการรับชมเช่นการใช้ Web Server หรือการใช้ Streaming Media Server ซึ่งผู้ให้บริการจะทำการแปลงไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอให้อยู่ในรูปแบบและมีขนาดที่เหมาะสมสำหรับการส่งข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตหลังจากนั้นผู้ให้บริการจะทำการอัปโหลดไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโอขึ้นไปยัง Web Server และสร้างหน้าเว็บไซต์ (Webpage) ที่ระบุ URL ของไฟล์เสียงหรือไฟล์วิดีโออันนั้น ๆ ซึ่งเมื่อมีการเรียกใช้ไฟล์ดังกล่าวดังกล่าวนี้เชื่อว่าประชาชนทั่ว ๆ ไปจะได้รับบริการได้ง่ายหากแต่จะต้องสมัครเป็นสมาชิก

เมื่อพิจารณาสนธิสัญญาอื่นขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพได้ขยายไปถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตซึ่งทำให้กฎหมายที่มีอยู่เดิมอาจครอบคลุมไม่ทั่วถึงจึงทำให้องค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกได้ออกร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์การแพร่เสียงแพร่ภาพขึ้นโดยขอบเขตการคุ้มครองตามร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์การแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับการแพร่เสียงแพร่ภาพไว้คล้ายกับสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT)

“การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์” (Webcasting) หมายถึง การส่งสัญญาณโดยวิธีการใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพ หรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียง หรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกัน และให้รวมถึงการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่มีการถอดรหัสโดยองค์การการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์การแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าว

ผู้ศึกษาเห็นว่าถ้อยคำที่มีลักษณะใกล้เคียงกันและต้องพิจารณาคือคำว่า “Broadcasting” จากการศึกษา พบว่า ความถึง การแพร่ภาพ การออกอากาศ การกระจายเสียง¹ โดยการพัฒนาวิธีการสื่อสารข้อมูลผ่านระบบเครือข่ายซึ่งสามารถส่งข้อมูลเพียงแค่ชุดเดียวแต่สามารถส่งไปถึงเครื่อง

¹ พจนานุกรมแปล อังกฤษ-ไทย NECTEC's Lexitron Dictionary [Online], 10 สิงหาคม 2559. แหล่งที่มา <http://www.dictionary.sanook.com/search/dict-en-th-lexitron/broadcasting>.

ปลายทางหลาย ๆ เครื่องได้² โดย Broadcasting (การแพร่กระจายคลื่นสัญญาณ) ปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีระบบสื่อสารโทรคมนาคม เติบโตอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง บนพื้นฐานของรูปแบบการส่งสัญญาณดิจิทัลซึ่งมีข้อดีกว่าระบบการส่งสัญญาณอนาล็อก เช่น มีความทนทานต่อสัญญาณรบกวน (Noise Signal) เป็นผลให้การได้มาซึ่งสัญญาณข้อมูลเดิมที่ถูกต้องมีความเชื่อถือได้ ทั้งนี้ระบบสื่อสารดิจิทัลนั้น จะให้ความยืดหยุ่นสูงในกระบวนการจัดการสัญญาณแต่จะมีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่า สัญญาณระบบอนาล็อก ระบบสัญญาณดิจิทัลสำหรับงาน Broadcasting นั้น จะเริ่มต้นตั้งแต่กระบวนการผลิตรายการ (Content Production) ไปจนกระทั่งเข้าสู่กระบวนการส่งสัญญาณแพร่กระจายคลื่นออกอากาศ³

ความแตกต่างของ “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (Webcasting)” กับ “การแพร่ภาพแพร่เสียงทางการแพร่กระจายคลื่นสัญญาณ (Broadcasting)” พบว่า การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์หรือ Webcasting จะต้องมีการแพร่เสียงแพร่ภาพโดยต้องผ่านทางเว็บไซต์เท่านั้นเป็นตัวส่งสัญญาณที่ให้บริการชมโทรทัศน์ออนไลน์หรือวิทยุออนไลน์ตลอดจนเว็บไซต์ชมวิดีโอออนไลน์หรือฟังเพลงออนไลน์ ที่มีเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่องซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์หรือ Webcasting นั้น เป็นการนำไฟล์มีเดียเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้เทคโนโลยีสตรีมมิ่งในการเผยแพร่จากแหล่งเนื้อหาเดี่ยวไปยังผู้ฟังหรือผู้ชมจำนวนมากพร้อมกันซึ่งการเผยแพร่ดังกล่าวอาจมีลักษณะเป็นการถ่ายทอดสดหรือเลือกฟังเลือกชมตามความต้องการของผู้ฟังหรือผู้ชมก็ได้ นอกจากนี้ยังหมายถึงการใช้เว็บไซต์เป็นสื่อในการนำภาพหรือเสียงหรือทั้งภาพและเสียงออกสู่สาธารณชนโดยมีลักษณะเป็นการแสดงสดหรือเป็นเทปบันทึกย้อนหลัง ส่วนการแพร่ภาพแพร่เสียงทางการแพร่กระจายคลื่นสัญญาณ (Broadcasting) จะเป็นการแพร่ภาพแพร่เสียง โดยการพัฒนาวิธีการสื่อสาร ข้อมูลผ่านระบบเครือข่ายการแพร่กระจายคลื่นสัญญาณ โดยจะเริ่มต้นตั้งแต่กระบวนการผลิตรายการ (Content Production) ไปจนกระทั่งเข้าสู่กระบวนการส่งสัญญาณแพร่กระจายคลื่นออกอากาศ จะเห็นได้ว่า ความหมายของ “การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (Webcasting)” กับ “การแพร่ภาพแพร่เสียงทางการแพร่กระจายคลื่นสัญญาณ (Broadcasting)” มีความแตกต่างชัดเจน

จากร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพและสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT) ได้กำหนดงานประเภทที่ได้รับ

² วัจนพงศ์ เกษมศิริ, เอกสารประกอบการสอนวิชา 01074201 Network Programming [Online], 10 สิงหาคม 2559. แหล่งที่มา http://www.ba2it.rmutsb.ac.th/vichakarn/doc_download/qa/doc_SAR/FileDoc-Download-100.pdf.

³ บริษัท องค์การสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทย จำกัด (มหาชน), ความรู้เทคโนโลยีระบบดิจิทัล [Online], 10 สิงหาคม 2559. แหล่งที่มา http://www.dtv.mcot.net/techno_one.php?dateone=1241680100.

การคุ้มครองลิขสิทธิ์ไว้เปิดให้กฎหมายภายในของประเทศภาคีสามารถกำหนดคุณสมบัติของงานที่จะถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ได้เท่าที่ไม่ขัดกับหลักที่กำหนด

ซึ่งสรุปได้ว่าขอบเขตของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ไม่ใช่เรื่องสำคัญของการให้ความคุ้มครองตามอนุสัญญานี้และสิ่งที่ว่ารายการประเภทของงานในอนุสัญญาเป็นเพียงตัวอย่างเท่านั้นประเทศภาคีอาจจะกำหนดให้ความคุ้มครองงานสิทธิข้างเคียงเช่นงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ให้อยู่ในฐานะงานลิขสิทธิ์ตามกฎหมายภายในลิขสิทธิ์เช่นเดียวกับที่กฎหมายภายในของประเทศภาคีประเทศไทยซึ่งเป็นภาคีในอนุสัญญาย่อมกำหนดงานในลักษณะอื่นนอกเหนือจากที่มีบัญญัติในอนุสัญญาเช่นงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ให้อยู่ในฐานะงานลิขสิทธิ์ได้เช่นกัน

ในส่วนของผู้สร้างสรรค์งานในร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพได้บัญญัติส่วนองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ต (Webcasting Organization) หมายถึงนิติบุคคลที่มีอิสระและมีความรับผิดชอบในการส่งสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงและมีการประชุมและจัดตารางรายการในการส่งสัญญาณนั้น

เห็นว่าองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตคือผู้สร้างสรรค์งานดังนั้นเปิดโอกาสให้ประเทศภาคีสามารถออกกฎหมายภายในกำหนดใครคือผู้สร้างสรรค์งานเพราะกฎหมายภายในของประเทศภาคีต่าง ๆ สามารถออกกฎหมายภายในกำหนดงานที่ได้รับการคุ้มครองลิขสิทธิ์และประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศภาคีได้กำหนดคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ในฐานะงานอันมีลิขสิทธิ์ตามร่างสนธิสัญญาฯ ดังกล่าว

อนุสัญญาฯ นี้จึงให้ความคุ้มครองสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพในฐานะผู้สร้างสรรค์งานแพร่เสียงแพร่ภาพอันเป็นงานลิขสิทธิ์เช่นกันซึ่งร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ดังกล่าวในทางตำราและทฤษฎีกฎหมายลิขสิทธิ์ที่ยึดถือกันมาแต่เดิมว่างานที่จะมีลิขสิทธิ์ได้ต้องมีองค์ประกอบมูลฐานของงานลิขสิทธิ์ คือ ผู้สร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์จะต้องสร้างสรรค์งานขึ้นใหม่ด้วยความคิดริเริ่มของตนเองและงานที่สร้างสรรค์นั้นต้องมีคุณค่าทางศิลปะโดยจะต้องมีการการสร้างสรรค์ที่แสดงถึงความรู้ความสามารถในปริมาณที่เพียงพอในการก่อให้เกิดงานทางวรรณคดีศิลปะหรือวิทยาศาสตร์โดยทั่วไปแล้วหากงานใด ๆ ซึ่งถูกสร้างสรรค์โดยมีที่มาจากงานเดิมนั้นก็อาจจะถือว่างานสร้างสรรค์นั้นก่อให้เกิดลิขสิทธิ์โดยเข้าลักษณะเป็นงานที่เป็นความคิดริเริ่มได้หากสามารถพิสูจน์ให้เห็นว่าได้มีการใช้ทักษะความพยายามอดุสาหะแรงงานต้นทุนและความคิดประกอบกันเพียงพอที่จะก่อให้เกิดงานอันมีลักษณะแตกต่างจากงานเดิมเพียงพอโดยต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงเป็นกรณี ๆ ไปและเช่นเดียวกันการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์นั้นองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพก็ต้องใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและเงินลงทุนเป็นจำนวนมากเพื่อนำเครื่องมือและอุปกรณ์ต่าง ๆ มาประกอบเข้ากันเพื่อสร้างระบบแพร่เสียงแพร่ภาพทางวิทยุโทรทัศน์เพื่อส่งสัญญาณ

ภาพและเสียงออกไปสู่ผู้รับฟังหรือผู้รับชมรับฟังทางออนไลน์อีกทั้งต้องใช้ความพยายามในการสร้างสรรค์รวบรวมเรียบเรียงรายการต่างๆและบันทึกงานต่าง ๆ เพื่อเผยแพร่ทางออนไลน์ต่อไป

เมื่อพิจารณาจะเห็นว่าองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตเป็นการสร้างสรรค์งานโดยเข้าลักษณะอันเป็นงานที่เป็นความคิดริเริ่มได้แม้ว่าจะได้ทำการรวบรวมงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นมาแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์โดยได้รับอนุญาตให้สามารถใช้สิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์ อาทิเช่น สารคดี รายการหรือภาพยนตร์ก็ย่อมถือได้ว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์นั้นเป็นการสร้างสรรค์แล้ว ตามความหมายในมาตรา 6 แห่ง พระราชลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพก็คือการนำเอางานอื่น ๆ ไม่ว่าจะงานประเภทใดที่บัญญัติไว้ในมาตรา 6 มาเผยแพร่ต่อสาธารณชนอีกทอดหนึ่งโดยงานที่นำมาเผยแพร่นั้นอาจเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นปัญหาจึงมีว่ากรณีการนำงานอันมีลิขสิทธิ์งานอื่นมาแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ผู้ใดจะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ระหว่าง “ผู้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์” อันได้แก่ สถานีวิทยุสถานีโทรทัศน์หรือผู้ให้บริการโทรทัศน์ในระบบบอกรับสมาชิกกับ “เจ้าของงานอื่นที่นำออกแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์”

เห็นว่าจากหลักกฎหมายพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ในการพิจารณาว่าใครเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์นั้นต้องแยกพิจารณาได้ดังนี้

- 1) พิจารณาตามลักษณะของงานถ้าเป็นผลงานแพร่เสียงแพร่ภาพของเจ้าของลิขสิทธิ์ก็คือ องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งเป็นผู้แพร่เสียงแพร่ภาพสัญญาณโทรทัศน์ออกสู่สาธารณชนทางออนไลน์
- 2) พิจารณาตามเนื้องานที่ถูกแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์คือรายการโทรทัศน์ตลอดจนโฆษณาต่าง ๆ ที่ถูกนำมาแพร่เสียงแพร่ภาพเจ้าของลิขสิทธิ์ก็คือองค์กรผู้ผลิตรายการหรือผู้ผลิตโทรทัศน์วัสดุอันเองปัญหาต่อมาเมื่อจะต้องพิจารณาว่าผู้ใดควรจะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์คนแรกในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เหล่านี้ใครจะเป็นผู้เสียหายผู้ประพันธ์ผู้ผลิตรายการหรือเจ้าขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหากเกิดการละเมิดลิขสิทธิ์นั้น

เห็นว่าพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ได้กำหนดงานอันมีลิขสิทธิ์ไว้ 9 ประเภทตาม มาตรา 6 ซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์บางประเภทจำต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนด้วยวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพ ดังนั้นงานอื่นที่ถูกนำออกมาแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้รับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในฐานะเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์อีกประเภทหนึ่งแยกต่างหากจากลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองคือสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจะทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 15 และสิทธิในการหวงกั้นหรือห้ามไม่ให้บุคคลกระทำการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 28

ตัวอย่างเช่น บริษัทแปซิฟิกผู้ผลิตรายการเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์รายการสารคดี Discovery บริษัทแปซิฟิกอาจทำสัญญาอนุญาตให้องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นผู้มีสิทธิเพียงผู้เดียวในการ

รายการสารคดีออกเผยแพร่เสียงแพร่ภาพและเสียงต่อสาธารณชนตั้งนั้นองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพย่อมมีเอกสิทธิ์ในการกระจายเสียงและภาพตลอดพื้นที่กระจายเสียงและภาพของวิทยุและโทรทัศน์นั้น ๆ เอกสิทธิ์นี้ทำให้ผู้ได้รับอนุญาตมีสิทธิ์ฟ้องผู้ที่ออกรายการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำกับตนได้ฐานละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพตั้งนั้นหากมีการละเมิดลิขสิทธิ์ในเรื่องที่องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพในฐานะเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ์นั้นแต่เพียงผู้เดียวผู้รับอนุญาตก็จะเป็นผู้เสียหายมีอำนาจฟ้องร้องคดีได้ในขณะเดียวกันบริษัทผลิตรายการแปซิฟิกยังคงได้รับการคุ้มครองในฐานะเจ้าของลิขสิทธิ์ในสารคดีที่ผลิตขึ้นซึ่งเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพสอดคล้องกับคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6436/2549 ซึ่งวินิจฉัยว่าเจ้าของลิขสิทธิ์ผู้ผลิตรายการทำสัญญาให้สิทธิแก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพนำรายการของเจ้าของลิขสิทธิ์ออกแพร่เสียงแพร่ภาพเผยแพร่แก่ประชาชนทั่วไป ผู้เป็นสมาชิกและเสียค่าบริการแก่ผู้เสียหายจึงเป็นกรณีที่เจ้าของลิขสิทธิ์ในรายการอนุญาตให้ผู้เสียหายใช้สิทธิในการแพร่เสียงแพร่ภาพได้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 15(5) ผู้เสียหายในฐานะผู้แพร่เสียงแพร่ภาพย่อมมีอำนาจแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีต่อผู้กระทำละเมิดสิทธิของผู้เสียหายได้โดยไม่จำเป็นต้องได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์รายการแต่อย่างใด

อย่างไรก็ดีการที่องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้ลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องได้รับอนุญาตโดยชอบจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานอื่นที่นำมาแพร่เสียงแพร่ภาพด้วยหากในการที่เจ้าของงานอื่นอนุญาตให้องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพนำงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นนั้นไปแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ได้มีข้อตกลงกันว่าลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์งานอื่นเช่นนี้ลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ย่อมเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์งานอื่นไม่ใช่ขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

4.2.2 ผลกระทบต่อเศรษฐกิจปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์

พบว่า ผลกระทบต่อเศรษฐกิจปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ ปัจจุบัน ธุรกิจงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ปัจจุบันอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีคู่กับคอมพิวเตอร์ก็คือ “อินเทอร์เน็ต” (Internet) ที่บุคคลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในการสื่อสารและส่งข้อมูลผ่านช่องทางนี้ ประกอบมีการนำเสนอและแชร์ไฟล์ข้อมูลโดยการนำเสนอข้อความ ภาพยนตร์ รูปภาพ เสียง หรือวิดีโอบนอินเทอร์เน็ตปัจจุบันหันมาใช้อินเทอร์เน็ตในการชมส่วนตัวมากกว่า การแพร่ภาพทางเว็บไซต์ หรือ Webcasting โดยมีรูปแบบในการบริการในการให้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงทางเว็บไซต์ในการถ่ายทอดสดในรูปแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์ซึ่งเป็นเว็บไซต์แบบสถานีวิทยุออนไลน์ หรือโทรทัศน์ออนไลน์ โดยผ่านทางเว็บไซต์ หรือ รูปแบบการให้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงทางเว็บไซต์ในแบบ On Demand ซึ่งจะเป็นการออกอากาศทางวิทยุหรือโทรทัศน์ผ่านทางเว็บไซต์โดยมีอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางหลักในการส่งข้อมูลนั้น โดยผู้ใช้บริการ

สามารถรับชมรับฟังทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์ในระบบปกติ หรือสามารถดูรายการย้อนหลังหรือสามารถชมรายการที่อัดมาจากที่อื่นในรูปแบบวีดีโอ และยังสามารถชมรายการได้หลากหลายทั้งในและต่างประเทศ โดยรูปแบบการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ทั้งทางบันเทิง ท่องเที่ยว กีฬา หรือการศึกษา เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันมีผู้ฟังและผู้ชมให้ความสนใจจำนวนมากซึ่งไม่ต่างจากการรับชมหรือรับฟังทางวิทยุหรือทางโทรทัศน์ในระบบปกติ

ประเภทของงานอันมีลิขสิทธิ์ในรูปแบบการให้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงทางเว็บไซต์ เช่น ในเรื่องกระบวนการจัดตั้งเว็บไซต์ด้วยการทำไฮเปอร์ลิงค์ (Hyperlink) เพื่อให้มีการเชื่อมต่อข้อมูลหรืองานดิจิทัลบนอินเทอร์เน็ตรวมทั้งการจัดเนื้อหา (Content) การรูปแบบ (Framing) และการอัปโหลดข้อมูลลงบนโฮมเพจ (Upload Homepage) ด้วยอีกทั้งงานนาฏกรรมซึ่งสร้างขึ้นโดยเครื่องคอมพิวเตอร์เอง (Computer – Dramatic Work) ก็ล้วนแต่เป็นประเด็นปัญหาข้อกฎหมายที่ยังมีช่องว่างในส่วนของ การให้ความคุ้มครอง นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องของการบันทึกหรือ ดาวน์โหลดงานอันมีลิขสิทธิ์ไม่ว่าจะเป็นงานดนตรีกรรม หรืองานนิพนธ์อื่น ๆ รวมทั้งโปรแกรมคอมพิวเตอร์โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ ลิขสิทธิ์ซึ่งสามารถทำได้โดยอย่างรวดเร็ว และทำให้งานอันมีลิขสิทธิ์เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตนั้น มีความเสี่ยงต่อการถูกบันทึกโดยไม่ได้รับอนุญาต โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อได้ใช้เทคโนโลยีระบบที่อนุญาตให้ผู้ใช้สามารถแลกเปลี่ยนไฟล์ระหว่างกันได้ จึงทำให้เกิดการละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งกระทบทั้งในรูปแบบเศรษฐกิจ ความเชื่อมั่นต่อระบบการลงทุนในประเทศไทย ซึ่งตามแนวทางของสนธิสัญญาว่าด้วยกฎหมายลิขสิทธิ์ โลก ซึ่งกำหนดให้ขยายความคุ้มครองให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการเผยแพร่ต่อสาธารณะ (Right of Communication to the Public) และห้ามมิให้มีการอัปโหลดข้อมูลของตนอันอาจนำไปสู่การดาวน์ โหลดแล้วเผยแพร่ต่อสาธารณะต่อไปได้ อีกทั้งให้การรับรองสิทธิในการทำซ้ำ (Right of Reproduction) ให้ครอบคลุมถึงการทำซ้ำด้วยวิธีการใด หรือทำซ้ำชั่วคราว ซึ่งรวมถึงการทำซ้ำในระบบเครือข่าย (LAN) ด้วยประการสุดท้าย ปัญหากฎหมายในส่วนที่เป็นโปรแกรมคอมพิวเตอร์

งานอันมีลิขสิทธิ์ในรูปแบบการให้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงทางเว็บไซต์ เป็นส่วนประกอบอันสำคัญในการส่งเสริมเศรษฐกิจธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ การพัฒนาทางเทคโนโลยีและสารสนเทศ ก่อให้เกิดความแพร่หลายในการติดต่อสื่อสารในรูปแบบของการให้บริการและได้พัฒนาไปสู่การทำ ธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Business) ซึ่งมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวม ของประเทศปัจจุบันลักษณะรูปแบบในการประกอบธุรกิจได้มีการพัฒนาขึ้น โดยอาศัยเทคโนโลยี อินเทอร์เน็ตเป็นพื้นฐานในการสนับสนุนการดำเนินกิจการต่าง ๆ ซึ่งมีผลให้การทำงานมีประสิทธิภาพ มากยิ่งขึ้น

ปัจจุบันสำหรับในประเทศไทย จากการเจรจาสุดยอดผู้นำอาเซียนเมื่อปลายปี 2542 กลุ่ม ประเทศสมาชิกอาเซียนตกลงที่จะดำเนินการตามข้อเสนอของอาเซียน โดยมีจุดประสงค์หลักคือ การเสริมศักยภาพด้านไอทีของภูมิภาคนี้เพื่อเพิ่มขีดความสามารถทางการแข่งขันในเวทีเศรษฐกิจโลก

โดยมี พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จากการดำเนินการในหลายด้าน เช่น การสร้างเขตเสรีทางการค้า การบริการ และการลงทุนด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology: IT) ในภูมิภาค การสร้างโครงสร้างพื้นฐานทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่จะทำให้เกิด การเชื่อมโยงระหว่างกันอย่างมีประสิทธิภาพ การผลักดันให้เกิดระบบรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (E-Government) ในแต่ละประเทศสมาชิก เป็นต้น การให้บริการเชิงธุรกรรมงานแพร่ภาพแพร่เสียง ทางเว็บไซต์ เทคโนโลยีและสารสนเทศก่อให้เกิดความแพร่หลายในรูปแบบของข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และได้พัฒนาไปสู่การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์อย่างสอดคล้องกัน

สรุปปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของ ประเทศไทยจากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เป็นสิทธิ ข้างเคียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพเมื่อพิจารณาจากปัจจุบันกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่นบัญญัติ รับรองสิทธิของงานแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นเพียงสิทธิข้างเคียงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์ อีกประการหนึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพอาจเป็นการนำงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ ออกสู่สาธารณะ โดยการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เช่นการถ่ายทอดการแสดงดนตรีการแสดงละครผ่านทาง ออนไลน์หรือเป็นการนำเอาสิ่งซึ่งมิใช่งานอันมีลิขสิทธิ์ออกสู่สาธารณชนเช่นการถ่ายทอดการแข่งขัน กีฬาโดยการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ดังกล่าวจะถือเป็นงานเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานนั้น ๆ จะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ไม่มีลักษณะเป็นงานที่มีรูปร่างปรากฏเช่นนี้แล้วจะถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์หากพิจารณาถึงลักษณะของงานประเภทนี้แล้วก็ไม่อาจมีรูปร่างให้ปรากฏและ เห็นได้ด้วยตาเปล่าเป็นแต่เพียงการกระจายเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพโดยผ่านสื่อตัวนำใน อากาศหรือเป็นคลื่นแม่เหล็กหรือเป็นกระแสไฟฟ้าผ่านทางสายเคเบิลหรือทางออนไลน์การจัดการ เพื่อให้เกิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพจึงเป็นเพียงการก่อให้เกิดการส่งคลื่นหรือสัญญาณอันไม่อาจเห็นได้ ด้วยตาเปล่าหรือจับต้องได้เมื่อพิจารณารูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบ วิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์การแพร่กระจายสัญญาณเสียงทางเว็บไซต์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งรูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในประเทศไทยและต่างประเทศนั้นมีรูปแบบ ที่เหมือนกัน

ขอบเขตของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ให้อยู่ใน ฐานะงานลิขสิทธิ์ตามกฎหมายภายในลิขสิทธิ์ของประเทศไทยเช่นเดียวกับที่กฎหมายภายในของ ประเทศภาคีงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ให้อยู่ในฐานะงานลิขสิทธิ์ได้เช่นกันในส่วนของ ผู้สร้างสรรค์งานองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตเป็นการสร้างสรรค์งานโดยเข้าลักษณะเป็น งานที่เป็นความคิดริเริ่มได้แม้ว่าจะได้ทำการรวบรวมงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นมาแพร่เสียงแพร่ภาพ ทางออนไลน์โดยได้รับอนุญาตให้สามารถใช้สิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์อาทิสารคดีรายการหรือภาพยนตร์

ที่มีเจ้าของลิขสิทธิ์ที่แท้จริงก็ย่อมถือได้ว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์นั้นเป็นการสร้างสรรค์ แล้วตามความหมายในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

การนำงานอันมีลิขสิทธิ์งานอื่นมาแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ผู้ใดจะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ จากหลักกฎหมายพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ในการพิจารณาว่าใครเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์นั้นต้องแยกพิจารณา ได้ดังนี้ (1) พิจารณาตามลักษณะของงานถ้าเป็นตัวงานแพร่เสียงแพร่ภาพของเจ้าของลิขสิทธิ์ก็คือ องค์การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งเป็นผู้แพร่เสียงแพร่ภาพสัญญาณโทรทัศน์ออกสู่สาธารณชนทางออนไลน์ (2) พิจารณาตามเนื้องานที่ถูกแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์คือรายการโทรทัศน์ตลอดจนโฆษณา ต่าง ๆ ที่ถูกนำมาแพร่เสียงแพร่ภาพเจ้าของลิขสิทธิ์ก็คือองค์กรผู้ผลิตรายการหรือผู้ผลิตสื่อบroadcast นั้นเอง

ผู้ใดควรจะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์คนแรกในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เหล่านี้ใครจะเป็นผู้เสียหายผู้ประพันธ์ผู้ผลิตรายการหรือเจ้าขององค์การแพร่เสียงแพร่ภาพหากเกิดการละเมิด ลิขสิทธิ์นั้นพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ได้กำหนดงานอันมีลิขสิทธิ์ไว้ 9 ประเภทตามมาตรา 6 ซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์บางประเภทจำต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนด้วยวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพดังนั้นงาน อื่นที่ถูกนำออกมาแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้รับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในฐานะเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์อีก ประเภทหนึ่งแยกต่างหากจากลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองคือสิทธิของ เจ้าของลิขสิทธิ์ที่มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจะทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 15 และสิทธิในการหวงกันหรือห้ามไม่ให้บุคคลกระทำการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 28

องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้ลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ จะต้องได้รับอนุญาตโดยชอบจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานอื่นที่นำมาแพร่เสียงแพร่ภาพด้วยหากในการที่ เจ้าของงานอื่นอนุญาตให้องค์การแพร่เสียงแพร่ภาพนำงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นนั้นไปแพร่เสียงแพร่ภาพ ทางออนไลน์ได้มีข้อตกลงกันว่าลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งาน อื่นเช่นนี้ลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ย่อมเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์งานอื่นไม่ใช่ของ องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

ผลกระทบต่อเศรษฐกิจปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ ภาพออนไลน์ พบว่า ปัจจุบันธุรกิจงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ปัจจุบันอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีคู่กับ คอมพิวเตอร์ก็คือ “อินเทอร์เน็ต” (Internet) ที่บุคคลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในการสื่อสารและส่ง ข้อมูลผ่านทางช่องทางนี้ ประกอบมีการนำเสนอและแชร์ไฟล์ข้อมูลโดยการนำเสนอข้อความภาพยนตร์ รูปภาพ เสียง หรือวีดิโอบนอินเทอร์เน็ตปัจจุบันหันมาใช้อินเทอร์เน็ตในการชมส่วนตั้มากกว่างานอันมี ลิขสิทธิ์ในรูปแบบการให้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงทางเว็บไซต์ เป็นส่วนประกอบอันสำคัญในการส่งเสริม เศรษฐกิจธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ การพัฒนาทางเทคโนโลยีและสารสนเทศก่อให้เกิดความแพร่หลาย ในการติดต่อสื่อสารในรูปแบบของการให้บริการและได้พัฒนาไปสู่การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

(Electronic Business) ซึ่งมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศปัจจุบันลักษณะรูปแบบในการประกอบธุรกิจได้มีการพัฒนาขึ้น โดยอาศัยเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเป็นพื้นฐานในการสนับสนุนการดำเนินงานกิจการต่าง ๆ ซึ่งมีผลให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บทที่ 5 บทสรุป และข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

การแพร่เสียงแพร่ภาพได้มีการพัฒนาทางเทคโนโลยีทางอินเทอร์เน็ตซึ่งทำให้มีผู้ใช้บริการงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์มากยิ่งขึ้นซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นมีลักษณะเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพทั้งในแบบไร้สายและในแบบมีสายเช่นเดียวกันกับการแพร่เสียงทางวิทยุหรือการแพร่เสียงแพร่ภาพทางโทรทัศน์ในระบบปกติแต่อย่างไรก็ตามเมื่อมีการใช้งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์มากขึ้นก็ย่อมมีการกระทำความผิดกฎหมายมากยิ่งขึ้นด้วยซึ่งอาจทำให้กฎหมายในปัจจุบันให้ความคุ้มครองไม่สอดคล้องกับเทคโนโลยีที่มีความเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้นในทุก ๆ วันซึ่งจากการศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหาการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นมีปัญหาที่น่าสนใจและสำคัญจึงเป็นการวิเคราะห์ถึงปัญหาการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์โดยพิจารณาจากกฎหมายไทยกฎหมายต่างประเทศและกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องดังนี้

เปรียบเทียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์พบว่าเมื่อเปรียบเทียบค่านิยามงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์พบว่าพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4 ไม่ได้มีคำจำกัดความไว้แต่มีถ้อยคำเป็นงานที่นำออกสู่สาธารณชนโดยวิธีอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งอาจเทียบเคียงความหมายของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ (Draft Basic Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations) ได้ให้ความหมายการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ (Webcasting) ไว้เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศที่ได้ศึกษาพบว่าประเทศสหรัฐอเมริกาประเทศสหราชอาณาจักรและประเทศออสเตรเลียได้ให้ความหมายการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไว้เช่นเดียวกันส่วนประเทศญี่ปุ่นแม้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ญี่ปุ่นไม่ได้นิยามงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไว้ก็ตามแต่ปัจจุบันญี่ปุ่นได้เป็นสมาชิกในอนุสัญญาระหว่างประเทศในสาขากฎหมายลิขสิทธิ์และสิทธิข้างเคียงประเทศญี่ปุ่นมีข้อผูกพันตามพันธกรณีด้วยดังนั้นจึงอาจเทียบเคียงความหมายของการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ได้เช่นเดียวกัน

เปรียบเทียบลักษณะของการกระทำละเมิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์พบว่าตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 11 งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์นั้นถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์นั้นก่อนก็จะถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์เมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่าร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพขอบเขตการคุ้มครองสิทธิการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ตไว้เมื่อเปรียบเทียบกับต่างประเทศ

พบว่ากฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกาการใช้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไม่ว่าจะเป็นในแบบถ่ายทอดสดหรือแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์หรือแบบ On Demand การพักข้อมูลชั่วคราวใน Buffer ใน RAM ของเครื่องคอมพิวเตอร์ของผู้ใช้บริการนั้นจึงถือเป็นการกระทำซ้ำข้อมูลชั่วคราวและถือเป็นการทำซ้ำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในเรื่องสิทธิในการทำซ้ำตามมาตรา 106 ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพกฎหมายยังให้คำนิยามไว้เช่นเดิมกล่าวคือบุคคลที่ถือว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพคนแรกหรือบุคคลที่ถือว่าเป็นผู้สร้างสรรค์ในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นคือผู้ที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพส่วนในกรณีของงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งได้รับถ่ายทอดสัญญาณ (Broadcast Relays) จากผู้อื่นและได้ทำการถ่ายทอดสัญญาณดังกล่าวซ้ำในทันทีในกรณีนี้บุคคลที่ถือว่าเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าวคือบุคคลซึ่งทำการแพร่เสียงแพร่ภาพอื่นนั้น

เปรียบเทียบการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์พบว่าตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 29(2) เนื่องจากแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นกฎหมายไม่ได้กำหนดความหมายไว้แน่ชัดว่ามีความหมายครอบคลุมเพียงใดซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำนั้นน่าจะเป็นการเผยแพร่เสียงและภาพไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วนจากงานที่มีการบันทึกไว้ก่อนแล้วโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพเดิมและเมื่อพิจารณาถึงลักษณะของความหมายในการทำซ้ำตามมาตรา 4 เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายระหว่างประเทศสนธิสัญญาว่าด้วยการแสดงและสิ่งบันทึกเสียงขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (WPPT) การคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting) มีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนการแพร่เสียงแพร่ภาพและการเผยแพร่สู่สาธารณชนงานแพร่เสียงแพร่ภาพหรือการเผยแพร่สู่สาธารณชนโดยการกำหนดระบบเกี่ยวกับการเรียกร้องค่าตอบแทนไว้เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศพบว่าประเทศสหรัฐอเมริกา U.S. Code Title 17 ถ้าการถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบโต้ตอบหรือแบบสื่อสารสองทางในระดับนี้เจ้าของลิขสิทธิ์ในสิ่งบันทึกเสียงสามารถกำหนดค่าใช้สิทธิ์จำนวนเท่าใดก็ได้แก่ผู้ที่ต้องการใช้สิ่งบันทึกเสียงของตนและยังสามารถปฏิเสธการอนุญาตที่จะใช้สิทธิ์ทั้งหมดก็ได้กรณีการถ่ายทอดข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบไม่ได้โต้ตอบหรือแบบสื่อสารฝ่ายเดียวหลักเกณฑ์ตามกฎหมายนั้นได้พยายามจำกัดวิธีการละเมิดลิขสิทธิ์ต่าง ๆ ของผู้ใช้บริการการถ่ายทอดที่ไม่ละเมิดข้อกำหนดในการแสดงสิ่งบันทึกเสียงตามที่กฎหมายกำหนดไว้กรณีการถ่ายทอดกระจายเสียงแบบที่ไม่มีการบอกรับสมาชิกซึ่งบทบัญญัตินี้เป็นการวางหลักให้ชัดเจนถึงข้อตกลงระหว่างสถานีวิทยุและเจ้าของลิขสิทธิ์ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรและประเทศออสเตรเลียสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นจะมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียว

ส่วนข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพของประเทศไทยตามบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 นั้นได้มีการกำหนดข้อยกเว้นไว้ในมาตรา 32 ซึ่งบัญญัติโดยคำนึงถึงสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ด้วยการใช้งานที่เข้าข้อยกเว้นนั้นจะต้องไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามปกติของเจ้าของลิขสิทธิ์และจะต้องไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควรด้วยเช่นกันแต่อย่างไรก็ตามไม่มีการบัญญัติข้อยกเว้นที่เกี่ยวกับกรณีเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเพื่อวัตถุประสงค์แพร่เสียงแพร่ภาพแต่อย่างใดซึ่งถ้ามีการบันทึกซ้ำแม้จะเป็นการใช้ในสถานีวิจัยแล้วมีการทำผลงานนั้นภายหลังหรือมีการบันทึกชั่วคราวเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพก็ตามถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อนแล้วก็จะถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งสิ้นเมื่อเปรียบเทียบข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์กับกฎหมายระหว่างประเทศพบว่าอนุสัญญากรุงโรม ค.ศ. 1961 ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตตั้งแต่ตั้งต่าไปนี้การใช้ประโยชน์ส่วนตัวการใช้โดยการติดต่อเพื่อรายงานเหตุการณ์ประจำวันการบันทึกชั่วคราวโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตโดยใช้เครื่องอุปกรณ์อำนวยความสะดวกของตนเพื่อนำไปใช้ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตขององค์กรการใช้ประโยชน์โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการสอนหรือการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ส่วนร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพข้อยกเว้นในการคุ้มครองการแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตและประเทศภาคีสมาชิกผู้ทำสัญญาจะต้องจำกัดขอบเขตของข้อจำกัดหรือข้อยกเว้นใด ๆ ในสิทธิที่บัญญัติไว้ในสนธิสัญญานี้เป็นกรณีพิเศษโดยไม่ขัดกับการแสวงหาประโยชน์ตามปกติของการแพร่เสียงแพร่ภาพและไม่กระทบกระเทือนเกินสมควรในผลประโยชน์ที่ถูกต้องตามกฎหมายขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตเมื่อศึกษาเปรียบเทียบกักฎหมายต่างประเทศพบว่า

ประเทศสหรัฐอเมริกา U.S. Code Title 17 ข้อยกเว้นเกี่ยวกับการถ่ายทอดสัญญาณไปยังสถานีย่อยตามมาตรา 111 และข้อยกเว้นเกี่ยวกับการบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานีวิจัยตามมาตรา 112 ส่วนประเทศสหราชอาณาจักรอังกฤษข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพมีดังต่อไปนี้

- 1) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ในการติชมวิจารณ์และรายงานข่าว
- 2) การแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งปรากฏงานศิลปกรรมและดนตรีกรรมตามที่โอกาสจะอำนวย
- 3) การทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อใช้ในการสอบหรือเพื่อเตรียมการสอนโดยผู้สอนหรือผู้เรียน
- 4) การบันทึกงานแพร่เสียงแพร่ภาพโดยสถานศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ในทางการศึกษา
- 5) การกระทำใด ๆ แก่งานอันมีลิขสิทธิ์ที่สร้างขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการดำเนินกระบวนการทำงานของรัฐสภาหรือการพิจารณาของศาลรวมตลอดถึงการรายงานพิจารณา

ประเทศออสเตรเลียการกระทำต่อไปนี้ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือสิ่งบันทึกเสียงซึ่งได้รวมถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพการบันทึกทำโดยบุคคลในฐานะผู้แทนหรือผู้มีอำนาจจัดการของสถานศึกษาซึ่งไม่ได้ปฏิบัติโดยมุ่งกำไรการใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือภายในบ้านการทำซ้ำงานแพร่เสียงแพร่ภาพงานแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งทำขึ้นก่อนวันที่ 1 พฤษภาคม ค.ศ. 1969 มีผลบังคับใช้จะไม่ได้ได้รับความคุ้มครองลิขสิทธิ์ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1968

ประเทศญี่ปุ่นซึ่งถือว่าการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตเป็นสิทธิข้างเคียงกับการแพร่เสียงแพร่ภาพได้บัญญัติข้อยกเว้นของการละเมิดลิขสิทธิ์ข้างเคียงของการแพร่เสียงแพร่ภาพดังนี้การบันทึกชั่วคราวโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพการแพร่เสียงแพร่ภาพอันเป็นรายการการศึกษาในโรงเรียนการรายงานเหตุการณ์ปัจจุบันอนุญาตให้มีการทำซ้ำและแสวงหาประโยชน์การอ้างอิงงานการอนุญาตเชิงบังคับในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

วิเคราะห์ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ของประเทศไทยพบว่าจากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เป็นสิทธิข้างเคียงจากงานแพร่เสียงแพร่ภาพเมื่อพิจารณาจากปัจจุบันกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่นบัญญัติรับรองสิทธิของงานแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นเพียงสิทธิข้างเคียงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายลิขสิทธิ์อีกประการหนึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพอาจเป็นการนำงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทอื่น ๆ ออกสู่สาธารณะโดยการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เช่นการถ่ายทอดการแสดงดนตรีการแสดงละครผ่านทางออนไลน์หรือเป็นการนำเอาสิ่งซึ่งมีชิ้นงานอันมีลิขสิทธิ์ออกสู่สาธารณชนเช่นการถ่ายทอดการแข่งขันกีฬาโดยการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ดังกล่าวจะถือเป็นงานเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานนั้น ๆ จะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ

งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ไม่มีลักษณะเป็นงานที่มีรูปร่างปรากฏเช่นนี้แล้วจะถือว่าเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์หากพิจารณาถึงลักษณะของงานประเภทนี้แล้วก็ไม่อาจมีรูปร่างให้ปรากฏและเห็นได้ด้วยตาเปล่าเป็นแต่เพียงการกระจายเสียงหรือภาพหรือทั้งเสียงและภาพโดยผ่านสื่อตัวนำในอากาศหรือเป็นคลื่นแม่เหล็กหรือเป็นกระแสไฟฟ้าผ่านทางสายเคเบิลหรือทางออนไลน์การจัดการเพื่อให้เกิดงานแพร่เสียงแพร่ภาพจึงเป็นเพียงการก่อให้เกิดการส่งคลื่นหรือสัญญาณอันไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเปล่าหรือจับต้องได้เมื่อพิจารณารูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในแบบวิทยุออนไลน์หรือโทรทัศน์ออนไลน์การแพร่กระจายสัญญาณเสียงทางเว็บไซต์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตซึ่งรูปแบบในการให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ในประเทศไทยและต่างประเทศนั้นมีรูปแบบที่เหมือนกัน

ขอบเขตของงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์งานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ให้อยู่ในฐานะงานลิขสิทธิ์ตามกฎหมายภายในลิขสิทธิ์ของประเทศไทยเช่นเดียวกับที่กฎหมายภายในของประเทศภาคีสานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ให้อยู่ในฐานะงานลิขสิทธิ์ได้เช่นกันในส่วนของผู้สร้าง

สรรคงานองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตเป็นการสร้างสรรค์งานโดยเข้าลักษณะเป็นงานที่เป็นความคิดริเริ่มได้แม้ว่าจะได้ทำการรวบรวมงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้อื่นมาแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์โดยได้รับอนุญาตให้สามารถใช้สิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์อาทิสารคดีรายการหรือภาพยนตร์ที่มีเจ้าของลิขสิทธิ์ที่แท้จริงก็ย่อมถือได้ว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์นั้นเป็นการสร้างสรรค์แล้วตามความหมายในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

การนำงานอันมีลิขสิทธิ์งานอื่นมาแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ผู้ใดจะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์จากหลักกฎหมายพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ในการพิจารณาว่าใครเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์นั้นต้องแยกพิจารณาได้ดังนี้ (1) พิจารณาตามลักษณะของงานถ้าเป็นดวงงานแพร่เสียงแพร่ภาพของเจ้าของลิขสิทธิ์ก็คือองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งเป็นผู้แพร่เสียงแพร่ภาพสัญญาณโทรทัศน์ออกสู่สาธารณชนทางออนไลน์ (2) พิจารณาตามเนื้อหาที่ถูกแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์คือรายการโทรทัศน์ตลอดจนโฆษณาต่าง ๆ ที่ถูกนำมาแพร่เสียงแพร่ภาพเจ้าของลิขสิทธิ์ก็คือองค์กรผู้ผลิตรายการหรือผู้ผลิตโทรทัศน์วัสดุนั้นเอง

ผู้ใดควรจะเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์คนแรกในงานแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เหล่านี้ใครจะเป็นผู้เสียหายผู้ประพันธ์ผู้ผลิตรายการหรือเจ้าขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพหากเกิดการละเมิดลิขสิทธิ์นั้นพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ได้กำหนดงานอันมีลิขสิทธิ์ไว้ 9 ประเภทตามมาตรา 6 ซึ่งงานอันมีลิขสิทธิ์บางประเภทจำต้องเผยแพร่สู่สาธารณชนด้วยวิธีการแพร่เสียงแพร่ภาพดังนั้นงานอื่นที่ถูกนำออกมาแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้รับการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในฐานะเป็นงานอันมีลิขสิทธิ์อีกประเภทหนึ่งแยกต่างหากจากลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองคือสิทธิของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการจะทำต่องานอันมีลิขสิทธิ์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 15 และสิทธิในการหวงกันหรือห้ามไม่ให้บุคคลกระทำการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 28

องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้ลิขสิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพนั้นองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องได้รับอนุญาตโดยชอบจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานอื่นที่นำมาแพร่เสียงแพร่ภาพด้วยหากในการที่เจ้าของงานอื่นอนุญาตให้องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพนำงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นนั้นไปแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ได้มีข้อตกลงกันว่าลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์งานอื่นเช่นนี้ลิขสิทธิ์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางออนไลน์ย่อมเป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์งานอื่นไม่ใช่ขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ

ผลกระทบต่อเศรษฐกิจปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์การให้บริการการเข้าถึงงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ พบว่า ปัจจุบันธุรกิจงานแพร่เสียงแพร่ภาพออนไลน์ปัจจุบันอุปกรณ์ทางเทคโนโลยีคู่กับคอมพิวเตอร์ก็คือ “อินเทอร์เน็ต” (Internet) ที่บุคคลส่วนใหญ่ให้ความสำคัญในการสื่อสารและส่งข้อมูลผ่านทางช่องทางนี้ ประกอบมีการนำเสนอและแชร์ไฟล์ข้อมูลโดยการนำเสนอข้อความภาพยนตร์รูปภาพ เสียง หรือวีดิโอบนอินเทอร์เน็ตปัจจุบันหันมาใช้อินเทอร์เน็ตในการชมส่วนตัวมากกว่างานอันมี

ลิขสิทธิ์ในรูปแบบการให้บริการแพร่ภาพแพร่เสียงทางเว็บไซต์ เป็นส่วนประกอบ อันสำคัญในการส่งเสริมเศรษฐกิจอุตสาหกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ การพัฒนาทางเทคโนโลยีและสารสนเทศก่อให้เกิดความแพร่หลายในการติดต่อสื่อสารในรูปแบบของการให้บริการและได้พัฒนาไปสู่การทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Business) ซึ่งมีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศปัจจุบัน ลักษณะรูปแบบในการประกอบธุรกิจได้มีการพัฒนาขึ้น โดยอาศัยเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเป็นพื้นฐานในการสนับสนุนการดำเนินกิจการต่าง ๆ ซึ่งมีผลให้การทำงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

5.2 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากความก้าวหน้าอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีการสื่อสารในปัจจุบันโดยเฉพาะเทคโนโลยีในการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตซึ่งแม้ประเทศไทยจะมีกฎหมายลิขสิทธิ์ให้ความคุ้มครองสิทธิและหน้าที่ของผู้ให้บริการแพร่เสียงแพร่ภาพก็ตามแต่ปัญหาการคุ้มครองทางอินเทอร์เน็ตหรือทางเว็บไซต์พบว่าพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มีบทบัญญัติที่ยังไม่ครอบคลุมถึงเมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศแล้วควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์เพื่อรองรับเทคโนโลยีในปัจจุบันและในอนาคตได้ดังต่อไปนี้

1) ควรเพิ่มเติมความหมายของคำว่า การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยอ้างอิงจากร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพขององค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลกและร่างสนธิสัญญาว่าด้วยการคุ้มครององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ (Draft Basic Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations)

“การแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์หมายความว่า การส่งสัญญาณโดยวิธีใช้สายหรือไร้สายบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ไปสู่ผู้รับสัญญาณเสียงหรือภาพหรือภาพและเสียงหรือการนำเสนอภาพและเสียงหรือสัญญาณรายการซึ่งสามารถส่งไปถึงบุคคลทั่วไปจำนวนมากในเวลาเดียวกันและให้รวมถึงการส่งสัญญาณที่มีการเข้ารหัสป้องกันการแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ที่จะมีการถอดรหัสโดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพทางอินเทอร์เน็ตหรือโดยได้รับความยินยอมจากองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าว”

2) ควรแก้ไขคำว่าทำซ้ำตามมาตรา 4 ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ให้ครอบคลุมถึงการทำซ้ำชั่วคราวไว้ให้ชัดเจนและควรมีข้อยกเว้นในการทำซ้ำชั่วคราวในกรณีที่มีความจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากเป็นกระบวนการทางเทคโนโลยี

“ทำซ้ำ” หมายความว่ารวมถึงการคัดลอกไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ไม่ว่าจะชั่วคราวหรือถาวรรวมถึงเลียนแบบทำสำเนาทำแม่พิมพ์บันทึกเสียงบันทึกภาพหรือบันทึกเสียงหรือภาพจากต้นฉบับจากสำเนาหรือจากการโฆษณาในส่วนอันเป็นสาระสำคัญทั้งนี้ไม่ว่าบางส่วนหรือทั้งหมด”

3) ควรแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 6 โดยบัญญัติให้ชัดเจนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับงานแพร่เสียงแพร่ภาพว่างานแพร่เสียงแพร่ภาพไม่ต้องการสร้างสรรค์เพราะโดยสภาพของงานเป็นการนำงานอันมีลิขสิทธิ์งานอื่นไปแพร่เสียงแพร่ภาพเท่านั้นโดยให้แก้เป็นว่า

“การบันทึกซ้ำเพื่อใช้ในสถานวิทย์ไม่ถือว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หากทำขึ้นโดยองค์การที่ได้รับสิทธิในการส่งสัญญาณการถ่ายทอดงานที่ไม่ใช่งานภาพยนตร์หรือโสตทัศนวัสดุทั้งนี้การทำสำเนานั้นอนุญาตให้ทำได้หนึ่งสำเนาเพื่อการส่งสัญญาณถ่ายทอดภายในขอบของตนเท่านั้นและจะต้องทำลายสำเนาดังกล่าวภายใน 6 เดือน นับแต่วันที่ได้ถ่ายทอดต่อสาธารณชนครั้งแรกหรือเก็บสำเนานั้นอย่างเป็นทางการเป็นเอกสารเว้นแต่กรณีที่เป็นองค์กรที่ไม่มุ่งหวังกำไรจะต้องทำลายสำเนางานนั้นภายใน 1 ปี นับแต่วันที่ได้ถ่ายทอดต่อสาธารณชนครั้งแรกหรือเก็บสำเนานั้นอย่างเป็นทางการเป็นเอกสาร

4) ควรแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ให้ครอบคลุมถึงข้อยกเว้นที่เกี่ยวข้องกับกรณีเพื่อวัตถุประสงค์ในการแพร่เสียงแพร่ภาพหรือเพื่อวัตถุประสงค์แพร่เสียงแพร่ภาพทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการเข้าถึงงานของสาธารณชนได้มากยิ่งขึ้นโดยเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ในการขอใบอนุญาตโดยรัฐบาลจัดทำเป็นประกาศซึ่งอ้างอิงจากหลักเกณฑ์การขอใบอนุญาตใช้สิทธิแพร่เสียงแพร่ภาพทางเว็บไซต์ของกฎหมาย The Digital Millennium Copyright Act of 1998 ของประเทศสหรัฐอเมริกาในเรื่องข้อกำหนดในการแสดงสิ่งบันทึกเสียงเรื่องไม่ประกาศรายการล่วงหน้าเรื่องการควบคุมตารางรายการเรื่องข้อห้ามของความร่วมมือที่ไม่ถูกต้องเรื่องความร่วมมือในการป้องกันการตรวจสอบเรื่องจากการจำกัดการทำซ้ำโดยผู้รับเรื่องไม่เผยแพร่งานละเมิดลิขสิทธิ์เรื่องรองรับมาตรการป้องกันทางเทคโนโลยีและเรื่องการเผยแพร่ข้อมูลเป็นต้น

บรรณานุกรม

- การทำงานแบบบัฟเฟอร์ (Buffering). (2559). สืบค้นจาก http://www.baanjomyut.com/library_2/extension-1/internet/06.html.
- การประเมินคุณภาพสื่อโทรทัศน์ Media Evaluation System. (2559). สืบค้นจาก <http://www.me.in.th/>.
- กิติมา เพชรทรัพย์. (2559). *Multimedia: องค์ประกอบของมัลติมีเดีย*. สืบค้นจาก <http://www4.srp.ac.th/~kitima/lesson/Multimedia/standard/m03.html>.
- กฎหมายลิขสิทธิ์ – ประเทศออสเตรเลีย. (2559). สืบค้นจาก https://www.ipthailand.go.th/index.php?option=com_docman&task=doc_download&gid=1325&Itemid=160.
- กฎหมายลิขสิทธิ์ – ประเทศญี่ปุ่น. (2559). สืบค้นจาก <http://www.onestopservice.ditp.go.th/download/file/189dip.pdf>.
- ความรู้เกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา. (2559). สืบค้นจาก <http://www.en.kku.ac.th/research/th/index.php?view>.
- ความรู้เบื้องต้นด้านทรัพย์สินทางปัญญา. (2559). สืบค้นจาก <http://www.am.mahidol.ac.th/.../11%20Introduction%20to%20Intellectual%20>.
- จักรกฤษณ์ กาญจนากาศ. (2559). เทคโนโลยี Streaming media. สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/193835>.
- จักรกฤษณ์ ควรพจน์. (2542). *กฎหมายระหว่างประเทศว่าด้วยลิขสิทธิ์ ลิขสิทธิ์ และเครื่องหมายการค้า*. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- จักรกฤษณ์ แร่ทอง. (2559). รู้จัก Streaming Media Technology - NextProject.net. สืบค้นจาก <http://www.nextproject.net/contents/?00036>.
- ฉัตรเพชร บุญเกตุ. (2559). *การใช้เทคโนโลยีดาวเทียมเพื่อการสื่อสาร และโทรคมนาคม*. สืบค้นจาก <http://www.space.mict.go.th/knowledge.php?id=commu>.
- ไชยยศ วรรณทศศิริ. (2537, มกราคม-กุมภาพันธ์). ปัญหาลิขสิทธิ์เกี่ยวกับงานถ่ายทอดผ่านดาวเทียม. *ดุสิตพาห*, 41, 99-100.
- ไชยยศ เหมะรัชตะ. (2545). *คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- ธวัชชัย ศุภผลศิริ. (2544). *กฎหมายลิขสิทธิ์พร้อมด้วยพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: นิติธรรม.

- บัญชา ผลิตวานนท์. (2559). *Streaming media server*. สืบค้นจาก http://www.kmcenter.rid.go.th/kmc08/km_56/km2013/book56_8/sound_2.pdf.
- น้อยชน ตาทอง. (2552). *The WIPO Digital Agenda กบการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในยุคดิจิทัลของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิคม ทาแดง และธนิต ภูศิริ. (2559). *ระบบการแพร่เสียงเพื่อการศึกษา*. สืบค้นจาก <http://www.edu.stou.ac.th/EDU/UploadedFile/27104-2.pdf>.
- น้อยนุช เหล่ามณีรัตนารณ์. (2540). *ระบบการนำเสนอข้อมูลการวิเคราะห์หลักทรัพย์โดยใช้เทคโนโลยี Push บนอินเทอร์เน็ต*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- Nuttavadee makepayub. (2559). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับนวัตกรรม เทคโนโลยี และสารสนเทศ*. สืบค้นจาก <http://www.kolkanun01.blogspot.com/2012/09/1.html>.
- ประทีป บัญญัติสินทรัพย์. (2538). *ทฤษฎีและการใช้งานวงจรดิจิทัล เล่ม 1*. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- ประเสริฐ จรรย์รัตน์ศรี. (2549). *สิทธิ์ในงานแพร่เสียงแพร่ภาพ. วารสารกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ (ฉบับพิเศษครบรอบ 9 ปี), 163-168.*
- ปัญญาพร ปรางจโรจน์. (2559). *สตรีมมิ่งมีเดีย (Streaming Media technology)*. สืบค้นจาก http://www.pirun.ku.ac.th/~faasppp/document/mmm_chapter6.ppt.
- พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4 ประเภทของลิขสิทธิ์เพลง. (2559). สืบค้นจาก <http://www.mpcmusic.co.th/index.php?menu=Tcopyrights>.
- พันธุ์สยาม ห้วยแก้ว. (2550). *ความรับผิดชอบในการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัฒนรัชต์ พิภพจันทร์. (2552). *ความตกลงทริปส์ (TRIPs Agreement), กฎกติกา WTO เล่มที่ห้า: ทรัพย์สินทางปัญญา*. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- เพชรดา จินชัย. (2545). *การศึกษาเทคโนโลยี Webcasting ในประเทศไทย (รายงานผลการวิจัย)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Fair use: *การใช้งานลิขสิทธิ์อย่างเป็นธรรม*. (2559). สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/263687>.
- มนทกานต์ พันธุ์โพธิ์โรจน์. (2536). *คณะกรรมการกำหนดค่าใช้จ่ายลิขสิทธิ์ในกฎหมายลิขสิทธิ์: ศึกษาโครงสร้างและอำนาจหน้าที่*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยีน ภูววรรณ. (2559). *เทคโนโลยีมัลติมีเดีย*. สืบค้นจาก <https://www.web.ku.ac.th/schoolnet/snet1/network/multimedia.html>.

- รายงานสรุปผลการประชุมคณะกรรมการด้านลิขสิทธิ์ครั้งที่ 20 ของ สหภาพวิทยุโทรทัศน์แห่งเอเชีย
แปซิฟิก และการสัมมนาเรื่องลิขสิทธิ์ (20th ABU Copyright Committee Meeting and
Forum) ระหว่างวันที่ 26 - 28 พฤษภาคม 2557 ณ กรุงโคลัมโบ ประเทศศรีลังกา. (2559).
สืบค้นจาก http://www.hq.prd.go.th/foreignPRD/ewt_dl_link.php?nid=269.
- ลิขสิทธิ์กับการเข้าถึงและใช้ประโยชน์โดยคนพิการ: กรณีศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายลิขสิทธิ์ของ
ต่างประเทศ. (2559). สืบค้นจาก http://webbase.law.nu.ac.th/lawnujournal/journal/journal5_2/akarin.pdf.
- วัส ดิงสมิตร. (2551). ลิขสิทธิ์: ตัวบทพร้อมข้อสังเกตเรียงมาตราและคำพิพากษาศาลฎีกา (พิมพ์ครั้งที่ 4).
กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- วาทีณี รจิตบุรณะกุล. (2539). การคุ้มครองลิขสิทธิ์งานแพร่เสียงแพร่ภาพ. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Web browser หมายถึงอะไร Web browser คืออะไร. (2559). สืบค้นจาก <http://www.it.travel2mukdahan.com/2013/04/web-browser.html>.
- ศรัณย์ บ่อหนา. (2559). การคุ้มครองลิขสิทธิ์ในการถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาต่างประเทศ. สืบค้นจาก
<http://www.saranlaw.com/15-2014-08-20-03-10-30/56>.
- ศิริพร วีระโชติ. (2549). การจัดการงานวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (พิมพ์ครั้งที่ 2).
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- Sornchai Sanmeenov. (2559). คู่มือใช้งานและตั้งค่าดูกล้องผ่าน Browser. สืบค้นจาก
http://www.plentycomputer.com/manual/C50_Pro_Web_Setup_Thai_Manual.pdf.
- สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก. (2559). การเปลี่ยนผ่านสู่โทรทัศน์ระบบดิจิตอล. สืบค้นจาก
http://www.tv5.co.th/technics/tv_digital_in_the_future.html.
- สรุปการสัมมนา เรื่อง “การบริหารจัดเก็บค่าลิขสิทธิ์ในยุคดิจิทัล”. (2559). สืบค้นจาก
http://www.dpu.ac.th/laic/kmexternal/?page_id=1133.
- สุกัญญา เจริญวิทย์. (2555). ข้อยกเว้นการละเมิดลิขสิทธิ์ของคนพิการ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุจิตตา อธิโรจนวิทย์. (2549). ปัญหาและแนวทางการคุ้มครองงานแพร่เสียงแพร่ภาพตามกฎหมาย
ลิขสิทธิ์. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิริพร พินิจมงคล. (2546). ปัญหาทางกฎหมายในการให้ความคุ้มครองงานลิขสิทธิ์บนเครือข่าย
อินเทอร์เน็ต: ศึกษาเฉพาะกรณีการใช้เทคโนโลยีการแลกเปลี่ยนข้อมูล. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต,
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชาย จิว. (2537, พฤศจิกายน). โฉมหน้าบรรดคลาสติง 90. วารสารคู่แข่ง, 174, 118-121.

- สมพร พรหมหิตาธร. (2538). *กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์*. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- อรพรรณ พันธ์พัฒนา. (2549). *คำอธิบายกฎหมายลิขสิทธิ์ (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ: นิติธรรม.
- เอกธิดา เสริมทอง. (2551). *หลักการแพรภาพและกระจายเสียง*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ADSL –การตั้งค่า Modem เพื่อการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต. (2559). สืบค้นจาก <https://www.sites.google.com/site/knowledgeabouttheinternet/modem/adsl>.
- Commonwealth Consolidated Acts. (2016). Retrieved from http://www.austlii.edu.au/au/legis/cth/consol_act/ca1968133.
- Digital Performance Rights in Sound Recordings Act of 1995*. (2016). Retrieved from <http://www.copyright.gov/legislation/pl104-39.html>.
- Draft basics Proposal for The WIPO Treaty on The Protection of Broadcasting Organizations Including A Non-Mandatory Appendix on The Protection in Relation to Webcasting*. (2016). Retrieved from http://www.wipo.int/edocs/mdocs/copyright/en/sccr_14/sccr_14_2.doc.
- Jackson, M. (2016). *From broadcast to webcast: Copyright law and streaming media*. Retrieved from <https://litigation-essentials.lexisnexis.com/webcd/app?action=DocumentDisplay&crawlid=1&srctype=smi&srcid=3B15&doctype=cite&docid=11+Tex.+Intell.+Prop.+L.J.+447&key=6ea2f02277e3a15b93fae1522c8550ac>.
- Myers, K. (2016). *The RIAA, the DMCA, and the forgotten few webcasters: A call for change in digital copyright royalties*. Retrieved from <http://www.repository.law.indiana.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1534&context=fclj>.
- Recording Industry Association of America (RIAA)*. (2016). Retrieved from <https://th.wikipedia.org/wiki/>.
- The Digital Millennium Copyright Act of 1998, U.S. Copyright Office Summary*. (2016). Retrieved from <http://www.copyright.gov/legislation/dmca.pdf>.
- The Digital Millennium Copyright Act of 1998, Satellite Directive - EUR-Lex - Europa.eu*. (2016). Retrieved from <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A31993L0083>.
- The Copyright and related right regulation 2003*. (2016). Retrieved from <http://www.legislation.gov.uk/uksi/2003/2498/contents/made>.
- The Digital Millennium Copyright Act of 1998*. (2016). Retrieved from <http://www.copyright.gov/legislation/dmca.pdf>.

U.S. Code: Title 17 – COPYRIGHTS. (2016). Retrieved from <https://www.law.cornell.edu/uscode/text/17>.

WIPO Copyright Treaty. (2016). Retrieved from http://www.wipo.int/treaties/en/text.jsp?file_id=295166.

WIPO Performances and Phonograms Treaty. (2016). Retrieved from http://www.wipo.int/treaties/en/text.jsp?file_id=295578.

Draft Basic Proposal
For The WIPO Treaty
On The Protection of Broadcasting Organization

Article 2

Definition

For the purposes of this treaty,

(a) “broadcasting” means the transmission by wireless means for the reception by the public of sound or of images or of images and sound or of the representations thereof; such transmission by satellite is also “broadcasting”. Wireless transmission of encrypted signals is “broadcasting” where the means for decrypting are provided to the public by the broadcasting organization or with its consent. “broadcasting” shall not be understood as including transmission over computer networks;

(b) “cablecasting” means the transmission by wire for the reception by the public of sound or of images or of images and sounds or of the representation thereof. Transmission by wire of encrypted signals is “cablecasting” where the means for decrypting are provided to the public by the cablecasting organization or with its consent. “cablecasting” shall not be understood as including transmission over computer networks;

Article 6

Right of Retransmission

Broadcasting organization shall enjoy the exclusive right of authorizing the retransmission of their broadcasts by any means, including rebroadcasting, retransmission by wire, and retransmission over computer networks.

Article 7

Right of Fixation Broadcasting organization shall enjoy the exclusive right of authorizing the fixation of their broadcasts.

Article 8

Right of Reproduction

(1) broadcasting organizations shall enjoy the exclusive right of authorizing the direct or indirect reproduction, in any manner or form, of fixations of their broadcasts.

Article 9

Right of Transmission Following Fixation

(1) Broadcasting organizations shall enjoy the exclusive right of authorizing the transmission by any means for the reception by the public of their broadcasts following fixation of such broadcasts.

Article 12

Limitation and Exceptions

(1) Contracting Parties may, in their national legislation, provide for the same kinds of limitation or exceptions with regard to the protection of broadcasting organizations as they provide for, in their national legislation, in connection with the protection of copyright in literary and artistic works, and the protection of related rights.

(2) Contracting Parties shall confine any limitation of or exceptions to rights provided for in this treaty to certain special cases which do not conflict with a normal exploitation of the broadcast and do not unreasonably prejudice the legitimate interests of the broadcasting organization.

A Non-Mandatory Appendix

On The Protection in Relation to Webcasting

Article 2

Definitions

(a) “webcasting” means the transmission by wire or wireless means over a computer network for the reception by the public, of sounds or of images or of images and sounds or of the representation thereof, by means of a program-carrying signal which is accessible for members of the public at substantially the same time. Such transmissions, when encrypted, shall be considered as “webcasting” where the means for decrypting are provided to the public by the webcasting organization or with its consent.

(b) “webcasting organization” means the legal entity that takes the initiative and has the responsibility for the transmission to the public of sounds or of images or of images and sounds or of the representation thereof, and the assembly and scheduling of the content of the transmission.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล ร้อยตำรวจโทอภิรักษ์ สุขอภัย

อีเมล apinan.suka@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2544 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา
จังหวัดชลบุรี
พ.ศ. 2549 ปริญญาตรีนิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประสบการณ์การทำงาน

พ.ศ. 2554 รับราชการตำรวจในตำแหน่ง ผู้บังคับหมู่งานอารักขาที่ 2
กองกำกับการอารักขา 2 กองบังคับการอารักขาและ
ควบคุมฝูงชน กองบัญชาการตำรวจนครบาล
พ.ศ. 2556 ผู้บังคับหมู่ฝ่ายปฏิบัติการถวายความปลอดภัยที่ 1
กองบังคับการถวายความปลอดภัย
สำนักงานนายตำรวจราชสำนักประจำ
พ.ศ. 2558 รองสารวัตรกองกำกับ 1 กองบังคับการตำรวจสันติบาล 3
กองบัญชาการตำรวจสันติบาล
ปัจจุบัน ปฏิบัติราชการศูนย์ปฏิบัติการสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ข้อตกลงว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้สิทธิในวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

วันที่ 3 เดือน กันยายน พ.ศ. 2559

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว) ศิริพันธ์ สิงขรณ์ อยู่บ้านเลขที่ 41/2
ซอย - ถนน - ตำบล/แขวง สุรศักดิ์
อำเภอ/เขต ฉะเชิงเทรา จังหวัด ฉะเชิงเทรา รหัสไปรษณีย์ 20110
เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ รหัสประจำตัว 7904200044
ระดับปริญญา ตรี โท เอก
หลักสูตร นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา - คณะ นิติศาสตร์
ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ” ฝ่ายหนึ่ง และ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ตั้งอยู่เลขที่ 119 ถนนพระราม 4 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย
กรุงเทพมหานคร 10110 ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า “ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ” อีกฝ่ายหนึ่ง

ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ และ ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ ตกลงทำสัญญากันโดยมีข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิขอรับรองว่าเป็นผู้สร้างสรรค์และเป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในงานสารนิพนธ์/
วิทยานิพนธ์หัวข้อ ปัญหาการละเมิดลิขสิทธิ์ การให้บริการ การเข้าถึงงานแพร่เสียง
แพร่ภาพออนไลน์

ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร นิติศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ
(ต่อไปนี้เรียกว่า “สารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์”)

ข้อ 2. ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิตกลงยินยอมให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิโดยปราศจากค่าตอบแทนและไม่มี
กำหนดระยะเวลาในการนำสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงการทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่
ต่อสาธารณชน ให้เข้าต้นฉบับหรือสำเนา งาน ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น อนุญาตให้ผู้อื่นใช้
สิทธิโดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดด้วยหรือไม่ก็ได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน หรือการ
กระทำอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกัน

ข้อ 3. หากกรณีมีข้อขัดแย้งในปัญหาสิทธิในสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ระหว่างผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิกับ
บุคคลภายนอกก็ดี หรือระหว่างผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิกับบุคคลภายนอกก็ดี หรือมีเหตุขัดข้องอื่นๆ
เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ อันเป็นเหตุให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิไม่สามารถนำงานนั้นออกทำซ้ำ เผยแพร่ หรือโฆษณา
ได้ ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิยินยอมรับผิดชอบและชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิในความเสียหาย
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิทั้งสิ้น

สัญญาฉบับนี้ทำขึ้นสองฉบับ มีข้อความเป็นอย่างเดียวกัน คู่สัญญาได้อ่านและเข้าใจข้อความในสัญญาโดยละเอียดแล้ว จึงได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน และเก็บรักษาไว้ฝ่ายละฉบับ

ลงชื่อ ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ
(อภินันท์ สีขอม่วง)

ลงชื่อ ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ
(อาจารย์อภิญญา จุลพิสิฐ)
ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดและศูนย์การเรียนรู้

ลงชื่อ พยาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กฤติกา ลิ้มลาวัลย์)
รองคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ลงชื่อ พยาน
(ดร.ปวีศร เลิศธรรมเทวี)
ผู้อำนวยการหลักสูตร/ ผู้รับผิดชอบหลักสูตร